

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ponson du Terrail, Pierre Alexis de.; af Ponson du Terrail ; med flere Hundrede originale Illustrationer ; udgivet af Emil og Albert Petersen.

Titel | Title:

Galeislaven Rocambole : Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Alb. Petersens Forlag, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

144 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Galejslaven oc ambole.

Roman

af
Ponson du Terrail.

Med

flere Hundrede originale

Illustrationer.

Udgivet

af

Emil og Albert Petersen.

Alb. Petersens Forlag.

Se Omslagets

4de Side.

Prolog.

Bagnoet i Toulon.

I.

Galejflaven 117.

Iddagskloffen i Bagnoet ringede til Hvile; Galejflaverne opjagte et skyggesfuldt Sted, thi Junisolen udsendte sine brændende Straaler over Toulon.

Nogle af dem søgte Skygge under Underdelen af et gammelt Fartøj, andre satte sig til Ro bag Spanterne paa et nyt Skib.

Enkelte, som trodsede den stærke Solvarme, kastede sig næsegrus ned paa Arjenalets ophedede Jord, medens nogle And spadserede tause frem og tilbage, sammenknyttet to og to ved den fælles Skændsels Lænke.

— 117! jagde en kæmpemæssig Skikkelse med sløve Ansigtstræk og herkuliste Lemmer, vil De spille Skarte med mig om Forpligtelsen til at slæbe paa vor Lænke.

— Lad gaa! svarede den Tiltalte, en endnu ung, velskabt Mand med aristokratiske Hænder og et stolt, fornemt Udtryk i Ansigtet.

Kæmpen vedblev:

— De har Lyst til at sove, og jeg til at gaa hen til det gamle Skibsfrog for at høre paa de Historier, som „den Grinagtige“, som hans Kammerater kalde ham, give tilbedste. Dersom De vinder, lader jeg Dem sove, men taber De, skal De følge med mig og høre paa Historierne.

Nr. 117, som næsten aldrig talte, gav et bifaldende Nif med Hovedet, og de satte sig ned paa en Bjælke.

Ræmpen trak et fiddet Spil Kort frem af sin Hue og lagde det foran sig.

— Vi tage højeste Kort om, hvem der skal give, sagde han.

Han trak en Knægt ud af Bunken.

117 tog en Dame og gav Kort.

Ræmpen markerede Kongen og gjorde to Træk.

117 tab uroffelig stille, og hans Ansigt udtrykte kun den fuldstændigste Ligegyldighed.

Med den næste Kortgivning vandt Ræmpen atter et Træk og sagde glædesstraalende:

— Fire mod Ingen.

Mr. 117 fortrak ikke en Mine; men nu kom Turen til ham, han markerede Kongen, fik i to Spil alle Stiffene og vandt saaledes Spillet. Da Ræmpen saa lidt mismodig ud herved, sagde han ganske rolig til ham:

— Vil De have Revanche?

— Ræmpens fløve Blik opklaredes pludselig; der kom et bredt Smil tilsyne paa hans enfoldige Ansigt, og han sagde til 117.

— De er en rar Fyr . . . Tak!

Spillet begyndte atter, men Ræmpen tabte paany.

— Jeg faar ikke „den Grinagtige“s Historier at høre, mumlede han med Resignation.

Den Galejslave, som i Bagnoet gik under Navnet 117, strakte sig ud paa Bjælken og luffede sine Djne.

Ræmpen, som lød Navnet Milton, blev fiddende oprejst og fastede længselsfulde Blikke paa en halv Snes Par sammenlænkede Galejslaver, der havde søgt Ly under det gamle Skrog ligesom under et Telt; derpaa gav han sig til at lægge Kabaler med Kortene for at faa Tiden til at gaa hurtigere.

— Men hvor bliver dog „den Grinagtige“ af? sagde en af Galej-slaverne under Skroget til sine Kammerater.

— Jeg sagde Jer nok, at han ikke kom i Dag, svarede en Slave, der var iført den grønne Hue.

Og han lagde til i en spottende Tone:

— Disse Spinner af god Familie, disse fine Fyre fra Boulevarderne, med alle deres Penge gøre kun Nar ad Bagnoet. Det koster dem kun et eneste Ord og straks komme de paa Sygestuerne, sove paa Madratser og faa Bouillon at driffe.

— Ja, det er lumpent! sagde en gammel Galejslave, som nylig havde maattet bære dobbelte Lænker i en Maanedstid for Insubordination, saalænge denne syndige Verden bestaar, bliver der aldrig Lighed, selv ikke i Bagnoet.

— Og efter seks Maaneders Forløb løser man deres Lænke, tilspjæde en Anden, og saa gaa de kun med Bøjle om Benet.

— „Den Grinagtige“ er en rig Fyr, vedblev den gamle Galejslave, hans Fader er Bankier, og han faar hver Maaned sendt hundrede Francs. Kommissæren har antaget ham til Sekretær, og han gaar frit omkring i Byen, som han har Lyst til.

— Jeg hørte forleden, sagde en af Galejslaverne, at der var en smuk Dame fra Paris, som havde taget Ophold paa et Hotel her i Byen netop for at se ham. Det lader til, at den unge Mand slog stort paa det i sin Tid. Hver Aften var han i Teatret, Nætterne tilbragte han i Spillehusene og Dagen ved Væddeløbene eller Paris Boulevarder.

— Hvad har Fyren da egentlig gjort?

— Han kopierede en Notars Underskrift.

Slaven med den grønne Hue trak paa Skuldrene og sagde med en ærgerlig Mine:

— Alt det er mig aldeles ligegyldigt, og „den Grinagtige“s Historier, som J lytte saa andægtige til, interesserer mig ikke nær saa meget som en Historie, jeg ønskede at have rigtig Rede paa.

— Hvad er det for en Historie? spurgte man nysgjerrig.

— Det er 117's Historie.

— Den kender Ingen her i Bagnoet.

— Hvorlænge har han været her?

— J ti Aar.

— Hvor kom han fra?

— Det ved man ikke. Han selv lukker jo næsten aldrig Munden op.

— Det skulde ikke undre mig, om han er en eller anden Prinds, der er kommen i Fidtesfadet.

— Ja, han seer meget fornem ud, men man har alligevel et godt Øje til ham. Hver evige Morgen spørger Kommissæren, om 117 er paa sin Plads.

— Men har han da nogen Sinde forsøgt at løbe bort?

— Nej, svarede den grønne Hue. I den første Tid var han lænket sammen med en fissig Ræv, som en Dag viste ham en Til og sagde til ham: Er Du enig med mig, saa stikker vi af i Aften? Men 117 trak

paa Skuldbrene og forlangte den næste Dag at blive lænket sammen med Milon, om hvem man fortæller, at han er uskyldig.

Hele Skaren brød ud i Latter ved disse Ord.

— Det Fæhoved, sagde en af Slaverne, idet han sigtede til Milon.
117 maa da kjede sig grundig med en saadan Kammerat.

— Tvertimod, de ere gode Benner.

Pludselig udbrød en af Galejsslaverne:

— Jeg vidste nok, at „den Grinagtige“ ikke var syg, og at han ikke vilde forlade sine Kammerater.

Alle Hoveder hævedes, Blikkene søgte ud af Skibsskroget, hvorpaa et almindeligt Glædesudbrud lod sig høre.

En ung Mand kom med lette Tjod, røgende trods Reglementet paa en stor Cigar og med Hænderne i Lommerne som en ægte „Driver“ henimod Rhyngen.

— Leve „den Grinagtige“! udbrød Galejsslaverne.

— Goddag, mine Benner! svarede han, der var Gjenstand for denne Hyldest, med en nedladende Beskyttermine.

Han bar Bagnoets Dragt, underkastet enkelte Smaasforandringer. Hans røde Hue var foret med Shirting, under Matrosblusen bar han en fin Skjorte, og hans meget vide Benklæder skjulte aldeles den korte Kjæde, som han havde hægtet op i sit Læderbælte.

— Goddag, sagde den grønne Hue til ham; man fortalte, at Du var syg.

— Det er jeg ogsaa, mine Benner. Jeg lagde mig i Morges ind paa Hospitalet.

— Men Doktoren fandt vel ikke din Sygdom videre farlig?

— Tvertimod! Doktoren, som er en god Ven af mig, raadede mig til Hvile, ordinerede mig en nærende Kost og paalagde mig at gaa en Tur hver Dag.

— Du vil nok have os tilbedste.

— Nej, men hvad skal man sige, svarede „den Grinagtige“, man maa se at finde sig i sin Skjæbne. Jeg har kun fire Aar at affone i Bagnoet, og jeg gjør, hvad jeg kan, for at forslaa Tiden saa godt som mulig.

— Slubbet! brummede den grønne Hue, skammer Du Dig ikke ved at sige det til mig, som er inddømt her paa Livstid?

— Hvorfor løber Du ikke din Vej?

— Na, jeg er en gammel Returhest. Jeg er allerede løben min

Bej fem Gange, men man faar altid Fingre i mig igjen. Og desuden har jeg ingen Mønt.

— Hvad Bestilling havde Du tidligere? spurgte „den Grinagtige“.

— Jeg var Rust.

— Nuvel! Saa vent, til jeg er kommen ud. Saa kan Du løbe din Vej og faa Tjeneste hos mig.

— Ja, det kunne vi altid tænke paa, svarede den grønne Hue. Har Du lidt Tobak til mig?

— Onske I Cigarer? Med disse Ord kastede han en Haandsfuld Løndres hen til dem.

— Han er brillant! raabte de.

— Hvad vil Du fortælle os i Dag?

— Hvad I have Lyst til.

— Jeg ønsker et Drama, som man kan græde over, sagde den grønne Hue.

„Den Grinagtige“ tænkte sig et Øjeblik om.

— Jeg skal fortælle Jer et brillant Drama.

— Hvad hedder det? spurgte den grønne Hue.

— „Nocambole!“

— Det var Pokker til Navn!

— Saadan hed en berømt Tyveknægt.

Medens „den Grinagtige“ talte, havde Kæmpen Milon skubbet sig saa langt hen, som hans Lænke tillod det. Nr. 117 aabnede Djnene og betragtede ham.

— Du har nok stor Lyst til at høre derpaa? sagde han.

— Ja, sagde Milon, dersom Du vil gaa med derhen, skal Du faa min Aftensmad.

— Jeg sælger ikke min Godhed, kom lad os gaa derhen.

Han rejste sig op, og de to Lænkammerater sluttede sig til Tilhørerkredsen om „den Grinagtige“, der vedblev:

— Ja, mine Venner, det er et smukt Drama. Her er fjerde Akt meget spændende.

— Lad høre! sagde 117 med en foragtelig Mine.

II.

„Den Grinagtige“s Fortælling om Rocambole.

„Den Grinagtige“ fortsatte med følgende Ord:

— „Rocambole“, Drama i fem Akter med et Forspil.

Forspillet foregaar tre Aar før Stykket i Huset hos en gammel Hædersmand, der hedder Marquien af Chamery.

Det var Manchauette, som spillede den Gamle.

Historien er den: Marquien af Chamery er meget rig. Han har en Søn, der er forsvunden, og i lang Tid har han troet, at denne Søn ikke var hans eget Barn. Der er en anden Historie derunder. Som Følge deraf vil han sælge sine Ejendele og gjøre Sønnen arveløs. Men da den Gamle ligger paa sit Yderste, modtager han et Brev fra sin gamle Ven, Hertugen af Sarandrella.

Som det lader til, havde Hr. de Chamery sin Ven mistænkt for i gamle Dage at have elsket hans Kone; men i Brevet ønskede Hertugen, at Marquiens Søn skulde ægte hans Datter, Donna Carma. Da Marquien altsaa nu er overbevist om, at Sønnen virkelig er hans Søn, lader han en Notarius kalde.

— For at gjøre sit Testamente, spurgte den grønne Hue.

— Nei, for at betro ham sine Ejendele og visse Papirer, ved Hjælp af hvilke han kunde gjenfinde Sønnen og sætte ham i Besiddelse af en Formue paa omtrent 6 Millioner.

— Men, vedblev „den Grinagtige“, tillige maa jeg underrette Eder om, at der paa samme Tid i Paris var et Selskab af fine Tyveknegte, og at dette Selskab kaldte sig „Hjerterknægtklubben“.

— Hjerterknægtene røvede, stjal og myrdede, og Politiet var for deres Skyld i Bevægelse fra Morgen til Aften. Overalt, hvor Banden havde gjort et Kup, fandt man et Kort, og dette Kort var, som I vel kunne tænke en Hjerterknægt.

— Paa den Maade kunde Politiet altsaa altid ved sin Adkomst faa et Parti Landsknægt, bemærkede en af Galejflaverne.

— Andet var der jo heller ikke for det at gjøre, sagde „den Grinagtige“, af den simple Grund, at det aldrig var muligt at opdage det mindste Spor af Hjerterknægtene og navnlig ikke af deres Fører Cæsar Andrea.

— Altsaa Notaren kommer, han sender Pigen, gamle Martha, som pleier den gamle Marquis bort, og bliver ene tilbage med Tjeneren. Denne hedder Valentin hos Marquien, hos Notaren Venture.

— Havde han da to Navne?

— Ja, ligesom Notaren, der nemlig ikke er nogen anden end Cæsar Andrea, Ansøgeren for Hjerterknægtene.

— Bravo! bravo! udbryd alle Galejsslaverne.

— Valentin er en forklædt Hjerterknægt. Den gamle Chamery fortæller sin Historie til den falske Notar, aabner sin Pengekiste og lader ham se Pengene. Da han derpaa faar et Ildebefindende, føre de ham tilbage til hans Værelse, hvorefter Valentin, som imidlertid har stjålet Nøglen til Pengekisten fra ham, kommer tilbage med sin Høvding. De spillede nu ikke et Sekund, aabne Pengeskrinet og staa i Begreb med at gjøre rent Bord, da Oldingen, der har hørt Støien, slæber sig ind igjen i Værelset og kalder dem for Tyve.

Nu styrtede Valentin og Cæsar sig over ham, vedblev „den Grinagtige“, puse ham atter ind i hans Sovestue, slukke Lysene og skynde sig med at gjøre det af med ham. — Scenen staar tom, og det er mørk Nat; da hører man pludselig en Rude blive skaaren itu, en Arm stikkes ind og tager Krogen af, og et ungt Menneske i Bluse og Raskjæt springer ind ad Vinduet.

Denne Fyr arbejdede for egen Regning! Han trækker et Fyrstøj op ad Kommen, beser Lokalteterne, faar Die paa det aabne Pengeskrin og styrter henimod det.

Men i det samme træder Cæsar Andrea ud af Værelset, hvor han har kvalt den gamle Adelsmand. Han styrter sig over Fyren, kaster ham til Jorden, da Valentin i samme Øjeblik træder ind med et Lys i Haanden, raabende:

— Stands Herre! Det er Mocambole!

Tableau, Tæppet falder.

— Hvad synes De om den Historie, 117? spurgte Milon, der opmærksomt havde lyttet til „den Grinagtige“s Fortælling.

Der spillede et foragteligt Smil om den hemmelighedsfulde Galejsslaves Læber.

— Jeg synes, svarede han, at den er godt lavet.

Derpaa sank han atter hen i sin foragtende og følelsesløse Stumhed.

„Den Grinagtige“, som holdt af at gjøre et Ophold mellem Akterne, var taus i nogle Minutter, derpaa vedblev han:

— Vi ere altsaa ved første Akt. Handlingen foregaar i Belleville i et stort Hus, hvori der bor flere Personer tilleje. Først er der en Advokat, som ikke har mange Sager at føre, men som altid skændes med Stedets Ejerinde, Mlle. Tulipe; det er nu hans Methode at gøre Kur paa. Dernæst er der en Maler, som hedder Armand, og som giver Undervisning i Tegning til en Dame af den fornemme Verden, Donna Carmen de Sarandrella, en Datter af den spanske Adelsmand, der omtaltes i Forspillet. Hr. Armand betror sin Ven, Advokaten, at han er forelsket i sin smukke Elev og ikke længere elsker Mlle. Baccarat, en meget smuk Dame, som man stedse ser ved Bæddeløbene og i de fineste Loger i Theatrene. Endelig bo endvidere i Huset Madame Fipart og hendes Niece Cerise. Madame Fipart er en brav Kone, som har megen Sorg, fordi hendes Søn, et daarligt Subjekt, er bleven Tyv under Navnet „Rocambole“.

Medens Madam Fipart er bedrøvet, er derimod Cerise glad og fornøjet, eftersom hun skal giftes med en flink Mand, der kaldes Jean, som hun i Medgift bringer 600 Francs.

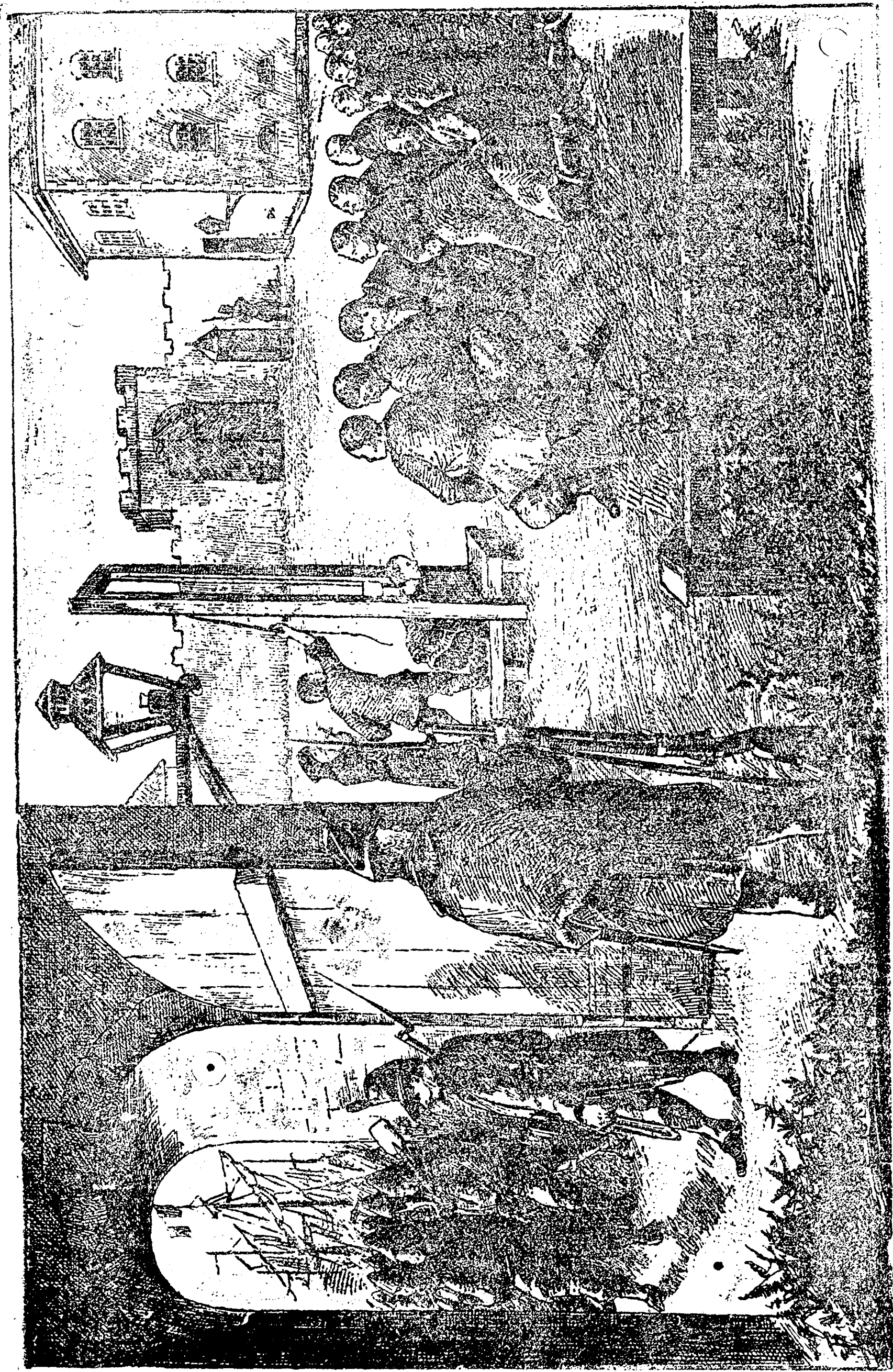
Medens Armand betror Advokaten sin Hemmelighed, kommer der en engelsk Gentleman, Sir Williams. Han bestiller et Maleri hos Armand, men i Virkeligheden vil han kun udfrutte ham, og det viser sig, at Armand er ubidende om sit virkelige Navn og sin Fødsel. Da Maleren er gaaet for at give Undervisning, aander Williams frit og siger: Han ved Intet.

— Godt! bemærkede Galejslaven, der gik under Navnet „Barijeren“, nu er jeg med. Armand er den Søn, som Hr. de Chamery har mistet, og Sir Williams er Cæsar Andrea, Ansøreren for „Hjerterknægtklubben“.

— Netop! sagde „den Grinagtige“ og fortsatte:

— Da nu Armand er gaaet tilligemed Advokaten, vil Sir Williams ogsaa gaa. Men han hører en Vogn komme og venter; det er Baccarat, der vil besøge Armand, der i den senere Tid har vist sig noget klog mod hende. Baccarat hilser paa Sir Williams, der før har gjort hendes Bekjendtskab; de tale sammen. Cerise og Mlle. Tulipe komme, og genfinde i Baccarat en gammel Bekjendt. Baccarat er sørgmodig over ikke at træffe Armand; hun skriver et Par Ord til ham og fører til Bæddeløbene med Sir Williams.

Cerises Brudgom kommer for at bestemme Bryllupet, men i samme Øjeblik kommer Advokaten tilbage og fortæller Madame Fipart, at hendes Søn har begaaet et Tyveri og vil blive fængslet, hvis man ikke kan tilbagebetale 600 Francs. Cerise maa ud med alle sine Penge, og Bryllupet maa opgives. Jean og Cerise græder, og Madame Fipart er for-

Rocamboles stander Guillotins Huv.
(Se femte Hefte).

tvivlet. Armand kommer hjem; han har paa Vejen modtaget to Breve. Det ene er fra Rocambole. Han skriver til sin Moder, at han vil rejse til Indien for at søge at gøre sin Lykke og blive et bedre Menneske.

Det andet er til Armand og underretter ham om, at han i Marseille vil kunne finde en Ven af sin Familie, Doktor Gordon, der vil sige ham hans rette Navn og sætte ham i Besiddelse af hans Formue.

Armand udstøder et Skrig af Glæde, medens den stakkels Madame Zipart hulker af Sorg, og Tæppet gaar ned.

I samme Øjeblik lød Profosens Pibe. Hviletiden var forbi, og de Fordømte rejste sig alle som en; man hørte den sørgelige Lyd af Jern, der flirrede mod Jern.

— Jeg gaar tilbage til Hospitalet, sagde „den Grinagtige. I Morgen skulle I faa anden Aft.

Han gik, medens det anstrengende Arbejde atter fordrede Slavernes Nærværelse. Snart var Alle i travl Virksomhed.

III.

I Bagnoets Sovesal.

Det er Nat. Hele Skaren sover.

Sammenlænkede to og to paa det haarde Leje, hvilende paa det tørre Halm, nogle af dem udstrakte paa Trægulvet, andre, Bagnoets Aristokrater, siddende paa en to Tommer bred Madras, som kaldes „Hyndet“, have Galejsslaverne Ordre til at sove.

Nogle af dem adlyde Befølingen, Andre snakke sagte sammen.

Fra den ene Ende af den sammenlænkede Skare til den anden hører man en Mumlen, afbrudte Ord og Planer til at undvige.

Naar en Opsynsmand viser sig, bliver der pludselig Dødsstilhed; han fjerner sig, den afbrudte Mumlen begynder atter, og Lænkerne rasle med en sørgelig Klang.

Kæmpen Milon og hans Lidelseskammerat have flere Gange vendt sig paa deres Leie.

117 er en mystisk, tavst Fordømt. Han indgyder alle Galejsslaver en vis Respekt, og selv Milon føler trods sin Styrke, at denne Mand er ham

overlegen. Derfor datter han ham ogsaa aldrig og viser ham en vis *Uerbødighed*.

I Reglen sover Hr. 117.

Naar Hviletimen kommer ved Middagstid, lægger han sig og lukker sine Dine; om Natten strækker han sig paa sit Leie og rører sig ikke før næste Morgenstund.

Denne Mand, som man frygter for skal undvige, og som maaske aldrig har tænkt paa at undfly, har trukket sig tilbage i Søvnens Arme som den sidste Trøst.

Men denne Nat er 117 urolig; han vender og drejer sig, og den forundrede Milon siger tilsidst til ham:

— Er De syg Kammerat?

— Nei, svarede 117; jeg tænker . . .

— Hvorpaa?

— Paa „den Grinagtige“'s Fortælling.

— Det gjør jeg ogsaa, svarede den ligesfremme Milon, og jeg tænker saa meget desto mere derpaa, som jeg er overbevist om, at Nocambole er til i Virkeligheden.

— Tror Du det? spurgte 117.

Ja, jeg var i Paris, dengang der var Tale om disse berøgtede Hjerterknægte.

— Nej, virkelig.

Milon nærmede sig sin Kammerats Dre og sagde med frygtfuld Stemme:

— Skal vi snakke sammen, hvis De ikke har noget derimod. Jeg kan slaa en Stud til Jorden med et eneste Næveslag, men jeg er saa blid, at et Barn kan styre mig. Det er ogsaa Grunden, hvorfor de Andre kunne sende mig i Vagnoet.

— Hvilke Andre? spurgte 117.

— Jeg har altid sagt, at jeg var uskyldig, vedblev Milon, og skjøndt man ikke vil tro mig, er det dog sandt. Det havde været fornuftigere, om jeg havde været mindre ærlig og mere klog, saa havde man ikke plyndret Børnene. Men jeg fjeder Dem maaske, 117?

— Nej, sagde 117, bliv ved; din Historie interesserer mig.

— Jeg var Tjener. Min Frue havde giftet sig uden sin Families Samtykke i sit Fødeland, thi hun var ikke fransk af Fødsel. Hun havde to Børn, to Tvillinger. Det var to yndige, unge Piger, som nu vel omtrent kunne være atten Aar, og uden Tvivl leve i Fattigdom.

Milon tav, og 117 saa ved det røde Skin fra Lygten oplyste Salen, at han astørrede en Taare, der rullede ned ad hans

— Videre, sagde 117.

— Fruen havde to Brødre, som flere Gange havde søgt at berøve hende Børnene. Hendes Mand var død for flere Aar siden, og hun havde ingen anden Beskytter end mig, der vel var stærk som en Bjørn, men som tillige var et Fæ.

Hun var endnu ung og meget smuk; hendes to Smaapiger voksede rask, og Fruen sagde ofte til mig:

— Saasnart mine Pigebørn blive Vorne, gifter jeg dem strax bort, for at de kunne finde Beskyttere.

Min Frue var meget rig. Vi boede i et gammelt Hotel i Forstaden St. Germain, og hver Aften lukkede jeg omhyggelig Porten af Frygt for et eller andet Overfald.

Fruen sagde altid til mig:

— Jeg frygter alt af mine Brødre!

En Aften, da Smaapigerne legede i Haven, som stødte op til nogle Huse, hvoriblandt et Hôtel garni, hvis Fassade vendte ud til Gaden Beaume, faldt der pludselig et Skud, og en Kugle pøb gennem Luften. Børnene bleve forfækkede, men til Held og Lykke gif Kuglen, som uden tvivl var tiltænkt en af dem, over deres Hoveder.

Der blev gjort Anmeldelse til Politiet derom, som satte sig i Bevægelse; men det kunde ikke opdage noget.

En anden Gang blev den ene af Tvillingerne efter Frokosten angreben af stærke Mavesmerter og heftige Opkastninger. Der blev tilkaldt en Læge; og han erklærede, at der her forelaa et hæsligt Forsøg paa Forgiftning.

Nu gif det op for min Frue, at man stræbte hendes Børn efter Livet, og hun skjulte dem derfor. En Nat bragte vi dem i al Hemmelighed til en Opdragelsesanstalt under et fremmed Navn, og Fruen var endog saa forsigtig ikke at navngive sig. Da vi kom hjem fra denne Udflugt sagde hun til mig:

— Milon, du er et ærligt Menneske, og jeg ved, at jeg kan stole paa dig; jeg ved ogsaa, at mine Brødre, der har stræbt mine Børn efter Livet, sent eller tidlig vilde myrde mig, og derfor maa jeg itide sørge for mine Børns Fremtid.

Jeg horte paa hende med Taarer i Øinene.

Hun rakte mig derfor en temmelig omfangsrig Jerntaske og sagde:

— Jeg har realiseret Halvdelen af min Formue; denne Kasse inde-

„Brændemærket“.
(Se Slutningen af første Hæfte).

holder en Million Franks, dels i Guld og dels i Bankbilletter. Skjul disse Penge, men ude af Huset; det er mine Døtres Medgift, dersom der skulde tilstøde mig en eller anden Ulykke.

— Og Du har skjult Pengene? spurgte 117.

— Ja, og ingen uden jeg vil nogensinde kunde finde dem.

— Ah! bemærkede 117 estertænksom.

Milon tog atter Ordet:

Min Frues Forudbegrundelser vare kun altfor begrundede. Hun blev forgivet saa Dage efter.

Hendes Brødre havde derpaa den Frækhed at gjøre Fordring paa hendes Formue. De to Smaapiger vare fødte i Udlandet: jeg besad ingen Papiirer, hvormed jeg kunde godtgjøre deres Legimitet, og desuden vovede jeg ikke at sige, hvor de opholdt sig, af Frygt for, at der skulde tilstøde dem en eller anden Ulykke.

Fruens Brødre satte sig altsaa rolig i Besiddelse af hendes Formue, men de havde ventet at finde mange Penge, og da de Intet fandt, sagde den ene af dem til mig;

— Vor Søster maa have betroet Dem en eller anden betydelig Pengesum; giv os den, og Du skal faa Din Part deraf.

Jeg afflog det med Afsky, men var tillige saa dum, tilspiede Milon med Naivetet, at jeg indrømmede, at have modtaget en Pengesum i Forvaring.

Om Dage efter blev en Morgen, medens jeg endnu laa og sov, banket paa Døren til mit Værelse i det Gæstgiveri, hvor jeg havde leiet mig ind.

To Politiagenter stod udenfor og arresterede mig, da jeg aabnede min Dør.

Man beskylldte mig for at have stjaalet min Frues Diamanter, Og de Glendige havde forstaaet at indrette Alt saa snildt, at man ved at aabne en af mine Skuffer fandt to Armbaand og flere Ringe af betydelig Værdi deri.

Hvad kunde det nytte, at jeg paaberaabte mig min Uskyldighed; jeg blev dømt til ti Aars Strafsarbejde paa Galeerne, for at have begaaet Hustyveri.

— Og Du har aldrig senere hørt noget fra Smaapigerne? spurgte 117.

— Nei . . . men jeg haaber bestemt, at de to Skurke ikke have fundet deres Spor.

— Og Pengene?

- Jeg ved, hvor de findes.
- Hvem ved, de have maaske fundet dem.
- Nei, sagde Milton, det er umuligt.
- Har Du aldrig forsøgt at løbe herfra?
- To Gange; men man fik mig strax fat igen; jeg er jo saa flodset.

Nr. 117 smilede medlidende.

- Stakkels Djævel! sagde han.

Idet Turen derpaa kom til ham, nærmede han sine Læber til Miltons Ore og hvidskede:

- Nu vel, dersom Du vil flygte herfra for at gjøre en god Gjerning, saa skal jeg hjælpe Dig.

- De? udbrød Milton, men . . . naar . . .

- Naar, sagde 117 med sit melankolske Smil, jeg kan det, for undrer det Dig, at jeg ikke selv har benyttet mig deraf?

- Ja.

- Hvorfor skulde jeg det? Jeg vilde kjede mig i Verden!

Og 117 vendte Ryggen til Milton og sov roligt ind.

IV.

Brændemærket.

Den næste Dag vare i Middagsstunden alle „den Grinagtige"s sædvanlige Tilhørere forsamlede under det gamle Skibsfrog.

Kun „den Grinagtige" havde ikke givet Nøde.

Som En af „en fin Familie" nød han en Mængde Begunstigelser i Bagnøet, og denne Dag var han blevet paa Sygestuen.

Men trods de Begunstigelser „den Grinagtige" nød, var han dog meget afholdt i Bagnøet, endskiønt Galeislaven i Reglen er meget slæf, i Særdeleshed naar han er idømt paa en længere Arrætte eller paa Livstid.

Han redigerede Ansøgninger til Kommissæren, skrev Breve til Økonomen og vidste at skrive galante Kjærlighedsbreve, som Bagnøets mystiske

Postvæsen vidste at bringe til deres Adresse, det vil sige til Fængslerne Saint Lazare i Paris.

Selv 117 havde ikke nogen Bamselighed med at følge sin Lænkammerat Milton derhen, og den grønne Hue, der stedsse brummede, sagde i en gnaven Tone.

— Jeg skulde selv se, at den Vindhæs, „den Grinagtige“, ikke kommer idag.

— Na! sagde en anden Galeislave, hvis hvide Hoved ligeledes var bedækket med den skræffelige grønne Hue, der i Bagnoet er et Tegn paa Livsfangerne, Jeg ere udmærkede, Alle tilhobe! Jeg beklage Eder, og dog ere Jeg komne fjørende til Bagnoet!

— Hvordan kom Du da herhen, Du? spurgte en ung Mand.

— Med Lænken, og jeg tror endogsaa, at jeg er den Sidste af dem der har kjendt denne Transportmaade.

— Deri tager Du fejl, sagde en anden Galeislave; jeg kom ogsaa herhen med Lænken, og det var endog paa Thierrys Tid!

— Hvad er det for en Thierry? sagde en nylig inddømt Slave.

— Det var Anføreren for den sammenlænkede Skare, en brav Mand, som var saa god imod os, at vi altid ventede med at løbe vor Vej, til vi vare komne i Bagnoet, for ikke at forvolde ham Ulejlighed.

— Ja, sagde den ældste af de to Galejlsaver, der vare blevne transporteret til Bagnoet i Lænke, men Du har aldrig været brændemærket, Du!

— Nej, det har jeg ikke.

Ved Ordet „Brændemærket“ løb en Gysen gennem hele Forsamlingen, og en ung Mand mumlede:

— Det maa være et ubehageligt Øjeblik.

Den gamle Galeislave sukede, hviæde Hovedet ned mod sit Bryst og sagde;

— Den Dag, da jeg blev brændemærket, døde jeg.

— Hvad er det for noget Brøvl? bemærkede en ung Slave.

Oldingen kastede et lynende Blik paa ham.

Jo, vedblev han, paa den Dag døde jeg.

Og idet han lod sit mørke, fortvivlede Blik vandre hen over den Gruppe Fordømte, der omgav ham, raabte han med et Udtryk, hvis fortvivlede Tøni trængte inderst ind i Sjælen:

— Jeg sukke Alle efter, at han skal komme, denne unge Mand, som Jeg kalde „den Grinagtige“, for at han skal fortælle Eder Theaterstykker eller Dramaer, hvad Jeg kalde dem. Nu vel! dersom jeg vil fortælle Eder

min Historie, dersom jeg vilde beskrive Eder, hvorledes det gik til, da jeg blev brændemærket, da vilde I komme til at gys af Forfærdelse Alle tilhobe!

— Saa fortæl os det! raabte flere af Galejflaverne.

Oldingen traf Vejret dybt og begyndte derpaa:

— Jeg er otte og tredsindstyve Aar gammel. Det er nu fem og tredive Aar siden, at jeg kom her til Bagnoet, og da døde jeg . . . det vil sige, mit Legeme blev berøvet Sjælen og mit Hjerte ethvert Haab. Jeg var Bankier, Millionær, og af god Familie. Jeg var gift med en Kvinde, som jeg tilbad, og levede et lykkeligt Liv.

Men en sorgelig Lidenstabs ødelagde Alt paa nogle faa Aar. Jeg var Spiller. Spil . . . det er den sikre Vej til Bagnoet. Man begynder i Salonerne, fortsætter i Spillehusene, og saa er man snart paa Ødelæggelsens Vej, Vejen til Vanære og Elendighed.

Afstanden mellem Rigdom og Fattigdom er snart tilbagelagt for en Spiller. Han begynder med at tabe Alt, hvad han ejer, bortspiller saa Alt, hvad der er betroet ham, og ender med at bestjæle sin Hustru, sin Familie og sine Venner. Familie, Venner og Hustru tie, dels af Medlidenhed, dels af Sorg.

Jeg bortspillede Alt, selv Næringen til mit eget Barn, thi min Hustru var frugtbar, min Hustrus Klædningsstykker, ja endog hendes Forlovelsesring. Den Dag, jeg ikke havde mere tilbage at spille bort, greb Djævelen mig . . . jeg gjorde mig skyldig i Falsk.

Nogle formaaende Venner reddede mig endnu en Gang, og man fik mig sendt bort fra Paris. Men jeg kunde ikke undvære Paris, jeg vendte tilbage, og for at faa Penge til at tilfredsstille min Lidenstabs blev jeg Falskmøntner. Jeg eftergjorde Bankens Sedler. Min Hustru vidste kun Et, at vi vare ruinerede; mine Forbrydelser anede hun ikke. Hun levede hos en gammel Skægtning i Nærheden af Paris, og hun troede, at jeg var i Amerika for at søge at erhverve mig en ny Formue.

Men Forbrydelsen bliver altid straffet. Spillet, der havde ødelagt mig, skulde ogsaa forraade mig. Jeg blev greben ved Spillebordet i Palais-Royal med Sommerne fulde af falske Sedler.

Jeg blev arresteret og tilstod Alt. Jeg dømtes til Døden, som paa den Tid var Straffen for Falskmøntneri, men Kongen benaadete mig, og Dommen forandrede sig til Strafarbejde paa Livstid og til at brændemærkes offentlig.

Min Hustru var ubidende om Alt, hun skulde være Moder, skænke Livet til et Barn, hvis Fader var Galejslave for Livstid.

Den gamle Galejslave standsede et Øjeblik, overbældet af sine mørke Grindringer.

Hans Bevægelse forplantede sig til denne Rreds af Tyve, Falsknere og Røvere. Disse Mænd, der saa at sige for evigt vare udstødte af Verden, syntes at føle alle den gamle Galejslaves Lidelser og Sjælevaler. Oldingen fortsatte:

— I har ikke set Nogen blive brændemærket! Man oprejser en Tribune, og paa denne staar en Skampæl, hvortil den Dømte lænkes. Ved Siden af Skampælen staar en Ambolt og et Kulbæcken, hvorpaa den Dømte kan se Jernet, hvormed hans Skulder skal brændemærkes, blive glødende lidt efter lidt.

Bøddelen ventedes, og i en Time maatte jeg med sløve Blif betragte de skræffelige Forberedelser og den hujende Sværm, der paa alle Sider omgav Tribunen, raabte „Bankieren“ til mig og syntes at fryde sig ved min Skam.

Jeg var imidlertid fuldstændig følelsesløs overfor deres Spot og Haan; mine Tanker vare hos min uhyggelige Hustru, der i dette Øjeblik troede mig i Frihed og haabede paa et Gjensyn.

Endelig kom Bøddelen. Han sammensmæddede nu Lænnen om min Haand og Fod, blottede min venstre Skulder og greb derpaa det hvidglødende Jern, for at trykke det mod min Skulder.

Der blev den samme uhyggelige Stilhed blandt Mængden, som der hersker i det Øjeblik, da den Dødsdømte lægger sit Hoved under Guillotinen's Kniv.

Men i samme Øjeblik som det gloende Jern berørte min Skulder lod der et skingrende Skrig blandt den tavse Hob. Det var et forfærdeligt Skrig, paa hvilket jeg svarede med en Hyl, der lod som et vildt Dyr's Dødshyl.

Det var ikke fysisk Smerte, der afvang mig dette Hyl; jeg folte ikke i det Øjeblik det glødende Jern borede sig ind i mit Kjød Nej! Det var et Rædselskrig, fordi jeg i samme Nu fik Øje paa en bekvemt Kvinde, der blev baaret ud af Trængselen. . . . Denne Kvinde var . . . min Hustru!

Den gamle Galejslave skjulte Ansigtet i sine Hænder, medens brændende Taarer piblede frem mellem hans sammenknugede Fingre, medens en frampagtig Rystelse fo'r gennem hans Legeme.

En skrækindgydende Tavshed herskede. Flere af Galejflaverne rakte den Gamle deres Hænder.

— Ah! udbrød denne med en forfærdelig Latter. J have endnu ikke hørt Alt!

Han astørrede sine Taarer og tog derpaa atter Ordet.

— Nogle Uger efter vare vi paa Vejen til Bagnoet. Det var den Gang Lænketransporten endnu var, da vi sammenlænkede maatte gaa hele Vejen. Vi kom igennem Landsbyen Choish-le-Koi; i denne Landby vidste jeg, at min Hustru opholdt sig.

Det var i August Maaned. Den lænkebundne Skare havde vandret fra Kloffen seks om Morgen. Kloffen otte naaede vi Choish-le-Koi. Der blev kommanderet Holdt.

Vi vare stødte paa et Ligtog. Med blottede Hoveder stod vi og saa paa Toget; der var to Rister, en til en Bogen og en til et lille Barn. Bag Lighboguen gik en hulkende Kvinde; jeg foer forfærdet sammen, det var den gamle Slægtning, hos hvem min Hustru havde opholdt sig. Nu forstod jeg Alt!

Medens jeg var paa Vejen til Bagnoet, hvor jeg skulde ende mit Liv som Forbryder, blev min Hustru og mit Barn ført til Kirkegaarden. Jeg havde ikke alene ødelagt mig selv, men havde dræbt min Hustru og Barn. Synet af min Skam . . . min Bænere . . . havde knust hendes Hjerte!

Den gamle Galejflave krafted i en frampagtig Graad, og Ingen vovede at forstyrre hans forfærdelige Smerte.

En Opsynsmand, der havde staaet i Nærheden og hørt paa Slutningen, kom nu til. Denne Mand var ikke blottet for Medlidenhed. Han tog den Gamle ved Armen og sagde:

— Naa, Gamle, græd nu ikke mere. J vil snart træffe sammen med de Afdøde!

Derpaa førte han ham bort fra de andre Slaver. Oldingen var nemlig paa Grund af sin Alder og gode Opførsel fritaget for at bære Lænke.

Manden med Hunden

— Man er bleven ganske rørt, sagde en af Slaverne. Hvis den „Grinagtige“ nu kom, var der Ingen, der brød sig om at høre Fortsættelsen af Komedien „Rocambole“.

— Tror Du ikke? sagde 117, der hidtil havde bevaret sin sædvanlige Tavshed.

— Det virkelige Liv er for det meste mere interessant end Komedier, og Rocambole er jo dog kun en Teaterfigur.

— Der tager Du dog fejl, sagde 117 rolig, thi Rocambole lever — jeg har kendt ham.

— Kender Du hans Historie?

— Ja.

— Vil Du fortælle os den?

— Maaſke, naar jeg en Dag er oplagt dertil.

— Hvem var denne Rocambole?

— En Pariſerdreng — en Bagabond, der gav ſig ud for at være en Marquis, ſom var vendt hjem fra Indien.

— Var han rig?

— Han havde flere Millioner.

— Og det lyffedes Rocambole at give ſig ud for ham. Marquien var alſaa død?

— Nej, han levede.

— Havde han da ingen Familie?

— Han havde en Moder . . . og en Søſter. Moderen, der ikke havde ſet ſin Søn i flere Aar, bedrog ſig og troede, at Rocambole var hendes Søn; hun forgudede ham.

— Og Søſteren?

Ved dette Spørgſmaal ſkjælvede 117.

— Søſteren, ſagde han med ſvag Stemme, hun elſkede Rocambole ſom en Broder, og Rocambole elſkede hende.

— Var han forelſket i hende?

En mørk Sky lejrede ſig paa 117's Pande.

— Hvad vedkommer det Eder?

— Jo, vi vilde gerne vide . . . ſagde Milon.

— Men jeg er ikke i Humør til at fortælle.

— Sig os blot, sagde den grønne Hue, er Rocambole død?

— Det ved jeg ikke, sagde 117, men jeg troer, at Rocambole endnu lever et eller andet Sted.

Nr. 117 betragtede Milon med en Mine som vilde han sige:

— Lad os gaa, disse Mennesker kjede mig!

Milon rejste sig og sagde:

— Gaar De med, Kammerat?

— Ja, svarede 117.

De forlod det gamle Skibsstrog.

— De fortæller mig nok en Gang Slutningen paa Rocamboles Historie? sagde Milon.

— Ja senere, ikke nu, svarede 117.

Tavse vandrede de et Kvarterstid omkring, men nærmede sig derpaa tilfældig de forsamlede Galejslaver. Den grønne Hue var i Mellemtiden blevet opfordret til at fortælle sin Historie. Milon og Nr. 117 tog atter Plads paa en Bjælke.

— Jeg var Raperkudst. Som I vel ved, er det daarlig flædte, daarlig udseende Mænd, der føre en daarlig Bogn og en daarlig Hest. De drikke megen hvid Vin og Kartoffelbrændevin, og de ere paatrængende indtil Nærgaaenhed for at kape en Tur.

Jeg var fordruffen og af et meget hidstigt Gemyt, men min Kone var endnu værre. Hun drak hele Dagen, og naar jeg saa kom druffen hjem, overøste hun mig med Skældsord og Hug; saa sloges vi, og det var et sandt Helvede, vi levede i.

Hadde jeg ikke haft min Hund, saa havde jeg ikke holdt ud at leve. Men det var ogsaa en dejlig Hund . . . en lille hvid Terrier, saa smuk og saa klog. Den forlod aldrig Stalden, og Gud naade den, som kom mig eller min Hest nær.

Den eneste, som turde røre Hunden, var min Kone, og hun mis-handlede den tidt, fordi hun vidste, at Hunden var det eneste paa Jorden, som jeg elskede. Naar hun sparkede til Hunden, klemte jeg hende, og hun kradsede og slog mig i Ansigtet.

Men en Aften maa jeg have klemt temmelig haardt, thi hun faldt om; jeg troede først, at hun var døddruffen, men hun kom aldrig til at drikke en Snaps mere.

Hun var død.

Den næste Morgen arresteredes jeg og førtes i Fængsel; jeg kom

for Retten, hvor min Anklager vilde have mig halshugget, men min Defensor udvirkede ved sin glimrende Forsvarstale, at jeg blev sendt i Bagnoet. Det var mig ligegyldigt; jeg tænkte kun paa Tobby, min stakkels Hund. Det trøstede mig lidt, at i det Kvarter, hvor min Stald var, kendte alle Hunden.

Da jeg førtes ud af Retsalen mellem to Gendarmere, udstøder jeg et Skrig ved at faa Dje paa min Hund.

Den sprang op ad mig, sliffede mine Hænder og hylede af Glæde. Jeg græd. Gendarmerne vilde jage den bort, da vi naaede Fængslet, men den løb med indenfor. Slutteren, der var en brav Mand, tog den ind til sig.

Hver Dag saa jeg min Hund i Fængselsgaarden en Timestid; jeg var lykkelig og frygtede kun for den Dag, da jeg skulde føres til Bagnoet, thi jeg vilde nødig skilles fra Tobby.

Endelig kom den Dag, da jeg skulde med Lænketransporten; jeg hulkede af Fortvivlelse. Kaptejn Thierry, Anføreren for Transporten, var en god Mand; han tillod mig at tage Hunden med til Toulon, og senere sørge for den.

Vi ankom til Toulon, og da Kaptejnen atter saa min Sorg ved at skilles fra Hunden, fik han den sat i Pleje hos en Mand, der havde et Værtshus i Nærheden af Bagnoet.

Hver Morgen, naar Slaverne førtes til Arbejde i Mouillon eller Fort Lamalgue, ventede Tobby udenfor Bagnoet og sliffede mine Hænder, og Opsynsmanden, der mærkede, at det daglige Syn af Hunden opmuntrede mig til Flid og god Opførsel, lod mig mange Gange tage den med paa Arbejde.

Saaledes gik to Aar. Opsynsmanden, der havde fattet Godhed for mig og Tobby, fortalte min Historie til Hr. Rigault, vor brave Kommisær; han tog Hunden til sig, og nu kunde jeg se min Tobby hele Dagen, kun ikke om Natten.

Men det Gode faar altid en Ende!

Vi fik en ny Opsynsmand; jeg var fornølig lænket sammen med en anden Kammerat, en doven og slet Fyr, som tidt maatte smage Opsynsmandens Stof.

Da han en Dag svarede Opsynsmanden studs, og hævede denne sin Stof; Tobby, der antog, at han vilde slaa mig, sprang til og bed ham ret alvorlig i det ene Ben.

Fra nu af blev Bagnoet et Helvede for mig. Hunden blev hver

Dag sparket og slaaet; jeg fik ogsaa tidt Stokken at smage, thi Opsynsmanden havde fattet Had til Tobby og mig.

En Morgenstund var Hunden syg, den spiste Intet, men drak i Et væf. Et Par Dage efter var den død.

Den Slyngel havde dræbt min Hund, og ved I hvorledes. Vi ere ikke Engle; jeg er selv Morder, men en saadan Ugjerning kunde jeg ikke have udført. Han havde blandet stegt Svamp i dens Mad. Svampen bolnede ud i dens Indre og kvalte den.

Jeg stod og græd med Hundens Lig i mine Arme; Massolet, Opsynsmanden lo ad mig. Jeg lagde min Hund paa Jorden, samlede mine Lænker med begge Hænder og søgte at knuse hans Hoved. Han saaredes, men døde ikke.

Jeg skulde være halshugget, men paa Kommisjærrens Forbøn slap jeg med tre Mars dobbelt Lænke. Massolet blev forflyttet. Jeg lever nu kun i Haabet om en Gang at træffe min Hunds Banemand, og i hans Blod slukke min Hævnthirst.

Han saa sig om med et vildt Blik.

En Galejslave havde under Slutningen af Fortællingen nærmet sig Gruppen, det var „den Grinagtige“; først nu blev man opmærksom paa hans Tilstedeværelse.

— Er Du der? sagde Wilson. Vi har ilet ikke savnet Dig.

— Ikke det, svarede „den Grinagtige“, men jeg skal jo fortælle Eder Slutningen af Nocamboles Historie.

— Det behøver Du ikke, vi har hørt en Del af den.

— Hvem kender Nocamboles Historie.

— Jeg, sagde 117 og saa fast paa den unge Mand, der skjælvede under Bægten af dette bestemte og kraftige Blik; han syntes pludselig at bøje sig under en mægtig og hemmelig Indflydelse.

Mr. 117 rejste sig og idet han med sit Blik fuldstændig beherskede „den Grinagtige“ sagde han:

— Jeg har aldrig før bedt Dig om Noget; vil Du gøre mig en Tjeneste?

— Hvorledes? spurgte „den Grinagtige“, der følte sig smigret.

— Følg mig! Kun Wilson maa høre, hvad vi taler om.

Mr. 117, Wilson og „den Grinagtige“ fjernede sig et Stykke fra de andre Galejslaver.

— Min Ven, sagde 117. Du besøger hver Dag Damen i Hotellet.

— Ja, Herre.

— Er hun flog og modig?

— Det er jeg temmelig sikker paa.

— Jeg maa tale med hende!

Den unge Galejsslave saa forundret paa 117, men dennes Ansigt var fuldstændigt roligt og alvorligt.

— Hvorledes? Det er umuligt!

— Intet er umuligt for mig. Meld hende min Ankomst i Aften Kl. 11!

— Ja, Herre, stammede „den Grinagtige“, skjælvende under 117's bydende Blik.

Biben lød. Galejsslaverne gif hver til sit. „Den Grinagtige“ rystende paa Hovedet; han troede aabenbart, at 117 var forrykt, men ilede dog med at udføre hans Befaling.

VI.

117's Undvigelse for at besøge Michette.

Aftenen var kommen; Galejsslaverne vare lænkede til deres Leje og Opshynet næsten færdig med den første Runde.

Milon, der ikke siden Middag havde kunnet tale med 117, sagde nu med jagte Stemme:

De havde nok „den Grinagtige“ til Bedste i Middag.

— Hvorledes? spurgte 117 rolig.

— De fortalte jo, at De vilde besøge Damen i Hotellet Kloffen ellers; nu er Kloffen ni, og selv om De kunne undvige, behøver De jo en hel Dag til at file deres Lænke over.

Still, sagde 117. Lad Opshynet passere, saa vil Du saa at se, hvad jeg formaar.

Runden nærmede sig.

Opshynet, fulgt af en Smed, der ved et Slag med en Hammer hjst og her paa Lænkerne skulde undersøge, om de vare overfilede, kom nu hen til 117 og Milon.

! 117's Besog hos Nichte.

Da Smeden slog paa 117's Lænke, vendte denne sig om og sagde i en fast Tone:

— De ved meget godt, at jeg ikke vil løbe min Vej; lad mig sove i Ro; Lyset blænder mine Øjne.

Bed de sidste Ord vekslede han et lynsnart Øjekast med Smeden, der var privat Arbejder i Bagnoet. Derpaa lagde han sig ned og lukkede sine Øjne.

Da Opsynet var gaaet, sagde 117 til Milton:

— Væf mig Kloffen ti, thi jeg maa have nogen Tid til at gøre Toilette.

— Jeg forstaar ikke et Muf af det hele, sagde den stikkelige Milton, rystende paa Hovedet.

— Hør mig, sagde 117, Du er den eneste her i Bagnoet, som jeg bryder mig om. Vil Du flygte sammen med mig?

— Ja, hvis vi blot kunne.

— Jeg kan Alt! Vi vil sammen træde ud i Verden, men kun paa to Betingelser!

— Hvilke?

— Den ene er, at vi ikke mere forlade hinanden; den anden Betingelse er den, at da Du ikke er meget fiffig, saa maa Du lade Dig nøje med at være Armen, der udfører Arbejdet, medens jeg er Hovedet, som giver Befalingen.

Jeg gaar ind paa Alt. Vil De saa hjælpe mig med at genfinde de stakkels Børn og skaffe dem deres Formue?

— Det lover jeg Dig. Men hør mig nu; jeg har sagt, at jeg i Aften vil besøge Damen i Hotellet, og jeg lyver aldrig. Jeg vil i Aften forlade Bagnoet med samme Lethed, som om jeg var Kommissæren selv.

— Vil De virkelig?

— Stille! Opsynet kommer tilbage.

Opsynsmændene og Smeden havde endt deres Klunde og gik nu lige forbi 117 og Milton.

— Undskyld, Hr. Profos, sagde 117, kan De sige mig hvormange Kloffen er?

— Kloffen er ni, svarede Profossen.

— Ikke mere, sagde 117, idet han atter vekslede et megetsigende Blik med Smeden, jeg troede, at Kloffen var ti.

Opsynet gik, uden at lægge mindste Mærke til 117's Manøvre.

— Vidste De ikke, hvad Kloffen var? spurgte Milton.

— Jo, svarede 117, men jeg maatte give min Mand Signalet.

— Hvilken Mand?

— Smeden; vor aftalte Signal var „Kloffen ti!“

— Jeg forstaar det dog ikke rigtig.

— Denne Mand tilhører mig; jeg er hans Herre! Den Dag, jeg kom i Bagnoet, søgte en Mand Ansættelse som Smed i Bagnoet; han fik Pladsen, og nu har han i ti Aar taalmodig ventet paa, at jeg skulde faa Brug for ham.

— Hvad er han ellers for et Menneske?

— Det vil Du senere faa at vide.

— Hvad bestiller De nu?

— Jeg struer mine Jern af.

— Struer dem af?

— Ja, svarede 117, alle andres Jern ere sammensmedede, mine holdes kun sammen af en eneste skjult Skruebolt. Se her!

Milon saa nu, at 117 havde befriet sine Ven fra den fælles Lænke

— Men De kommer da tilbage?

— Ja, thi den Dag, vi skal flygte, er ikke kommen. Førrend vi forlade Bagnoet, maa det bestemmes, hvor vi skal tage hen.

— Vi maa til Paris.

— Naturligvis, men jeg maa give mine Venner i Paris Underretning om mit Komme. Jeg tænker vi flygte om otte Dage.

— Men naar nu Kommissæren gjør en Runde i Aften, medens De er borte?

— Det gør intet. Du bliver ikke alene, naar jeg gaar.

— Jeg har aldrig troet paa Satan, men nu tror jeg næsten, at De er i Ledtog med ham.

— Du skal se mere endnu, som vil falde Dig besværligt at tro paa. Lad mig nu blunde lidt. Kloffen ti skal det gaa for sig.

Mr. 117 faldt straks i Søvn. Milon kunne ikke lufte et Øje. Da fo'r han pludselig sammen.

Bagnoets Taarnuhr slog ti. Alle de andre Galejslaver hvilede i den dybeste Søvn efter Dagens anstrengende Arbejde. Milon troede dog at høre en sagte Støj. Han opdagede en sort Skygge, der sagte sneg sig langs Bæggen henimod deres Leje. Det var Smeden.

Ræmpen berørte sin Lænkammerats Skulder.

— Kloffen er ti.

— Jeg ved det, sagde 117 og rejste sig.

Smeden stod nu lige foran dem.

— Alt er parat, Herre! sagde han.

— Klæd Dig af! sagde 117. Giv mig min Necessaire!

Smeden rakte 117 et Etui af blankt Staal, som findes hos de Galejsslaver, som tænke paa Flugt; det indeholder et falsk Skjæg, et Par Knebelsharter og en Paryk.

Smeden var hurtig færdig med sin Omklædning, og 117 isørte sig hans Klæder, derpaa anbragtes et sort Kindskjæg og Paryk samt den lodne Hue paa Hovedet; han lignede nu i Et og Alt Smeden Noel.

— Herre, sagde Noel, i ti lange Aar har jeg ventet paa denne Time; nu er det vel eders Alvor at flygte?

— Endnu ikke, men snart!

Noel lagde sig nu ned paa Slagbænken, isørte Galejsslavens gule Benklæder og røde Trøje, dog trak han Huen ned over Øjnene og vendte Ansigtet mod Væggen.

117 bøjede sig ned over ham og spurgte:

— Hvad skal jeg sige henne ved Døren.

— At De ikke har fundet Hammeren.

— Nr. 117 trykkede begges Hænder og gik derpaa med sikre Skridt gennem Sovesalen.

Ved Døren stod en Opsynsmand. Da 117 saa ham, mumlede han ved sig selv:

— Det Jæ til Noel, at han ikke har sagt mig det.

Denne Mand hed Turpin; han var den allerfarligste af Opsynet, thi han kunde næsten kjende en Galejsslave i en hvilken som helst Forklædning. Han syntes ligesom en Jagthund at være i Besiddelse af en meget skarp Sporsans.

Nr. 117 gik dog dristig frem. Han havde ligesom Noel sat Huen paa tre Haar og Hænderne i Bukselommerne. Turpin, som havde set Noel gaa ind i Sovesalen, fattede ingen Mistanke.

— Naa, Noel, fandt Du saa Hammeren.

— Nej, svarede 117, idet han saa meget som muligt efterlignede Noels Stemme.

I Stedet for at gaa forbi, standsede Nr. 117 og sagde:

— Med mindre en af Slaverne har faaet Fingre i den, maa jeg have glemt den i Bagten.

— Vær kun rolig. Den Fyr, som maaske har nappet den, skal ikke faa Brug for den. Jeg har et skarp Dje,

— Og en kraftig Haand, sagde 117 leende. Giv mig en Pris, Kammerat.

Turpin rakte ham sin Snustobaksdaase, 117 tog en Pris; derpaa gik han videre med en kort Tak.

— Noel! skreg Turpin efter ham, da han var kommen en halv Snes Srridt bort.

117 vendte sig om.

— Naar kommer Du i Morgen tidlig?

— Jeg er her Kl. seks.

— Vil Du købe mig et halvt Pund Tobak?

— Det skal jeg; Godnat!

— Godnat! sagde Turpin, og overtog sin vante Post ved Døren.

117 kom uden nogen Hindring ud af Bagnoet, han gik over Arse-
nalets Gaar; nu skilte kun en Port ham fra Friheden. 117 tog en lille
Tobakspibe op ad Lommen, stoppede den, og bankede derpaa paa Port-
nerens Vindue, idet han sagde:

— Giv mig lidt Jld.

— Jeg har ikke Tid, sagde den gnarne Portner, gaa Eders Vej
Smed.

— Godt, sagde 117, og gik igjennem Porten.

117 gik med rolige Skridt ind i Byens Smaagader, indtil han
standsede ud for en Marskandisers Boutik. Der var Skodder for Vin-
duerne, men gjennem Sprækkerne kunde man se Lys. 117 bankede paa
en af Skodderne.

— Hvem er det? spurgte en Stemme.

— Noel! sagde 117.

— Har J ikke et andet Navn? spurgte Stemmen.

— Cocorica, svarede 117.

Det var dette Tilnavn, Noel havde i Bagnoet.

Døren aabnedes nu, og 117 stod paa Dørtærskelen. En gammel
Kone stod lige overfor ham.

— Min Gud, Herren! raabte hun.

— Stille! sagde 117 i en bydende Tone, og luskede Døren, som
han aflåsedde.

— Er det Herren, raabte en yngre Mand, som nu traadte til. Er De nu endelig flygtet. I ti lange Aar har vi ventet.

— Jeg er endnu ikke flygtet, thi jeg vender tilbage igjen.

— Vil De da aldrig flygte, sagde den gamle Kone sørgmodig.

— Maaske nok men ikke nu i Nat. Men jeg har Hastværk. Ingen kommer for at træffe Afspale med Eder, thi jeg forlader snart Bagnoet.

— Gudskelov.

— Jeg har Brug for en Kammertjener, sagde 117.

— Tag mig, sagde den unge Mand.

— Vi kan jo tænke paa det, Giv mig nu Nøglen til mit Værelse.

— Deres Værelse er i Stand; i ti Aar har det ventet paa Dem, sagde den gamle Kone.

— Tak mine Venner.

— Vil De ikke have noget at spise?

— Nej, Tak; jeg skal spise til Aften med en smuk Dame paa et Hotel.

— Herren er jo ogsaa en smuk Mand, sagde den Gamle.

— Jeg maa nu skynde mig; Klokken er nu halvbelleve, Klokken ellers skal jeg være der. Jeg lader aldrig Damerne vente. Hent mig nu en Vogn.

— Skal ske, sagde den unge Mand.

117 tog Nøglen, og gik op ad en Trappe, som fra Boutiken førte op til første Sal.

Efter nogle Djebliffes Forløb kom 117 ned igjen.

Moder og Søn udstødte et Udraab af Forundring; foran dem stod en elegant Spøfficer, flot friseret og med et fint sort Skjæg.

— Har Noel givet Eder nogle Penge til mig? spurgte 117.

— Vi har modtaget titusind Francs, svarede den Gamle, og rakte ham en Brevtaske, som hun tog ud af et hemmeligt Rum i et Skab.

— Tak mine Venner! Giv mig blot halvtreds Louidor, Vognen er vel parat?

— Ja, Herre! Godnat og god Fornøjelse.

— Tak! Godnat!

117 steg op i Vognen, der i flyvende Fart førte ham til Hotellet.

Vi gaa forud til Michette. Michette var imidlertid kun et Navn, som „den Grinagtige“ havde givet hende. Hun havde i nogen Tid opholdt sig i Toulon under Navnet Brevoft.

Det var en Dame paa nogle og tredive Aar med mørkt Haar, sorte Dine og en Figur, der vel var fyldig, men tillige vidnede om Kraft og Musfelsesstyrke. Hun havde en bred Pande, og paa hendes Læber spillede et paa en Gang ironisk og sørgmodigt Smil.

Hvem var denne Kvinde og hvorfra kom hun? Hvad var hendes Opgave med sit Ophold i Toulon.

Det var et Mystorium!

I en lille Salon, elegant udstyret, ventede hun nu en Galejslave, der havde anmodet hende om en Samtale. Bordet var dækket med fine kolde Retter, Champagnen stod begravet i et helt lille Isbjerg.

Michette var bleven ikke saa lidt forundret, da „den Grinagtige“ fremførte 117's Dnske for hende.

— Kan han da forlade Bagnoet? spurgte hun.

— Nej, svarede „den Grinagtige“. Tilladelse dertil vil han aldrig faa; der bliver endog passet særlig paa ham, og dog har han aldrig gjort Mine til at flygte. Han er endda lænket sammen med en Anden. Men han er et overordentligt Menneske, der beherster Alle med sit Blif, saa jeg tror næsten, at han kommer.

„Den Grinagtige“ havde derpaa skildret hende 117's Udseende og fornemme Holdning.

Med en hæftig Nysgjerrighed, der voksede med hver Time, der gik, ventede nu Michette paa Galejslaven 117.

VI.

Galejslavens Besøg.

Klokken slog elleve.

Det sidste Slag var neppe hendt, før en af Hotellets Kellnere meldte Michette, at en ung Søofficer ønskede at tale med Fruen.

— Det er ham! hviskede Michette; derpaa sagde hun højt;

— Jeg venter Herren.

En ung, smuk Mand, iført en glimrende Uniform, stod i samme Øjeblik paa Dørtærskelen. Han traadte nærmere og hilste med Verdensmandens ugenerte Holdning og Elegance.

— Er det Dem, jeg venter? spurgte Michette

— Ja, svarede 117.

Disse to Bæfener, der i Aften for første Gang mødtes, betragtede hinanden med Forundring og Nysgjerrighed.

117 brød Tausheden.

— De er ikke den Kvinde, jeg ventede at træffe.

— Ah! sagde hun, og et sørgmodigt Smil spillede om hendes Læber.

— De har lidt meget!

Michette skjælvede.

— Hvad vedkommer det Dem? sagde hun koldt.

117 betragtede hende, hun slog sine Øjne ned for hans skarpe magnetiske Blik.

— Jeg vil vide det! sagde han.

— Nu vel, ja! Jeg lider endnu.

— Det er ikke for hans Skyld.

117 sigtede til „den Grinagtige“.

Michette svarede ikke, men et foragteligt Smil krusede hendes smalle Læber.

Han fortryllede hende atter med sit gennemtrængende Blik.

— De er ikke den Kvinde, jeg haabede at træffe; men De er dog den Kvinde, jeg har Brug for.

— Det er mærkværdigt, sagde hun, der har kun været et Menneske, der har haft den samme Kraft til at faa mig til at skjælve under sit Øjes Blik, og som beherskede mig.

— Dette Menneske . . . det var han, ikke sandt?

— Ja, stammede hun.

— Hvor er han?

— Han er død.

— Vi vil begræde ham i Fællesskab, sagde 117.

Han greb hendes Haand; hun udstødte et Skrig, som om hun berørte glødende Jern.

— Jeg maa vide Alt! sagde 117.

— Hvem er dog dette Menneske, mumlede Richette, jeg føler at han er allerede min Herre.

Hun udstødte en vild Latter.

— Jeg vil og maa vide Alt!

Hun bøjede Hovedet og sagde med skjælvende Stemme:

— Befal! Jeg adlyder.

117 tog Plads lige overfor hende med en Sikkerhed og Elegance, der beviste, at han var vant til at færdes i de fineste Kredse, trak et Glas Vin og sagde derpaa:

— „Den Grinagtige“ kalder Dem Richette“, selv kalder De Dem Fru Provost; begge disse Navne ere falske. Hvad er Deres virkelige Navn?

— Jeg har ikke længere noget Navn.

— Men De har dog en Gang haft et Navn. Sig mig det!

Hun forsøgte endnu en Gang at gøre Modstand, men med et Blif tvang han hende til at adlyde hans Jernvilje; hun var fuldstændig besejret.

— Jeg var en Gang en fornem Dame, sagde hun, man kaldte mig Baronesse Sherhoff.

— Hvad kaldte han Dem?

— Benda!

— Lever han endnu?

— Ja, men han tror mig død.

— Den Mand, som De har elsket, maa ligne denne Døgenigt som Solens Skin ligner Maanens matte Lys. De kan ikke elske denne Tyr, denne Bankiersøn.

— Nej, mumlede hun med et spørgmodigt Smil.

— Hvorfor opholder De Dem her?

— Jeg opfylder et helligt Løfte.

— Ja saa!

Der blev et Djebligs Taushed. 117 vedblev:

— Jeg gætter Alt! Den Mand, De elskede, er død en rædselsfuld Død . . . en Skjændselsdød . . .

— Ti dog, sagde hun med kvalt Stemme.

— Jeg vil vide Alt! Han er død paa . . .

— Ti dog i Himlens Navn! afbrød hun og foldede Hænderne som for at bede om Raade.

117 bøjede hende atter under sit flammende Blik og sagde med dæmpet Stemme:

— Han er død paa Guillotinen.

— Hun sprang op med et hæst Skrig, hendes Øjne luede og hendes Læber stummede.

— De ved endnu ikke Alt! sagde hun med en hul Stemme.

— Tael da!

Ja, vedblev hun, han er død paa Skafottet; men hvor ved og hvorledes?

— Nej.

— Han blev guillotineret i Bagncet, hvor han var kommet for min Skyld, efterat jeg engang havde frelst ham fra Skafottet. Forstaar De mig nu?

— Ja, videre, sagde Galejslaven med Kulde.

Banda drak hurtigt et Glas Vin, og begyndte derpaa:

— Jeg har været en fornem Dame; jeg har indtil Affindighed elsket en Forbryder og fulgt ham fra Sted til Sted. Da jeg var Barn, hed jeg kun Banda, mine Forældre vare simple og jævne Folk. Mens jeg endnu var Barn, døde min Moder. Jeg maatte fra mit femtende Aar forsørge baade min Fader og mig, thi min Fader var bleven svagelig og gammel. Vi boede i et Hus lige ved Fængslet, og fra vort lille Vindue kunne vi se ned i Fængselsgaarden. Fra tidlig Morgen til om Aftenen kunne Fangerne se mig sidde ved Vinduet og sy.

Der havde paa den Tid fundet en Opstand Sted i Polen; Polakkerne vare blevene overbundne, og Fangerne vare blevene førte til Fængslet i den lille russiske By, hvor vi boede.

Imellem Fangerne var der en gammel Mand med hvidt Haar og Skjæg; han viste sig aldrig i Fængselsgaarden uden at være særlig bevogtet og bar altid Lænker.

Jeg fik at vide, at det var en fornem polsk Adelsmand, der var dømt til Døden.

Den gamle Mand interresserede mig; Jeg sendte ham altid en venlig Hilsen, som han glad gjengjældte.

En Morgen tidlig blev der banket paa vor Dør; det var Fangevogteren, der meddelte min Fader, at den gamle Adelsmand laa for Døden, men at han udbad sig en Samtale med mig inden han døde.

Jeg fulgte strax med, og snart stod jeg ved den Gamles Dødsleje. Fangevogteren traf sig tilbage, og jeg var nu ene.

Den gamle Adelsmand greb min Haand og sagde med svag Stemme:

— Tak, fordi De kom, De er en Engel! vil De høre paa mig et Øjeblik?

Jeg nikkede taus til Svar.

— Mit Barn! fortsatte han, jeg har havt tre Sønner, der alle ere døde paa Skafottet; min stakkels Hustru maatte senere lide samme Skæbne. Om en Time vil mit Hoved ogsaa falde for Bøddelens Haand. Jeg har hver Dag set Dem sidde ved Deres Vindue og arbejde; fra den første Gang jeg saa Dem, fattede jeg en faderlig Kjærlighed for Dem; sig mig vil De være min Arving? Man har ganske vist konfiskeret mine Godser, Men jeg har skjult min kolossale Formue. Alt, hvad jeg ejer skal tilhøre Dem, men paa en Betingelse.

— Hvad er det? spurgte jeg bævende.

— Jeg kan se paa Dem, at trods De endnu kun er ung, er De modig og klog. Min Betingelse er, at De skal anvende en Del af min Formue paa at frelse et Menneſke fra at dø paa Skafottet.

Jeg betragtede dette smukke og ædle Hoved, som om en Time skulde falde for Bøddelens Økse. En mærkelig Bevægelse foregik i mit Indre, dybt rørt knælede jeg ved hans Leje og mumlede:

— Jeg vil adlyde Dem, Fader!

— Tak, mit Barn, nu maa de gaa; snart kommer Bøddelens Medhjælpere for at hente mig. Jeg skal nu op for at være parat, naar de kommer. Her er de Dokumenter, som vil anvise Dem, hvorledes De skal komme i Besiddelse af min Formue.

Med skjælvende Haand tog jeg Pакken, kyskede han hvide Haand og forlod Celleren.

Banda standsede; en Kuldegyſen fik hende pludselig til at fare hæftig sammen.

— Skænk mig et Glas Vin, hun drak det med Begærighed, derpaa fortsatte hun:

Et Aar efter døde min Fader. Jeg var i Besiddelse af en Formue paa to Millioner Rubler. Jeg blev lykkelig gift med en russisk Adelsmand, der ikke anede noget om de Betingelser, jeg havde indgaaet paa for at faa min Formue.

Vi tilbragte det første Aar af vort Ægteskab i Paris; hele Vinteren gik med at komme fra den ene glimrende Fæst til den anden. Jeg var feteret, afholdt, rig og lykkelig.

En Dag skete der pludselig en hemmelighedsfuld Forbrydelse, som vakte almindeleg Forbauselse.

En meget rig, ung Dame, der beboede en kostbar Lejlighed i Gaden Provence, blev en Morgen fundet myrdet i sin Seng, gennemboret af atten Dolkestød.

Hvem var Morderen?

Den offentlige Mening udpegede snart den Skyldige. Det var en ung Officer med et smukt Ydre og en elegant Optræden.

Skinsyge var Motivet til den gruelige Handling; thi Sølvstøj, Juveler og Penge, Alt var urørt.

Politiet satte sig i Bevægelse. Men Morderen var flygtet; hvilket jeg med Sorg erfarede, thi jeg nærede en vis Beundring for denne Mand, og jeg havde fattet den Beslutning at frelse ham fra Skafottet og saaledes opfylde mit Løfte til den polske Adelsmand.

Min Egtfælle begyndte nu, trods, at det endnu ikke var et Aar siden vi blev gifte, at vise sin sande Karakter; som saa mange Ruskere var han brutal og raa, og desuden en lidenskabelig Spiller og hengiven til Nydelsen af stærke Drikke.

En Morgen, da han kom beruset hjem fra et Spillegilde, var han særlig brutal og raa i sin Opsørsel; da jeg bebrejdede ham dette, betroede han mig, at han kun havde ægtet mig for mine Penges Skyld; fra dette Øjeblik hadede jeg ham.

Fra denne Dag var jeg opfyldt af et eneste Ønske, der efterhaanden blev til en brændende Lidenskab. Jeg vilde se denne Mand, denne Tiger, der i Skinsyge dræbte den Kvinde, han havde elsket, ved at gennembore hende med atten Dolkestød.

Vi beboede i Gaden Montaine et lille Hotel, der laa i Baggrunden af en stor Have. Om Aftenen var jeg næsten altid alene, da min Mand tilbragte de fleste Nætter ved Spillebordet i Klubben. Jeg havde betroet ham paa hvilken Betingelse jeg var kommet i Besiddelse af min Formue. Han lo og spottede mig, ja fortalte det endog til sine Klubvenner, og snart var min Historie det almindelige Samtaleemne i alle Klubberne og Saloner i Paris.

En Nat var jeg ene; Tjenestefolkene vare gaaede til Ro. I Kaminen brændte en stærk Ild, Vinduerne i den lille Salon, hvor jeg opholdt mig, stod aabne ud til Haven.

En uhyggelig Stilhed herskede overalt.

Jeg laa, isørt en lys Nat kjole, paa en tyrkisk Divan, ryggede min

Cigaret. Jeg tænkte paa den unge Mand, der var flygtet for at frelse sit Liv, men som dog tilsidst vilde ende paa Skafottet.

Jeg følte mig greben af en ubestemt Uro; pludselig hører jeg en let Støj i Haven. Jeg rejste mig op, greben af Rædsel.

En mørk Skygge viser sig i det aabne Vindue, en Mand springer ind i Bærelset, kaster sig paa Knæ for mine Fødder og siger med dæmpet Stemme:

— Frels mig! Man forfølger mig; jeg er fortabt!

Han var ung, smuk og saa paa mig med et Blik, der trængte inderst ind i min Sjæl.

Det var ham.

Jeg følte alt mit Blod strømme mig til Hjertet. Han greb min Haand, trykkede et brændende Kys paa den og hviskede med bævende Røst:

— Det er mig, der har dræbt Damen i Gaden Provence. Vil De redde mig?

Hvad der senere foregik den Nat imellem os, har jeg aldrig og vil jeg aldrig kunne forstaa, men denne Mand havde ligesom De Magt til at fængsle med sit Blik.

Det forekom mig, at denne Mand og jeg var Et, at det var mit Liv, der var i Fare.

Jeg ringede paa min Kammerpige og befalede hende at hente en Vogn, derpaa samlede jeg mine Smykker og Penge, medens Pigen pakkede en Kuffert med Linned og Garderobesager.

Vi tog med Nattoget til Havre; min Mand's Pas havde jeg givet den Mand, med hvem jeg flygtede.

Paa Bordet efterlod jeg en Seddel til min Mand, den indeholdt kun to Linjer:

„Jeg elsker Dem ikke mere; jeg foragter Dem. Farvel! De ser mig aldrig.“

Om Morgenens vare vi i Havre og nogle Timer senere paa Vejen til Amerika. I tre Aar levede vi i New York, hvor vi svælgede i Luxus og Fornøjelser. Min Formue forsvandt hurtigt, men denne Mand syntes rig. Han skrev til Europa, og straks modtog han en Anvisning paa ti eller tyve Tusind Francs.

Han elskede mig, jeg tilbød ham. Vi levede som i en lykkelig og rolig Drøm.

Men en Dag kom han hjem med flere Fremmede, de drak The hos os. Han kom ofte sent hjem.

En Nat ventede jeg med en næsten uforklarlig Angst paa ham, thi det var blevet meget sent.

Bludselig træder han ind bleg og bevæget; han vaskede sig i Vandfadet, men Vandet blev purpurrodt.

— Er Du saaret? spurgte jeg.

— Jeg fejler intet, svarede han; jeg har været i Slagsmaal. Vi sloges i den nærmeste Gade og jeg dræbte ham. Vi maa i Morgen tidlig rejse herfra.

Jeg gav straks mit Samtykke; næste Morgen indskibede vi os. Jeg følte Benene skjæve under mig, da han traf en Tegnebog frem; den var spækket med Banknoter, men den var oversprøjtet med Blod og Smuds.

Jeg forstod nu Alt. Han havde begaaet et Mord, blot for at faa Benge.

Vi tog til Paris. Man havde imidlertid glemt ham. Vi kunne uden Frygt opholde os der.

I Paris beboede vi en pragtfuld Lejlighed, Benge modtog han stadig; hvorfra han fik dem, det vidste jeg ikke, jeg gyste ved blot at tænke derpaa.

Jeg anede, at han var Anfører for den Røverbande, der i lang Tid havde huseret i Paris, men som altid undgik Politiets Støvere.

En Nat kom han hjem i en ynkelig Tilstand. Hans Klæder vare senderrevne, hans Ansigt blodigt; han sank ned i en Stol, medens han udbrød:

— Skaf mig i Seng. Jeg har faaet min Bekomst. Mit Regnskab er snart afsluttet.

Morgenens efter rygtedes en skræffelig Forbrydelse i Paris. En rig Bankier, som boede ene med sin Kammertjener i en Villa i Gaden Hauteville, var bleven myrdet efter en fortvilet Modstand. Man fandt hans Lig i Haven; her havde han dødelig saaret slæbt sig ned for at forfølge Røverne, der vare flygtede med hans Bengeskrin; i hver Haand holdt han en affyret Pistol.

Politiets Undersøgelser paa Stedet førte til det Resultat, at Morderne havde været tre i Tallet, og at Kammertjeneren var delagtig i Forbrydelsen.

Kammertjeneren anholdtes otte Dage senere og angav straks sine Medskyldige. Nogle Timer senere var bort Hus omringet af Gendarmer, der kom for at anholde min Elster.

Han laa tilfængs meget syg og da jeg troede, at han var Døden nær, følte jeg mig endnu fastere knyttet til ham.

— Vær kun rolig, sagde han smilende, Skafottet faar ikke Fingre i mig, jeg dør forinden.

Skafottet!

Dette Ord fik mig til at mindes mit Løfte til den polske Adelsmand. Formuen var ødelagt, men Missionen burde og skulde jeg fuldføre; nu gjaldt det jo oven i Købet den Mand's Liv, som jeg trods Alt elskede.

Han blev ført til Hospitalet. Ved omhyggelig Pleje frelstes hans Liv, men kun de utroligste Anstrengelser fra min Side reddede ham fra Skafottet, thi han havde begaaet seks Mord og en lang Række af Indbrud i de ti Aar, han haade været Anfører for Røverbanden.

Han sendtes til Bagnoet. Dagen før hans Afrejse fik jeg Tilladelse til at se ham.

— Du maa straks rejse til Toulon; om en Maaned flygter jeg derfra, og vi rejser da til Italien.

Jeg elskede ham stedse.

117 afbrød hende.

— Resten kender jeg, sagde han.

— Ah! sagde hun med skjælvende Stemme. Har De kjendt ham i Bagnoet?

— Nej, men jeg ankom til Bagnoet Dagen efter, at Flugten skulde være foregaaet om Natten. Alt var forberedt med Snildhed og Dygtighed, Et lille Fartøj laa parat til at tage ham om Bord, naar han efter at have befriet sig fra sine Jern, styrtede sig i Havet.

Men hans Lænsfammerat forraadte ham; i sidste Øjeblik, da han næsten havde overfilet sine Jern, styrtede en Opsynsmand sig over ham, men dog forsent til at forhindre, at han, der i Kammeratens Dine læste Forræderiet, bibragte denne tre Knivstik.

Da nu Loven byder, at den Galejslave, der dræber en anden, skal straffes med Døden inden fire og tyve Timer derefter, saa lagde man ham i dobbelte Lænker og begyndte straks at oprejse Skafottet.

— Jeg ser at, De kender en Del, afbrød Benda, men der er dog noget De ikke ved. Forflædt som Havnearbejder lyffedes det mig at

trænge ind i Bagnoet. Jeg var fast besluttet paa at frelse ham. — Hun standsede, traf Bøjret dybt, rakte sit Glas frem og bad med usikker Stemme:

— Skænk mig et Glas Vin, jeg tror, at jeg har Helvedes Ild i min Strube!

Hun tømte Glasset i et Drag.

Banda fortsatte sin sørgelige Historie.

— I enhver By, hvor der findes en Overdomstol, ligger der i en afsides Gade et skummelt udseende Hus. Fodgængerne skynde sig forbi uden at hæve Blikket fra Jorden.

Om Morgenens eller om Aftenen kan man se en sørgmodig og tankefuld Mand træde ud af Huset.

Folk, som møder ham, gaar sky til Side for ham. Ingen taler med ham. Han har næsten glemt Følelsen ved et Haandtryk, thi mange Aar har Ingen trykket hans Haand.

Denne Mand er Bøddelen.

I Bagnoet er Bøddelen en Galejslave. Hans Kammerater undgaa ham, Opsynsmændene betragte ham med Afsky.

Det lykkedes mig at bestikke denne Mand.

En Time før Henrettelsen tog Bøddelen nogle Draaber, der gjorde ham forstyrret og Henrettelsen blev udsat til næste Dag. Alt var beredt til hans Undvigelse i den kommende Nat.

Da meldte sig i sidste Øjeblik en Galejslave, der af Begærlighed for at tjene den ringe Sum, Bøddelen ellers faar for at udføre sin modbydelige Gjerning, paatog sig den syge Bøddels Hverv.

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og hvidskede halvt affindig af indre Bevægelse:

— Jeg saa hans Hoved falde! Det var det tungeste Øjeblik i hele mit Liv.

Hun tav et Øjeblik og fortsatte derpaa, imedens et bittert Smil fo'r over hendes Ansigt.

— Jeg har lovet hans Skygge at frelse en Galejslave fra Guillotinen, ligesom jeg svor den polske Greve.

— Det er derfor, De opholder Dem i Toulon?

Mordet paa Opsynsmanden Masfolet.

— Ja.

117 greb hendes Haand.

— Vil De slutte en Pagt med mig? spurgte han, og han betragtede hende med sit flammende Blik, der trængte ind i Sjælens hemmeligste Jnderste.

Ja, maaske!

— Jeg vil frelse en Galejslave fra Skafottet, hvis De vil tilhøre mig med Liv og Sjæl. Jeg har Brug for en stærk og modig Kvinde. Vil De være denne Kvinde?

— Det er et Ord; jeg sværger ved den Dødes Skygge at tilhøre Dem i Et og Alt!

Galejslaven rejste sig op.

— Kloffen er Tre. Godnat.

— Hvor gaar De hen?

— Tilbage til Bagnoet. Jeg skal sende Dem en Mand med mine skriftlige Ordre.

— Jeg skal adlyde dem.

— Jeg ønsker ikke, at De oftere modtager den Grinagtige.

— Han skal ikke se mig oftere.

Galejslaven forlod Banda.

Mordet forberedes.

Milon havde i Mellemtiden søgt at indlede en Samtale med Noel. Denne var imidlertid en tavøs Mand, og Milon lagde sig derfor til Ro. Han sov snart fast og trygt.

Da Kanonskudet lød om Morgenens, vaagnede han og vendte sig om ved at høre 117's bekjendte Stemme:

— God Morgen, Kammerat, Du har nok sovet haardt, medens jeg har været borte.

Milon gned sine Øjne og saa den rolige og smilende 117.

Den elegante Søofficer var atter bleven Galejslaven 117. Hvorledes han atter havde indtaget sin Plads og struet sine Fjern paa, uden at

bætte Milon, var for denne en Gaade. Opsynsmændene kom nu og løste Galejflaverne fra den fælles Hovedlænke, som sammenfjædede dem Alle. Morgenrationen og Vin uddeltes til dem, som skulde paa anstrengende Arbejde.

— Har I hørt, sagde Opsynsmanden Turpin, at Masfolet nu er kommen tilbage.

— Saa maa I passe paa „den grønne Hue“, bemærkede Milon, at han ikke hæbner sig.

— Jeg har givet ham dobbelte Lænker paa, og han kommer ikke paa Arbejde.

Da 117 kom forbi den Slagbænk, paa hvilken „den grønne Hue“ laa, brummende over, at han var bleven lagt i dobbelte Lænker, uden at kjende Aarsagen, sagde han:

— Masfolet er kommen tilbage.

— Saa er han Døden vis! mumlede denne.

— Dumrian! sagde 117. Vær forsigtig og stol paa mig. Du skal faa Lejlighed til at hæbne Dig.

— Jeg skal prøve paa det.

117 og Milon blev med en Arbejdsafdeling ført til Mourillon. Smeden Noel var issestsat der paa Stedet.

— Jeg tror, sagde 117 til ham, at Du gjør vel i at give Fruen i Hotellet et Bink.

— Hvorom? spurgte Noel sagte.

— Om, at der om faa Dage vil ske en Henrettelse i Bagnoet, sagde 117 rolig.

— Skal ske, Herre!

2 Dage efter standsede en Postvogn udenfor Bagnoets Port. En Herre og en Dame steg ud.

Herren var ung, klædt med Elegance, og hele hans Optræden tydede paa, at det var en Gentleman.

Kvinden var smuk; hendes Hudfarve var mørk, som man ser hos de Kvinder, der ere en Krydsning af den engelske og indiske Race.

Herren var lys, han talte flydende Fransk, men med en udpræget engelsk Akcent. Han var forsynet med en skriftlig Tilladelse til at se

Bagnoet og Arsenalet, og var ledsaget af en Sergent, som var stillet til hans Raadighed.

De fornemme Besøgende blev strax indladt og fik Udgang til at bese Alt.

Særlig den unge Dame syntes at interessere sig for Alt, saavel Galeislavernes Levevis, som deres Arbejde.

Nogle af Galeislaverne har Tilladelse til at sælge Ting, som de selv forfærdige i deres Fritid; den unge Dame købte nogle Smaagjenstande af Elfenben samt et Stui, der var forfærdiget af en Kokosnød.

Hun stak aabenlyst et halvhundred Guineer i Stuiet, og puttede det stødesløst i sin Lomme,

Hun spurgte Underkommisjonen, der viste dem omkring, om de forfærdige Galeislaver; hvad de havde begaaet og hvorlænge deres Straffetid var.

Underkommisjonen, der var en ung Mand, havde forliebt sig i den smukke Dames Øjne; han fortalte beredvillig om Alt, hvad han blev spurgt om.

De vare komne ind i den Sal, hvor Galeislaverne med dobbelte Lænker befandt sig. Manden med Hunden var imellem dem.

Damen ønskede ogsaa at vide, hvad denne havde gjort. Hun fik Kommisjens Tilladelse til at rette et Par Spørgsmål til ham.

— Frue, svarede Galeislaven med en trofkyldig Mine. Man har be-
lagt mig med dobbelte Lænker, fordi man er bange for, at jeg skal dræbe en Opsynsmand.

Russen fortsatte derefter sin Historie, grædende forsikrede han, at han ikke havde ifinde at hævne sig paa Opsynsmanden, da han for lang Tid siden havde glemt og tilgivet denne; naar man blot vilde tillade ham at arbejde i Arsenalet igjen, vilde han være skikkelig, og aldrig tilføje Maafolet noget Ondt.

Damen fik Taarer i Øjnene og bad Underkommisjonen at tale til sine Overordnede om Sagen, hvad han lovede.

Fra Bagnoet begav det engelske Herskab sig ud paa en af de frie Pladser, hvor netop 117 og Milton arbejdede. Hun betragtede længe de to Galeislavers Arbejde.

117 stødte med Albuen til Milton, og sagde med dæmpet Stemme:

— Hvad synes Du om hende.

— Hvem? spurgte Milton.

— Om Englænderinden.

- Hun er nydelig.
- Det er hende!
- Hende, sagde Milton ligesom ramt af et elektrisk Stød.
- Ja, sagde 117.
- Men det passer jo ikke paa den Beskrivelse, De har givet mig.
- Nej, ganske vist, men hun er aldrig ens. Blond igaar, mørk i Dag. Dem, der tjener mig, maa altid kunne forandre Udseende.
- Jeg troede, at det var en Mulat.
- Hvem er den smukke Mand, der har Nummer 117, spurgte Engländerinden Underkommisæreren.
- Frue, svarede denne galant, det er en Romanhelt.
- Nej, virkelig?
- Jeg kender ikke hans Historie, men Kommisæreren vil vist gjerne fortælle Fruen den. Jeg ved kun, at han er Gjenstand for streng Opsigt.
- Har han da forsøgt at flygte?
- Nej, han har aldrig gjort noget Forsøg derpaa.
- Saa maa han altsaa være en farlig Forbryder, sagde Damen, og gif derpaa videre, men idet Underkommisæreren vendte sig om for at vise dem Bejen, trak hun ligesom tilfældig sit Lommetørklæde op af Lommen og lod Etuiet med Guldstykkerne falde til Jorden.
- 117 vendte sig i dette Øjeblik om og saa Etuiet falde ned mellem to Stykker Tømmer.
- De to Fremmede fortsatte deres Vej. 117 bukkede sig lynsnart ned, tog Etuiet og lod det forsvinde i sin folderige Bluse.
- Kommisæreren lovede paa den unge Dames Forbøn, at Manden med Hunden skulde blive fritaget for at bære dobbelt Lænke, og allerede samme Dag fik denne atter Tilladelse til at arbejde med det Hold Slaver, hvorimellem 117 og Milton befandt sig.

Den næste Dag var der stort Røre blandt Galejslaverne; et russisk Skib, en stor Tremaster, anløb Bagnoets Havn og ankrede der, da Folkene havde faaet Tilladelse til at bese Bagnoet.

Blandt de russiske Matroser var en ung Skibsdreng med blondt Haar. Han var ualmindelig nysgjerrig og trængte sig hele Tiden frem i første Række.

Man var nu kommen hen ved Nr. 117 og Milon. Skibsdrengen trængte sig langt frem og kom derved til at træde 117 paa Foden.

— Klodrian, sagde denne paa russisk.

— Bravo! raabte Skibsdrengen glad. En Landsmand. Hvor er Du fra. Fra Sebastopol, ikke sandt?

— Jo, svarede 117 kort.

— Saa maa jeg omfavne Dig, der er jeg ogsaa fra.

Inden nogen kunde forhindre det, fløj Skibsdrengen 117 om Halsen, og kyskede ham paa begge Kinder.

Der var ingen, der lagde Mærke til, at Skibsdrengen, idet han omfavnede 117, stak en Gjenstand under hans Bluse.

Nogen Tid efter var Besøget forbi, Skibet lettede Anker og løb ud af Havnen, men i Bagstovnen stod Skibsdrengen og vinkede til Galejsslaverne med sit Lommetørklæde.

— Kjendte Du hende? spurgte 117 Milon.

— Hvem, spurgte denne forundret, jeg har ikke set noget til hende.

— Skibsdrengen, sagde 117 smilende,

— Var det ogsaa hende, sagde Milon og rystede paa sit hvide Hoved, det maa jo være en lille Djævel.

Ja, sagde 117, det er ogsaa dem jeg har Brug for,

IX.

Mordet paa Masfolet.

Det var imidlertid bleven Middag, og 117 og Milon stødte som ved et Tilfælde sammen med de andre Galejsslaver, hvoriblandt Manden med Hunden.

— Jeg vil tale med Dig, sagde 117 til Manden med Hunden.

— Gjerne, svarede denne.

De gik ligt affides fra de andre Galejsslaver.

— Er Du endnu fast besluttet paa at dræbe Masfolet, sagde 117 da de vare komne saa langt væk, at ingen uden Milon kunde høre dem.

— Det er mit eneste Ønske i dette Liv, svarede „Manden med Hunden“.

— Du maa dog huske paa, at det gjælder Livet.

— Det har jeg allerede tænkt paa.

— Velan, sagde 117, og rakte ham den Gjenstand, som Skibsdrengen havde stuffet indenfor hans Bluse; her er, hvad Du behøver.

Den Gjenstand han rakte ham, var en spansk Dolk med en lang spids Klinge.

— Denne Dolk skal faa en smuk Skede, sagde Manden med Hunden, og hans Øjne lygte med en sælsom Glans, medens han udstødte en vild Latter.

Det var atter blevet Aften. Galejsslaverne vare gaaede til Ro.

Der herskede en fuldstændig Stilhed over det store uhyggelige Rum.

Milon og 117 laa ved hinandens Side og talte sagte sammen.

— Herre, sagde Milon, jeg forstaar ikke Deres Plan; hvad vil De med den Kvinde, og hvorfor vil De have, at „Manden med Hunden skal dræbe Massolet.

— Du skal ikke bryde dig om at forstaa, du skal blot adlyde, sagde 117, men jeg vil dog give dig en Forklaring.

Jeg har gjort denne Kvinde til min Allierede, fordi det var nødvendigt for vor Undvigelse herfra. Som Du har set, har hun allerede skaffet mig saavel Penge som Vaaben herind i Bagnoet. Dog det er ikke det Eneste; hun har ogsaa sat sig i Forbindelse med nogle af mine Venner, der har udrustet en lille Tomaster som jeg har ladet ekvipere.

— 117, sagde Milon, dersom jeg ikke havde set Dem forleden Aften forlade Bagnoet, vilde jeg tro, at De var en Bral Hals eller Løgner.

— Nu derimod, vil jeg kun spørge, hvad vil De bruge dette Skib til.

Du er og bliver et Fæ, sagde 117, Du tror, at for at flygte herfra, behøver man kun at befri sig for sine Lænker, og saa se, at komme udenfor Bagnoet; nej, man er i saa Tilfælde sikker paa inden kort Tid atter at blive fangen.

Naar en Galejflave flygter om Natten, er han sikker paa i de fleste Tilfælde at komme til at tilbringe næste Nat det samme Sted, hvor han er flygtet fra.

Jeg har en anden Plan. I de sidste fem Dage har jeg arbejdet paa at forberede Alt til vor Flugt herfra. Naar vi først er flygtet, vil man aldrig faa Fingre i os mere.

Ja, svarede Milon, i Dem ikke, men mig vil man snart fange.

Nej, svarede 117 rolig, vor Skæbne er sammenknyttet. Vi vil aldrig skilles mere. Mit Ord er helligt.

Blot jeg maatte gjense mine stakkels Smaa, sagde Milon med Taarer i Øjnene.

Bliv blot ikke sørgmodig, sagde 117, naar jeg har lovet Dig det, vil det ogsaa ske.

Men hvorfor vil De have at „den grønne Hue“ skal dræbe Massolet det vil jo koste ham Livet.

Det er nødvendigt, for at faa denne Kvinde til at adlyde mig.

117 fortalte da Milon Bandas Historie.

— Ja, sagde Milon, nu begynder jeg at forstaa Dem; De vil altsaa søge at frelse ham fra Skafottet?

— Jeg vil ikke alene forsøge det, svarede 117 med fast Stemme, jeg vil frelse ham fra Døden!

— Men har De nu ogsaa husket paa, at ifølge Loven skal den Galejslave, som dræber en Opsynsmand, henrettes inden fire og tyve Timer?

— Det har jeg netop gjort Regning paa, svarede 117 koldt. I Dag er det Mandag.

— Ja.

— Jeg tror at Mordet vil finde Sted i Nat. Paa Onsdag vil den grønne Hue blive dømt, og paa Torsdag Morgen vil Skafottet blive oprejst.

Milon kunde ikke tilbageholde en let Gysen.

— Men, fortsatte 117, nu kan det jo være, at der indtræffer Et eller Andet, der forhindrer Henrettelsen.

— Den vil jo saa finde Sted Dagen efter.

Nej, der finder ingen Henrettelse Sted om Fredagen.

— Saa vil den finde Sted Lørdag.

— Det er ganske rigtigt, men om Lørdagen er vi langt herfra.

— Ja, det er meget godt, men „den grønne Hue“.

— Han følger os.

— Og den Kvinde, som nu adlyder Dem i Et og Alt.

— Hun følger med.

— Jeg forstaar ikke, hvorledes det skal gaa til.

— Det er ogsaa ligemeget, sagde 117 og rejste sig halvt op.

— Hvorfor rejser De Dem op, 117? spurgte Milon.

— Stille, sagde 117, jeg lytter efter, „Manden med Hunden“, han filer nu sine Jern over.

— De har altsaa ogsaa givet ham en Fil?

— Ja, den fandt han i Skafottet paa Kniven.

— Hvorfor filer han sine Jern over?

— Naturligvis for ikke at fejle, naar han støder sin Fjende Kniven i Brystet. Men ti nu stille, Natterunden maa snart være her.

Klokken slog ti.

Man hørte i det Fjerne Lyden af Natterundens Skridt.

Der var ved en snild Mangøvre af 117 blevet udspreidt det Rygte, at

en Undvigelse vilde finde Sted. Kommisfæren var derfor den Nat selv med til at efterse, om Alt var i Orden.

Hver eneste Galejslaves Lænke blev undersøgt. 117 brummede vredt, da Smeden slog paa hans Lænke, men lod derpaa, som om han nu først fik Dje paa Kommisfæren, og gjorde en Undskyldning, men næppe var Kommisfæren gaaet fra ham, før han stødte til Milon og hvisskede:

— Pas nu paa hvad der sker!

Kommisfæren, Smeden og Runden, der bestod af Opsynsmændene Masfolet og Turpin, nærmede sig den grønne Hues Leje; denne laa tilsyneladende i en dyb Søvn.

Opsynsmanden Masfolet bar den Lygte, der tjente til at lyse ved Undersøgelsen.

Smeden løftede det Tæppe, der dækkede „Manden med Hunden“, der laa udstrakt paa Ryggen.

Smeden slog paa hans Lænker og udstødte et Skrig.

I samme Øjeblik sprang den gamle Galejslave, trods sin Alder, op fra Bænken. Smeden Roel, der i Forvejen havde modtaget Ordre fra 117, sprang rast tilbage, og kom derved til at støde Lampen ud af Masfolets Haand.

Lampen slukkedes og et dybt Mørke herskede i Salen.

I samme Øjeblik hørte man et vildt Skrig.

Det var „den grønne Hue, som havde kastet sig over Masfolet. Man hørte Larmen af en Kamp, et Dødsstrid og et Triumfraab.

Masfolet var blevet gennemboret af otte Dolkestik, og dog havde hele Kampen kun varet otte Sekunder.

Det triumferende Raab kom fra Morderen, der vedblev at raabe:

— Jeg har hævnnet min Hund.

Milon hvisskede til 117:

— „Den grønne Hue stoler paa Dem, ellers vilde han ikke have gjort det.

— Du fejler, sagde 117, han er aldeles sikker paa at miste sit Hoved.

I Bagtoet er Rettergangen hurtig.

Det var Natten mellem Mandag og Tirsdag, at Mordet skete; alle-

rede om Onsdagen blev „den grønne Hue“ stillet for sine Dommere. Han tilstod Alt, og om Middagen faldt Dommen, den lød paa, at han inden fire og tyve Timer skulde henrettes.

Der var tre Mand i Bagnoet, der vidste, at der vilde blive gjort store Anstrengelser for at frelse den Dødsdømte. De tre Mænd var Milton, Noel og 117.

„Den grønne Hue“ var uvidende herom.

Et Par Minutter efter Dommens Affigelse vidste alle Galejflaverne, at der skulde finde en Henrettelse Sted i Bagnoet.

Bøddelen i Bagnoet og hans Hjælpere ere Galejflaver. De udføre dog ikke deres Hverv, uden at man med Stokkeslag maa drive dem dertil.

Den daværende Bøddel var en forhenværende Slagter. Dette Menneske, som havde en aldeles glubende Appetit, havde ligesom af Sult ansøgt om den forhadte Bestilling, da han ikke kunne nøjes med den reglementerede Kost.

I Bagnoet arver nemlig Bøddelen den Henrettedes Ration, og han troede derfor ved sit sørgelige Hverv at kunne tilfredsstille sin Appetit.

Men han havde ikke tænkt paa den Afsky, hvormed Galejflaverne betragtede den Kammerat, der havde indladt sig herpaa.

Fra den Dag af, at han havde overtaget dette Hverv, undveg alle de andre Galejflaver ham. Denne Mand, som i sin Ungdom havde beruset sig i Lugten af Blod, fik nu en sand Rædsel for at se Blod.

Han fastede sig en Dag ned for Kommissærens Fødder og tryglede ham om at blive fritaget for Bestillingen, men han fik det Svar, at naar han engang havde paataget sig det, maatte han vedblive med det.

Den graadige Rjæmpe mistede sin Appetit, og han vandrede om i Bagnoet, mørk og indesluttet som en Skygge, for hvem Alle veg til Side.

Neppe hørte han Dødsdommen over „den grønne Hue“, førend han blegnede og Tænderne flaprede i Munden paa ham.

Dybt nedbøjet havde han taget Plads paa en Stabel Brædder ved Havnepladsen. Det var netop i Hviletimen.

Galejflaverne passerede forbi ham, men de veg Alle til Side ved Synet af ham og gjorde en Omvej for ikke at komme i hans Nærhed.

Med Albuerne paa Knæet og Hovedet støttet i Hænderne sad den Ulykkelige og saa om sig med fortvblede Blikke.

Da saa han pludselig to Galejflaver komme henimod sig. De kom nærmere og nærmere, indtil de standsede lige foran ham.

Det var 117 og Milon.

Den Ulykkelige saa op og skjælvede ved det Blik, hvormed 117 betragtede ham.

— Hvad gaar der af Dig, Kammerat, hvorfor sidder Du her alene?

— Jeg er altid ene, sagde Bøddelen med en dyb og sørgmodig Stemme. Kjender J mig ikke?

— Du er Slagteren Jean.

— Nej, jeg er Bøddelen Jean, svarede denne.

— Og Du er altid ene.

— Ja, lige til min Død. Jeg er dømt paa Livstid, fordi jeg i Slagsmaal har dræbt et Menneske. Men Bagnoet vilde være et meget godt Sted, naar jeg havde det som Eder. J holde dog lidt af hinanden, jeg er en forbandet, hvis blotte Nærværelse man frygter.

— Hvorfor flygter Du ikke?

— Hvor kan jeg det, intet Menneske vil hjælpe mig. Jeg har ingen Kammerat, endfjende nogen Ven. Jeg maa dø i Bagnoet som Bøddel.

— Maaske, sagde 117 og betragtede ham atter med sit funklende Blik.

Dette lille Ord var for den Ulykkelige en Stjerne, der lyste i hans Sjæls mørke Nat. Det var for ham det samme som en Lanterne for den Skibbrudne. Han skjælvede, Blodet før ham til Hovedet og Hjertet bankede voldsomt i hans Bryst,

— Hvad mener J? spurgte han med kvalt Stemme.

— Du lider altsaa ved dine Kammeraters Foragt? sagde 117.

— Ja, jeg lider saameget, at jeg gjerne i dette Øjeblik vilde være i „den grønne Hues Sted.

— Hvad vil Du give for et Haandtryk?

— Mit Liv! Mit Blod til sidste Draabe!

117 rakte sin Haand ud mod Bøddelen.

Denne saa' paa ham med et fortvivlet Blik,

— J har mig tilbedste, sagde han.

— Nej, sagde 117, jeg spørger aldrig!

Galeislaven greb Bøddelens Haand og trykkede den fast i sin.

J dette Øjeblik var det for Bøddelen, som om han saa' Himlen aabne sig, og han skuede ind i Paradiset.

— Hvem er J? spurgte han, medens Taarerne løb ned ad hans Kinder.

— Jeg kaldes Nr. 117, svarede Galejsslaven. Jeg er kommen for at give Dig Haab.

Bøddelen rystede paa Hovedet og mumlede med en sørgmodig Stemme:

— For mig gives intet Haab mere!

— Jo, Haab og Frihed!

Bøddelen sprang op og maatte tilbageholde et Skrig.

— Frihed! raabte han.

— Ja.

— Vil i befri mig?

— Ja.

— Og Brændemærket, som mit sørgelige Hverb har paatrykt min Pande, vil det forsvinde?

— Ja, hvis jeg vil!

Bøddelen, denne bredskuldrede Rjæmpe, der med sine Kræfter kunne tvinge en Tyr i Knæ, dette Menneske bøjede sig skjælvende for 117's beherskende Blik.

— Herre, hvad skal jeg gjøre for Alt dette?

— Bære min Slave! Rejs Dig nu! Du skal høre fra mig!

En Opsynsmand nærmede sig. 117 og Milon fjernede sig hurtigt.

Klokken tre om Morgenens hørte man pludselig Opsynsmændenes Piben i Sovesalen Nr. 2 i Bagnøet. Galejsslaverne rejste sig tause og alvorlige fra deres Leje. Det var det Hold, der skulde rejse Skafottet.

Ingen af Galejsslaverne knurrede eller viste paa anden Maade den Afstyk, som de nærede for det Arbejde, de nu skulde udføre.

Den Dag, en Henrettelse finder Sted, skjælver hele Bagnøet.

Disse Mennesker, der have begaaet alle mulige Forbrydelser, frygter kun Et: Skafottet.

Med bøjede Hoveder gik de til deres Hverb. Ved Skinnets af Fasklerne kunde man nu se Skafottet rejse sig.

I kort Afstand derfra fulgte den Mand med Blikket de sørgelige Forarbejder. Det var den Forbandede, hvem 117 havde lovet Frihed og Oprensning.

Det var Bøddelen.

Han havde sammen med sine Hjælpere tilbragt Natten med at slibe

Kniven. Da Skafottet var rejst, gif han for at hente den, hvorpaa den blev sat ind i sine Gænger.

Skafottet var rejst. Uhyggeligt var det at se de blodrøde Bjælker, der vare rejste ligesom en Galge, fra hvis øverste Del den skinnende blanke Kniv blinkede i Fæklernes usikre Belysning.

Dagen begyndte at gry, Fæklene slukkedes; Galejflaverne, som nu havde fuldført deres skræffelige Arbejde, førtes tilbage til Sovesalen for at hvile nogle Timer.

Bøddelen blev oppe paa Skafottet for at lægge den sidste Haand paa Bærket.

Kloffen tolv om Middagen skulde Henrettelsen finde Sted, men Skafottet blev altid rejst om Natten, for at Synet af dette skræffelige Instrument kunne tjene som affkræffende Eksempel for samtlige Galejflaver, naar de om Morgenens førtes over Bagnoets Gaard for at komme til Arbejdspladserne.

Da Milon gif forbi Skafottet, skjælvede han og maatte støtte sig til sin Lænsfammerat.

— Er Du bange? spurgte 117, hvem Synet af Guillotinen ikke anfægtede.

— Ja, svarede Milon. Det er i Dag Kloffen tolv. Tror De, at De kan frelse ham.

117 blev i dette Djeblif som forvandlet; med knejsende Holdning og lynende Bine, sagde han bestemt og alvorlig:

— Hvad jeg har lovet, holder jeg!

X.

Henrettelsen i Bagnoet.

Paa samme Tid lyttede den grønne Hue med brændende Andagt til Præstens Ord. Den gamle, hvidhaarede Galejslave angrede nu sin Forbrydelse.

Det brændende Had, som han i mange Aar havde næret, var forsvundet ved hans Offers Død.

Præsten gav ham Sakramentet, og kyskede med Inderlighed den Dødsdømte.

Bøddelens Medhjælpere kom nu for at forberede den Dømte. For en Galejslave er der ikke meget Toilette at gjøre, da de i Bagnoet er glatragede.

Han blev løst fra sine Lænker og Kraven paa hans Skjorte og Bluse blev flippet over. Hans Hænder blev med et Tob bundet bag paa Ryggen.

Præsten saa paa sit Uhr; Klokken manglede syv Minutter i tolv. Bøddelen gjorde et Tegn med Hovedet og sagde:

— Alt er parat. Afsted!

Præsten tog den Dødsdømte under Armen, og Toget satte sig i Bevægelse. Bøddelen holdt sig ærbødig lidt tilbage.

Da den Dømte, støttet af Præsten, naaede op til Gaarden, standsede han et Øjeblik. Det stærke Dagslys og den friske Luft, Synet af de mange knælende Galejslaver og det skrækkelige Skafot, Alt overvældede den gamle Mand.

Der herskede fuldstændig Dødsstilhed, og dog knælede flere Tusinde Mennesker i den store Gaard. I lange Rækker knælede Galejslaverne med Lænkerne i den ene Haand og Huen i den anden.

Bagved Slaverne var opstillet et Kompagni Soldater med skarpladte Geværer, parate til at give Ild ved det mindste Tegn paa Opstand.

Bøddelen var bleg, men rolig og fattet. Han vekslede et lynsnart Blik med 117, der laa yderst paa Fløjen, medens Milon laa lidt bagved ham. 117's stolte Holdning og faste og bydende Blik gav ham Mod og Kraft.

— Farvel, Kammerater! mumlede den Dømte, idet han steg op paa Skafottet.

Præsten traadte nu hen foran ham og sagde med alvorlig og højtidelig Stemme:

— Min Søn, Timen er kommen for Dig til at vinde det evige Liv. Jeg tilgiver Dig i den Almægtiges Navn!

Forbryderen knælede ned. I dette Øjeblik nærmede en ung Geistlig sig 117, og en kvindelig, skjælvende Stemme hviskede bag den folderige graa Rutte:

— Herre, ser De, at det er forfjilde. Døden vil dog alligevel blive hans Lod.

— Vent! hviskede 117 i en bydende Tone.

Forbryderen blev nu ved Halsbøjlen fastgjort til Blokken.

— Herre, mumlede Milon, Alt er tabt.

— Stille!

Men i det Øjeblik, da Halsjernet lagdes om den Dødsdømtes Nakke, bevægede 117's Næseboer sig som af en let Skjelven; hans Djenbryn rynkedes, hans Blik var fast heftet paa Guillotinens Kniv, paa hvilken en Solstraale spillede.

Bøddelen trak i den Snor, som bragte Kniven til at falde.

Som et Lyn fo'r den tunge Kniv ned.

I dette skræffelige Øjeblik højede alle Galejflaverne Hovedet og luffede Djnene.

Kun 117 forlod ikke den skræffelige Kniv med sit Blik.

I Tiendedelen af et Sekund foregik her et Drama, man aldrig ser paa Scenen; et Drama, som en Haandbevægelse vilde være altfor lang til at fortælle.

Kniven var falden, og dog sad den Dødsdømtes Hoved endnu paa hans Skuldre.

En halv Fod fra den Dødsdømtes Hals var Kniven standset. Hvorledes var det sket?

Ingen uden 117 kunne løse denne Gaade.

(Se Billedet Pag. 9 i første Hæfte).

Der løb en Gysen gennem alle Galejflaverne, selv Soldaterne og Opsynsmændene skjælvede.

Forbryderen hylede og søgte at befri sig for Halsbøjlen. Bøddelen greb Snoren, hejsede Kniven op og lod den falde.

Kniven standsede paa samme Sted.

— I Himlens Navn hold inde! raabte Præsten med en af Skræk og Harme dirrende Stemme, da Bøddelen atter gjorde Mine til at gentage Forsøget.

En højroset, harmfuld Mumlen lød fra de flere Tusind Galejflaver; mange af dem sprang op og løftede truende deres Arme i Bejret.

Soldaterne spændte Hænderne paa deres med Bajonetter forsynede Geværer. ¶

En Opstand blandt Fangerne syntes uundgaaelig, da kom heldigvis Kommissæren til.

— Løs denne Mand! befalede han. Før ham tilbage til Fængslet, og giv ham et godt Maaltid og en Flaske Vin. Alle de øvrige Fanger faar dobbelt Ration.

Bed at adlyde sin menneskelige Følelse foregreb Bagnets Kommissær en Opstands farlige Følger.

— Det er, som om jeg har gennemlevet hundrede Aar i et Minut! mumlede 117, idet han afstørrede sin Bælte, der var båret i en kold Svædd.

— Herre, hvem er De? mumlede Milon gysende.

— Et Menneske, som haaber paa Guds Tilgivelse! sagde 117 sagte og højede Hovedet.

Da Gaarden var bleven rømmet, undersøgte man Grunden til Forhindringen. Guillotinens to Støtter, disse to røde Arme, imellem hvilke Kniven skal glide, vare fornedent satte for tæt sammen, og det var nødvendigt at rive hele Skafottet ned, da en Forbryderhaand tilmed havde slaaet en halv Snes Søm ind i de to Fuger, hvorved Gængerne vare spærrede.

En af Galejsslaverne, som var Tømrer, erklærede, at der skulde tolv Timer til at bringe det i Orden.

Det var det, som 117 ønskede.

— Den grønne Hue vil ikke blive henrettet før Lørdag, sagde Milon.

— Der gives ingen Lørdag for os, svarede 117, i det mindste ikke her i Bagnet.

„Manden med Hunden“ var atter ført til sit Fængsel. Da han var kommen lidt til sig selv, fik han et godt Maaltid og en hel Flaske Vin. Den Ulykkelige græd af Glæde over atter at kunne leve nogle faa Djebliffe.

Han havde hørt en af Opsynsmændene sige, at der mindst vilde gaa en Time.

En Time!

En eneste Time at leve i . . .

Han var ikke klar over, om han levede eller ikke. Han slødte flere Gange sine Albuer mod Væggen for at overbevise sig om, at han endnu ikke var død.

En Time gik, der gik flere. Ingen kom.

Frygten begyndte atter at bemægtige sig ham.

Med den mindste Larm skjælvede han; hvert Djeblig troede han udenfor den tunge Jerndør at høre Bøddelens og hans Hjælperes Trin, og antog, at de kom for at hente ham.

Den ene Time gik efter den anden, og det sparsomme Lys, som trængte ind gennem det lille Bittervindue oppe under Loftet, forsvandt efterhaanden.

Den Ulykkelige begreb nu, at det var Nat . . . med andre Ord, at han endnu havde tolv Timer tilbage.

Bludselig fo'r han sammen. Han hørte tunge Skridt nærme sig; de standsede udenfor Døren. Røglerne raslede, Døren gik op. Han traf sig tilbage i den dybeste Krog.

Hans Frygt forsvandt dog, da han saa, at man kun kom for at bringe ham Føde.

Natten forløb; Lyset begyndte at trænge ind i Cellen.

Atter begyndte Fangen at skjælve; Tænderne dansede i Munden paa ham af Angst.

Man bragte ham Mad og Vin. Han spiste og drak med Begærlighed som en sulten Ulv, hvorefter han fastede sig ned paa sit Leje og faldt i en urolig Søvn.

Med Middagstid kom Opsynsmanden tilbage.

— Det skal altsaa ikke ske i Dag? spurgte han.

Opsynsmanden rystede hemmelighedsfuld paa Hovedet. Han havde streng Ordre til ikke at tale til Fangen.

— Varer det længe ved, bliver han gal, sagde Opsynsmanden til de andre, da han kom ud af Cellen.

Han havde næsten truffet det Rette. Den gamle Mand fastede sig paa sit Leje i stærk Feber. Han talte uafbrudt i Vildelse og udstødte af og til et smertelig Skrig.

Mørket faldt paa. Snart var Cellen indhyllet i det dybeste, ravnforte Mørke.

XI.

Et uventet Besøg.

Ved Midnatstid fo'r han op. Det forekom ham, at han hørte en dump Larm lige under Cellens Gulv.

Han lyttede. Det lød, som om man med Hækker gravede en Gang under hans Celle. Larmen syntes stadig at komme nærmere og nærmere imod ham.

Den Ulykkelige vedblev at lytte.

Haabet tændtes atter i hans Bryst. Var det Frelse og Frihed, som nærmere sig.

Han lagde sig ned paa Knæ med Bret mod Jorden.

Hvem kunne have Interesse af at frelse ham?

Gulvet var belagt med stærke Gliser, omtrent en Alen i Omfreds. Pludselig rystede en af Gliserne og blev skubbet til Side med et rask Ryt.

En Lygte kom til Synne i Aabningen, efterfulgt af et Hoved, hvis funklende Øjne betragtede den Dømte.

„Den grønne Hue“ sprang op og veg et Skridt tilbage, idet han raabte:

— 117!

— Har Du Lyst til at beholde dit Hoved, sagde 117 i en bydende Tone, saa ti og følg mig.

— Følge Eder!

— Ja, men straks, thi om en halv Enes Timer kommer man for at hente Dig. Denne Gang skal Du ikke haabe, at den standser paa Halvvejen, thi jeg har ikke noget med dens Rejsning at gjøre denne Gang.

Men den Dødsdømte forstod ham saa lidt, at han endogsaa begynte at tale i Bildelse.

— Nu tror jeg at jeg er død, sagde han, og at Alt dette foregaar i den anden Verden.

117 var af ganske almindelig Højde, han var smækker og spinfel; man skulde have troet om ham, at han var en elegant Kavaler fra Boulevard

des Italiens, som paa Grund af et eller andet hemmelighedsfuldt Drama var bleven fastet i Bagnoet.

„Manden med Hunden“ var stor og stærk; han havde næsten den samme Skulderbrede som Milton.

Ikke desto mindre tog 117 ham paa Armene, som om han havde været et lille Barn.

— Hvis Du bliver gal, saa er det værst for Dig selv, sagde han, men jeg har lovet at frelse Dig, og derfor skal Du frelses!

Og derpaa stødte han ham ned i den hemmelighedsfulde Abning i Gulvet.

Den Dødsdømte faldt, idet han udstødte et Skrig.

Men Faldet bevirkede kun, at han kom til Befindelsen igjen.

117 steg ned efter ham med Blændlygten i Haanden,

Nu kunde den Dødsdømte se hvor han var.

Det var en Slags underjordisk Gang, der snoede sig ligesom en Rævegrov.

— Forstaa Du nu Alt? sagde 117 til ham.

— Ja, svarede den grønne Hue. J vil frelse mig.

— Det vil jeg, naar Du vil blive ved at følge efter mig.

— Hvor fører J mig hen?

— Følg kun med.

117 pegede paa det hemmelighedsfulde Arbejde og sagde.

— Det har kostet fem Dages vedholdende Anstrengelser at udføre dette lille Stykke Arbejde.

— Og det har De gjort for min Skyld? spurgte den Dødsdømte, der ikke kunde forstaa den Interesse, 117 nærede for ham.

— Nej, svarede Galajslaven, for en Anden, som Du uden Tvivl har kjendt, men som ikke stod til at frelse.

— Velan jeg følger Eder.

— Saa fremad sagde 117.

Han vandrede nu fremad, idet han først bukkede Hovedet, frøb derpaa sammen og tilsidst paa alle Fire frøb frem langs ad den underjordiske Gang.

„Den grønne Hue“ havde atter faaet sin fulde Fornuft. Med den kom Haabet og Lysten til at leve i Frihed ude i Verdenen.

Han fulgte 117 paa den lange Vej, idet han ligeledes frøb paa Maven.

Af og til standsede 117 for at lytte, derpaa frøb han atter videre.

Da de vare komne lidt længere frem, bemærkede den Dødsdømte, at den underjordiske Gang steg mere og mere opad, ligesom den atter vilde naa Jordens Overflade.

— Bed Du hvor Du er nu? spurgte 117.

— Nej.

— Under Arsenalets Mure.

— Ja, saa.

Et Kvarters Tid efter syntes det, som om Gangen blev bredere.

Paa samme Tid mærkede den Dødsdømte et Pust af den friske Luft i sit Ansigt.

Nr. 117 slukkede Lygten.

Jo længere de kom frem, desto mere mærkede de den friske Luft.

— En dejlig Nat at undvige i, mumlede 117. Det regner som paa en Syndflodsdag.

Efter nogle faa Minutters Forløb standsede endelig 117. Den Dødsdømte kigede over Galejflavens Skuldre og saa' sig omkring.

Han havde faaet Øje paa noget, der ikke var saa sort som Mørket den skumle Gang, og han mærkede nu, at de stod ved Maalet.

Gangen mundedes ud ved Bredden af Havet paa en affidesliggende Plads paa den anden Side af Havnen.

Natten var mørk, der var en Storm i Anmarsch. Havet hævede sig i uhyre Bølger, som hvert Øjeblik slyngedes op mod Kaien og overstænkede den Dødsdømte og 117 med Skum. Regnen styrtede ned Strømme.

Under deres Fødder laa Havet; der var hverken til den ene eller anden Side mindste Fodsbred Land at se.

— Kan Du svømme? sagde 117.

— Nogenlunde.

— Du kan i alle Tilfælde ligesaa gjerne drukne som miste Hovedet. Jeg skal hjælpe Dig, dersom Kræfterne forlade Dig.

117 rullede en Snor op, som han havde rullet rundt om Livet, han rakte den Dødsdømte den ene Ende.

— Nu skal vi vente lidt, sagde han.

Havet skummede i vildt Raseri.

Regnen faldt saa tæt, at man skulde antage den for en Taage.

117 lo spottende og sagde:

— Naar man opdager vor Flugt, er jeg sikker paa, at Ingen tror, at vi ere flygtede søværts!

— Hvor agter De at føre os hen? spurgte den Dødsdømte, som skjælvede af Kulde.

— Hvorhen, det er ligemeget.

— Vi kan jo ingen Vegne komme, sagde den Dødsdømte. Her er jo ikke en Gang en Baad.

— Du skal snart komme til at forstaa Alt!

I samme Øjeblik hørtes en skarp Lyd, som overdøvede Tordenstrældene, Vindens Hulen og Havets Brølen; et mægtigt Lyn lyste i dette Nu over Havet. I Hundrede Favnes Afstand saa de en Baad, der ghyngede paa Bølgerne.

Lyden kom fra en Signalpibe.

117 tog en Pibe, som hang ved hans Bælte. Han besvarede Signalet.

— Saa afsted! sagde 117. Hold fast i Snoren, saa skal jeg hjælpe Dig, naar det kniber.

Og isørt hele sin Baaklædning kastede han sig i Havet, „den grønne Sue“ fulgte ham.

Natten var saa mørk, at „den grønne Sue“ ikke kunne øjne 117, men Snoren hjalp ham til at holde sig i Nærheden af denne, der svømmede raft fremad, kun vejledet af den skarpe Lyd fra Signalpiben i Baaden, der skingrede uafbrudt.

Oldingen maatte anspænde alle sine Kræfter for at kunne følge ham. Tanken om Friheden gav ham noget af Ungdommens Kraft og Smidighed tilbage.

Atter lyste et Lyn op i Mørket; 117 opdagede herved, at Baaden var lige i Nærheden.

Han gjorde en sidste Anstrengelse, hans kraftige Arm fløvede en Bølge og flamrede sig til den Kæde, der blev raft ud imod ham.

Det var paa høje Tid, thi Kræfterne svigtede den gamle Galejflave, han var lige i Begreb med at synke.

Folkene blev nødt til at hale ham op i Baaden, i hvilken 117 raft svingede sig op.

Der var to Mænd i Baaden. De gav sig straks til at sysele med den gamle Mand; denne kom hurtig til sin Bevidsthed igjen og blev anbragt paa en af Tofterne i Baaden.

Et voldsomt Tordenstræld fik den Dødsdømte til at fare op, et derpaa hurtig følgende mægtigt Lyn gav ham Lejlighed til at se Ansigterne.

paa de to Mænd, der foruden Nr. 117, som havde overtaget Bladsen ved Roret; han udstødte et Rædselskrig.

Disse to Mænd, som nu vare iførte Matrosbluser, vare Milon og Bøddelen Jean,

— Frygt ikke! sagde Bøddelen Jean. Jeg er ikke længere en Mand, som dræber; takket være Herren der, nu er jeg den Mand, der kan frelse Andre.

— Rask afsted! Ombord i Rutteren! kommanderede 117, om hvis Skuldre Milon ærbødigt kastede en Officerskappe.

Baaden dansede hen over Bølgerne ligesom en Maage, der morer sig over Uvejret.

En Times Tid omtrent fo'r Baaden hen over Bølgerne; mørkere og mørkere blev Natten og desto uroligere Havet. Som en Røddestak ghyngede Baaden paa de høje Bølger.

Et lille Lys, som straks saa ud som en blinkende Stjerne, men som blev klarere og klarere, viste sig pludselig for de fire Mænd, der befandt sig i Baaden.

117 stødte atter i sin Signalpibe.

En skarp, gennemtrængende Piben i nogen Afstand svarede straks paa dette Signal.

Der toges endnu kraftigere fat paa Marerne, og et Øjeblik efter saa de fire Mænd ved Hjælp af det skarpe Lys fra en klart skinnende Toplanterne en lille Tomaster, som i kort Afstand fra dem laa med halvt rebede Sejl.

XII.

En opklaret Hemmelighed.

Baaden lagde med megen Besvær til ved Siden af Skibet. Man maatte kaste et Tov ud til de fire Mænd, forat de ved dets Hjælp kunne komme ombord, thi Havet blev mere og mere uroligt.

Nr. 117 var den sidste, der forlod den lille Baad, først da han saa sine Lidelsesfæller i Behold, greb han Tøvet, sprang fra Baaden over paa Falderebstrappen og stod kort efter paa Dækket.

Fra Trappens øverste Trin lød der et højt Glædesfrig, da 117 betraadte Dækket.

Ved Lyset fra Lanternen fik han Øje paa en Skibsdreng, som kastede sig om hans Hals med de Ord:

— Gud være lovet! Endelig er Du frelst! Hvor er jeg dog lykkelig.

— Ja, svarede 117, ikke jeg alene, men Alle er frelst. Jeg har været forberedt paa Alt.

Han trykkede Skibsdrengen mod sit Bryst og kyskede ham fjærligt paa Panden.

Skibsdrengen var Banda.

— Se, her er Eders Skib, Herre! sagde Banda. Kaptejnen venter kun paa Eder, for at I kan overtage Kommandoen over Skibet og føre Skibet.

I samme Øjeblik nærmede en Mand sig og hilste paa 117. Det var en gammel Sømand med solbrændt Ansigt.

— Han er Malteser, sagde Banda til 117, han forstaar ikke et Ord Fransk.

— Saa meget desto bedre, svarede 117, saa kan vi uforstyrret tale sammen.

— Det er slemt Vejr i Nat, Kaptejn? sagde 117 paa Italiensk til Sømanden.

— Ja, Herre.

— Kan vi være ude af Sigte fra Kysten før Dagen bryder frem? spurgte 117.

— Det kan være tvivlsomt nok, sagde Kaptejnen, men mine Papirer er i Orden, det har jeg sørget for.

— Godt! sagde 117 i en bydende Tone, saa lette vi Anker, saa snart det lysner lidt op.

117 gik ned i den Kahyt, der var indrettet for ham, som nu var Skibets Fører.

Banda fulgte ham.

— Nuvel, sagde han, da han sad ved Bandas Side i Kabytten. Har jeg saa holdt mit Løfte?

Hun knælede for ham, greb hans Haand og trykkede et ærbødigt Kys paa den, idet hun sagde:

117 befrier den Dødsdømte

— Herre, Jeg beundrer Dig Fra i Dag er jeg Din Slavinde. Du kan raade over mig, fuldstændig tilhører jeg Dig.

— Ved Du, hvor Rejsen gaar hen?

— Det er mig ligemeget.

— Vi rejser først til Italien og saa . . .

— Da vel ikke til Paris? sagde Bando.

— Jo, jeg maa derhen, svarede han med et melankolsk Emil.

Hun bøjede Hovedet for denne Mand, hvis Blik fuldtud beherskede hende.

— Herre, sagde Bando, jeg har fortalt Eder min Historie, fortæl mig nu Eders?

— Hvad Nytte skulde det være til?

Han saa' gennem Røgtsvinduerne, han saa' paa den mørke Himmel, de oprørte Bølger, Skyerne, som farede afsted som en Arme, der var paa Flugt, og han syntes at mindes sin bevægede, forbryderiske Fertid. Han greb den unge Dames Haand, trykkede den mellem sin og sagde med bevæget Stemme:

— Du vil kjende min Historie, nu vel, saa hør efter. Jeg er maaske en større Forbryder, end ham Du begræder.

Jeg har været en Spiller, en Morder, en unaturlig Søn og falsk Ven; jeg har hundrede Gange fortjent Døden; men ligesom Stjernen undertiden kan skinne igjennem det natlige Uvejr, saaledes lod Gud en Dag en ærlig Følelse falde ned i mit Hjerte, der var besudlet af enhver Last og altfor fordærvet til at føle Skam.

Kjender Du Historien om Galejsslaven Cognard, denne mageløse Grev Pontis de Sainte Helene, som hans Vænekammerat en Dag gjenkjendte i Spidsen for hans Regiment med Brystet oversaaet med Decorationer og Ordener?

Denne Mand havde stjaalet et Navn; men under dette Navn var han blevet et ærligt Menneske og havde erhvervet sig Alles Tillid.

Jeg har ogsaa stjaalet et Navn.

I hele tre Aar blændede jeg under det stjaalne Navn hele Paris med min Luxus, min Mand og min Anstand. Jeg førte Kaarden, som en født Adelsmand; jeg stod paa Rippet til at blive Grand af Spanien.

To fromme Kvinder elskede, ja tilbød mig under dette Navn. Det var Moderen og Søsteren til den Mand, hvis Navn jeg havde stjaalet.

Den første er død.

Den anden lever endnu, og for hende vilde jeg med Glæde udøse alt mit Blod.

— Fik hun Eders Dom at vide? spurgte Banda.

— Nej, svarede 117. Imidlertid havde man gjenfundet hendes virkelige Broder, men denne Broder fik hun aldrig at se, og mine Forsølgere, de, som rev Masken af mig, havde Medlidenhed med hende, hvor grusomme de end vare imod mig.

Medens man sendte mig i Bagnoet, rejste den virkelige Broder til Indien med den Kvinde, som jeg havde ønsket at ægte! Og der er han endnu.

— Og har de aldrig seet hende senere? spurgte Russerinden bevæget.

— Jo, engang i Bagnoet i Kadix i Spanien, hvor jeg først var blevet fængslet, og hvorfra den franske Regjering reklamerede mig; men jeg var forandret, ufjendelig, og hun gik forbi mig uden at ane, hvem jeg var.

Jeg havde brækket mit Ben og led Helvedes Kvaler.

— Stakkels Mand; sagde Banda.

— O! mumlede 117, der er forløbet ti Aar siden den Tid, men i disse ti lange Aar har jeg grædt Blod . . . Stakkels Søster!

— Vil De gjerne se hende igjen?

— Se hende! Ah! Kan Du tvivle derom? Men jeg vil være saa forandret, at man ikke kunde kjende mig, og paa samme Tid vilde jeg leve i hendes Nærhed under et laant Navn . . . dette er mit højeste Ønske. Og det har været nødvendigt, at jeg fik Sandheden at vide, for at kunne tænke derpaa.

— Hvad har De da erfaret?

— At hendes virkelige Broder er lykkelig i Indien og ikke tænker paa at vende tilbage.

— Og han skriver til hende?

— Ja, men for hende er det mig, der tilskriver hende.

— Hvorlænge har De vidst Alt dette?

— Kun i otte Dage; og derfor har jeg i ti Aar troet, at hun foragtede mig, og at hendes Hjerte, der havde vendt sig til den rigtige Broder, var fuld af Skam over mig og nærede Afsky for mig.

I ti Aar er jeg bleven i Bagnoet uden nogensinde at tænke paa at undvige, jeg, der som Du ser, har haft saa let ved at flygte inat.

Først for otte Dage siden fik jeg at vide, at den Mand, hvis Navn

jeg havde stjaalet, endnu stedse opholder sig i Indien, og at hun aldrig har set ham

Forstaar De mig nu?

— Ja mumlede hun takfuld.

Her blev 117 afbrudt af Milon, der med hastige Skridt steg ned i Rahyten.

— Herre, Herre, sagde han, Havet bliver mere og mere uroligt. Matroserne frygte for, at vi skulde strande paa Kysten.

— Kom, lad os se, svarede 117.

Og han ilede hastigt op paa Dækket, rev Raaberen ud af Haanden paa den gamle Sømand, og begyndte at give sine Ordre.

Hele den øvrige Tid af Natten betvang denne Mand, som endnu den foregaaende Dag havde baaret Lænker, Stormen og kjæmpede tappert mod det frygtelige Uvejr.

Da Regnen holdt op hen ad Morgenstunden, stillede Stormen ligeledes noget af.

Fjernt mod Nord kunde man endnu skimte Toulons hvide Klipper.

Pludselig lød der fire Kanonskud med fem Minutters Mellemrum, og Lyden af dem naaede snart til 117 og hans Kammerater.

— Et for mig sagde han smilende, idet han bestandig stod oppe paa Romandobroen, et for Milon, et for Bøddelen og det fjerde og sidste for den Dødsdømte. Nu mærker man først i Bagnøet, at vi ere undvegne; Skade, det er forfælde.

— O Herre, sagde Milon, De, som standser Jernet paa Guillotinens Kniv for at afhugge et Menneskes Hoved, De, som betvinger Havets Brede, hvem er dog De?

— Hvem er Du, mægtige Mand, sagde den unge Kvinde, Du, hvis Blik trænger ind til mit Hjertes inderste Afkrog og forvirrer mig?

— Herre, mumlede den dødsdømte Galejslave, hvem er De, og hvad har jeg gjort for at De reddede mig fra Skafottet?

— Og jeg, sagde Bøddelen, jeg, til hvem De har raft Deres Haand, tør jeg spørge om Deres Navn?

— Vil I vide, hvem jeg er? Nu vel! Jeg hedder Rocambole!

Og Tomasteren styrede Kursen ud i det aabne Hav.

— — — — —

første Del.

1ste Kapitel.

En Missionarving i Nød.

ørstaden Saint Honore har kun en Time i Døgnet, nemlig fra Klokken seks til syv om Morgenens, paa hvilken den er øde og stille. Hele den lange Natten kjøre Vognene frem og tilbage; de aristokratiske Beboere af det fornemme Kvarter er vendt hjem fra Selskaber og Baller og har slukket deres Lys; de mere skikkelige Borgerfolk ere ikke staaede op endnu.

Gaden d'Anjou-Saint-Honore er aldeles øde og mennesketom. I denne Gade findes flest Privatbygninger, men kun faa Huse, som er til at leje ud.

De fornemme Beboere hvilede trygt bag de nedrullede Gardiner eller lukkede Skodder, uden at bekymre sig om Morgenfulden eller den fine Støvregn, som den gulagtige Taage, især i Morgentimerne i November Maaned, breder som et Tæppe ud over Paris. Stilheden blev kun nu og da afbrudt af et enkelt Hanegal.

Hver Morgen blev der dog længe før Klokken seks, medens Hershavernes Vogne endnu kjørte hjem, aabnet et Vindue i Nr. 19 i Gaden og bag Vinduerne tændt en Lampe, hvis Skin Ingen kunne tage fejl af . . . Arbejdslampen.

I Vinduet kom et Kvindehoved tilsyne. Det var Hovedet af en ung Pige, som i nogle Minutter udsatte sit Ansigt for Morgenfulden — et Middel til at bortjage Sønnen.

Vinduet luffedes atter og man kunne nu fra de øverste Etager paa den modsatte Side have set den unge Pige paa anden Sal i Nr. 18 sætte sig til at skrive, medens hun af og til saa i en Bog, der laa opflaaet ved Siden.

En Morgen mellem Klokken fire og fem gik to unge Mænd gennem Gaden d'Anjou-Saint-Honore; de standsede paa Fortovet ligeover Nr. 19. og saa op mod det oplyste Vindue.

Begge vare omhyggelig indspøbt i deres lange Overfrakker, havde Cigar i Munden og Hænderne i Lommerne; de talte halvhøjt sammen. Den yngste af dem talte meget ibrigt.

— Kjære Oscar, jeg forsikrer Dig, at der i min Rufine, Marquisen af Bouis-Haudrys Saloner, som dog har Ord for at være Samlingssted for de smukkeste Damer, ikke kommer en eneste Dame, som kan maale sig med hende i Skønhed.

— Min stakkels Agenor, sagde Oscar, Du har da ikke gaaet hen og forelsket Dig i en simpel Pige. Jeg kunde endda forstaa, hvis hun var ved Balletten.

— Hvorfor?

— Fordi en ung Mand paa nogle og tyve Aar, som har et halvhundrede tusinde Livres i Rente, maa være forrykt for at kunne finde Behag i saadanne Eventyr.

— Nu kan Du selv se hende, sagde Agenor.

Vinduet aabnedes og fremviste det omtalte Pigeansigt, klart belyst af Lampen.

— Hvad siger Du saa?

Denne tog sin Monocle og betragtede opmærksomt det smukke Kvindes hoved.

— Paa Verre, saa sandt jeg hedder Oscar de Morigny, hun er fortryllende!

— Ikke sandt?

— Men, kjære Ven, hvad har Du i Sinde at foretage Dig med den Smaa.

— Ser Du, naar den Lille elsker mig — og man elsker altid en

Wand som mig — vil jeg pynte hende som en Dronning, forære hende et Hotel og en elegant Ekvipage og en skøn Dag vise mig med hende ved Væddeløbene i Chantilly.

— Men vil hun nu elske Dig?

— Det er hun sikkert nødt til.

— Hun er maaske en anstændig Pige.

— Det er hun, men jeg har min Plan.

— Hvad bestiller hun?

— Er hun en Blaastrømpe?

— Nej, hun oversætter fra Engelsk til ti Francs Arket for en Boghandler, som atter sælger Oversættelsen til et Dagblad med en Avance af hundrede Procent.

Hun har været Lærerinde i en Pensionsanstalt, hnu tegner, mucicerer og taler Engelsk ligesaa godt, som Du og jeg.

— Er hun forældreløs?

— Ja og nej. Min Kammertjener er en fiffig Tyr. Han bestaf Bortneren i det Hus, hvor hun boer. Denne fortalte ham da, at der boede en gammel Dame hos hende. Det var Bestyrerinden af den Pensionsanstalt, hvor hun har været Lærerinde.

Det var gaaet tilbage for den gamle Dame, saa at Kreditorerne tog Alt, hvad hun ejede. Den unge Pige tog da Bestyrerinden til sig og ernærer nu sig selv og hende.

Hun oversætter om Natten, underviser i Musik og Maleri om Dagen. Hun gaar klædt i uldne Kjoler, spiser tørt Brød til Frokost, men trods Alt kan det ikke slaa til.

Den gamle Dame blev syg, saa hun for at passe den Syge maatte forlænge noget af sit Arbejde.

Huslejen er ikke betalt, og Bærten er den mest haardhjertede Sjæl, man kan tænke sig. Du kan derfor nok forstaa, at jeg vil være velkommen, naar jeg optræder som Belgjører og Frelser.

— Du maa have mig undskyldt, sagde Oskar, forlidt siden troede jeg Du var forrøbt; nu indser jeg, at Du er en dreven Forsørger. Jeg vilde dog ikke bære mig saadan ad, hvor fordærvet jeg end er.

— Bah!

— Du maa dog indrømme mig, at det er en skandaløs Handling, at spekulere i Nøden, for at forsøre en ung smuk Pige.

— Min Ven, svarede Agenor koldt, jeg har selv sagt mig Alt dette; men en Dag vil dog en eller anden Kræmmerbend prøve det Eventyr,

og han kan endda ikke gjøre noget videre for at forbedre den unge Piges Stilling.

Jeg hører ellers ikke til dem, der forlader en ung Pige efter at have elsket hende. Jeg vil sikre hendes Fremtid.

— Det er ogsaa det mindste Du kunde gjøre.

— Det vil jeg, og jeg har endda endnu en Undskyldning; Jeg er saa forelsket i hende, at jeg ikke kan sove om Natten.

— Saa hør mit Raad, sagde Oskar. Tag og gift hende. Du er rig og uafhængig.

Agenor brast ud i en høj Latter.

— Sig mig, kjære Ven, sagde han, er Du ved Din Fornuft, eller er Binen steget Dig til Hovedet.

— Maaske er jeg forrykt. I hvert Fald vil jeg ikke være Medskyldig. Nu gaar jeg hjem. Farvel!

Agenors Ven gif og lod ham blive staaende ene paa Gaden udenfor Nr. 19.

Dagen begyndte at bryde frem. Den flittige unge Pige slukkede sin Lampe for at faa et Par Timers Ro, hvortil hun haardt trængte.

Det Bærelse, som var beboet af den unge Pige, der i saa høj Grad beskæftigede Agenors Tanker, var beliggende ude til Gaden paa anden Sal.

Huset havde et meget net Udseende; de dyreste Lejligheder deri vare til to tusinde Franks om Aaret, de billigste til otte hundrede.

Det var en af disse sidste, som Frøken Antoinette beboede.

Hun var kun kjendt under dette Navn, og det stakkels Barn havde aldrig kjendt sine Forældres Navne.

Den svage Pensionsbestyrerinde, som Frøken Antoinette havde taget sig af, hed Fru Raynaud.

I lang Tid havde den Pensionsanstalt, som hun bestyrede, haft god Fremgang; men saa døde hendes Mand, og fra dette Djeblif gif det ned ad Bakke for den stakkels Enke.

Hun havde opdraget to unge Piger, som man en Aften med stor Hemmelighedsfuldhed havde betroet til hendes Omsorg, og for hvem det første Aars Betaling var udredet med en rundelig Sum.

Men det næste Aar havde den smukke Dame, som belegte de to Tvillinger, og hvem de kaldte for Moder, ikke ladet sig se.

Madame Raynaud ventede forgjæves. Mørene randt hen, men der blev ikke betalt for de to unge Piger.

Institutbestyrerinden havde adopteret de to unge Piger, og da Fattigdommen styrtede ind over hende, havde de, som den Gang vare atten Aar, sagt til hende!

— De har været en Moder for os; saa ville vi arbejde og være deres Døtre.

Den ene af dem, Madeleine, havde faaet en Plads som Lærerinde ved et Institut.

Den anden, Antoinette havde ikke villet forlade sin Adoptivmoder.

En Dag, omtrent et Aar før denne Fortællings Begyndelse, troede Madeleine at se en lys Fremtid imøde.

En russisk Familie havde antaget hende som Selskabsdame.

Hun var rejst med Familien.

Hver Maanedsdag sendte hun en lille Pengesum til Søsteren, og de unge Pigers vedholdende Arbejde var netop tilstrækkelig til den svage Adoptivmoder og deres tarvelige Husholdning, da den alvorlige Sygdom, som havde sat og endnu satte Madame Raynauds Liv i Fare, havde forvandelt det tarvelige Underhold til en skræffelig Trang.

Huslejen var hverken betalt for Juli eller Oktober Kvartal.

Efterat Antoinette havde tilbragt fjorten Nætter efter hinanden ved Madame Raynauds Leje, havde hun atter taget fat paa sit daglige Arbejde, saasnart Lægerne havde erklæret det for unødvendigt længere at vaage over den Syge.

Hun stod op Kloffen fire om Morgen og tog fat paa sin Oversættelse af engelske Romaner.

Kloffen syv traadte hun paa Taaspidjerne ind i den Syges Værelse, og snakkede en halv Times Tid med hende eller traf sig tilbage, naar hun saa, at den Syge sov endnu.

Naar Kloffen slog otte, kom Portnersten for at gjøre Sejligheden i Orden.

Derpaa flædte Antoinette sig paa, bandt sit smukke brune Haar op i Bøller, fæstede en Blondekrave ovenpaa den beskedne Kjole, tog en lille Hat paa, fæstede et simpelt Shawl om sine runde Skuldre og gik ud for at besørge sine Informationer.

Hun vendte tilbage henad Kloffen elleve, arbejdede derpaa videre paa

sine Oversættelser til Kloffen fire og hysjelsatte sig saa med den indvendige Husgjerning.

Efter alt dette at dømme, skulde man tro, at Antoinette var en bleg, af Overanstrengelse og Savn svækket ung Pige, med et sorgmodigt Smil. Ivertimod.

Antoinette var af Middelhøjde, lidt fyldig, med store mørke Øjne og et muntert Temperament, der ikke fortvibede, fordi Fremtiden saa mørk og trist ud.

Denne Morgen saa hun dog lidt anstrengt ud. Hun havde tilbragt de saa Timer af Natten med at skrive et langt Brev til sin Søster Madeleine.

Brevet lød saaledes:

Min kjære Madeleine!

Jeg har ikke villet bedrøbe Dig til ingen Nytte, saalænge jeg ikke øjnede nogen Hjælp i min Nød. I Dag har jeg dog taget Mod til mig, da Gud atter syntes at staa os bi, saa at jeg beskriver Dig, hvilken Angst jeg har gennemgaaet i de sidste seks Maaneder, der er gaaet, siden jeg sidst skrev.

Moder Raynaud har ligget for Døden; hun var næsten bleven blind, og var ikke ved sin Fornuft. Jeg maatte bruge alle vore Sparepenge til Læge og Medicin.

I fjorten Dage maatte jeg lægge alt Arbejde til Side; det blev vor Ruin. Jeg skylder nu Husleje for et halvt Aar. Hvor jeg skal saa de fire hundrede Francs fra, aner jeg ikke. Boghandleren, for hvem jeg oversætter, kommer i Formiddag. Han skylder mig hundrede Francs, men jeg tør ikke bede ham om dem, thi han truer mig stadig, naar jeg beder ham om dem, med at jeg ikke kan saa flere Oversættelser fra ham, da Tiderne ere daarlige.

I Morgen inden Middag skal jeg skaffe de fire Hundrede Francs, thi Husværten, en sand Blodjager, som har været bortrejst et halvt Aar, kommer hjem i Morgen.

Bortnerfolkene, som er brave Mennesker, skulde under hans Fraværelse modtage Husleje, frygter nu deres Afsted, fordi de har givet mig Henstand.

Jeg ryster af Angst, naar jeg tænker paa, at han kunne lade os udpante og sætte paa Gaden. Moder Raynaud vilde sikkert dø af Sorg derover.

Kan Du huske den Tid, da vi som Børn boede i det smukke Sted, legede i den dejlige Have eller spadserede med vor yndige Moder, som vi elskede saa højt. Og den trofaste Tjener Milon, som altid var saa omhyggelig for os.

Hvor er Moder, og hvor er Milon henne? Hvad er vort rigtige Navn?

Vil nogen opklare denne Hemmelighed?

Jeg har flere Gange søgt at finde det Hus, hvor vi boede den Gang, men det maa være nedrevet og der er maaske opført nye høje Bygninger paa Grunden.

Jeg haaber nu, at Boghandleren giver mig Penge, og at Værten ikke er saa haard, som han faar Skyld for at være. Du skal derfor ikke fortvile. I Morgen slutter jeg dette Brev og haaber, at jeg kan tilskrive Dig, at Alt er godt igjen.

Kloffen slog otte, da bankede det paa Døren.

Antoinette luskede op. Det var Portneren, som traadte ind, idet han forlegen drejede sin Hat mellem Hænderne.

Antoinettes Hjerte bankede heftigt, thi hun havde en Anelse om, at han kom for at meddele hende, at Værten var kommen til Byen. Hun saa Taarer i den gamle Mand Øjne, da han forlegen og stammende sagde:

— Staffels Frøken, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal begynde med at . . . sige Dem . . . at . . .

— Tal kun frit ud, sagde Antoinette, jeg er fattet paa at høre det værste.

— Jeg vil kun sige, at . . . Hr. Durpillard er kommen tilbage i Aftes . . .

Den gamle Mand standse, som om han var bange for at have sagt for meget.

— Han har sendt Dem en Stævning og forlanger sine Penge inden fire og tyve Timer.

Antoinette skjælvede, da hun modtog Stævningen.

Portneren vedblev:

Vi er fattige Folk, saa vi har ikke fire hundrede Francs, thi saa

vi gjerne laane Dem Pengene, men min Kones Broder er Ruft i et fint Hus. Han har et Par Tusinde Francs i Sparekassen; min Kone har været derhenne for at laane Pengene, men han var bortrejst for otte Dage, og i Morgen kommer Fogden.

— Min Gud! raabte Antoinette forskrækket. Vi skal altjaa virkelig udpantes.

— Ja, men min Kone har pantsat to Stykker Solvtøj og et Uhr, her er fem og halvfemsindstyve Francs. Har De ikke Noget tilgode hos Forkæggeren.

— Hr. Kousjelet skylder mig Hundrede Francs, jeg har selv tyve Francs. Men hvor skal jeg faa to Hundrede Francs inden i Morgen? rumlede hun fortviblet.

Den brave Mand lagde Pengene paa Bordet og listede ud ad Døren, medens Taarerne løb ned ad hans Kinder.

Antoinette sank fortviblet ned paa en Stol, støttende Hovedet i sine Hænder.

En stærk Banken paa Døren fik hende til at fare op. Hun gik hen hen og lukkede op.

2det Kapitel.

To Menneskenenner.

En tyk, kaldet Herre med en Mine, som en Børsmatador, traadte ind i Bærelset, nedladende nikkende til den unge Pige.

Han satte sig paa en Stol, forpustet af at gaa op ad de mange Trapper.

Det første han lagde Mærke til, var Guldpengene paa Bordet.

— He, he, det er en smuk Beskæftigelse at være Oversætteriske, sagde han, man svømmer jo i Guld.

Ved disse Ord blegkede Antoinette.

Disse Penge, der vare skaffede til Beje ved de brave Folks Pantfærning af deres faa Værdigjenstande, vare Gjenstand for denne Mands Spot.

Det var en net Mand, denne Boghandler Roussélet.

Han handlede med Romaner og Oversættelser, som han fik for Købertjøb og solgte til Aviserne med en blodig Avance.

Han betalte næsten aldrig uden med Berler, og disse betalte han aldrig, før de vare protesterede,

— Naada, lille Frøken, hvorledes gaar det med Arbejde?

— Jeg haaber, svarede hun, at blive færdig med denne Del inden Ugens Forløb.

Roussélet havde en fin Næse. Han anede, at det maatte være en stræffelig Pengesforlegenhed.

— Jeg er ikke fornøjet med Deres sidste Oversættelse, skyndte han sig at sige.

Antoinette skjælvede.

— Jeg forstaar mig ikke selv paa det, vedblev Roussélet, men en Redaktør ved et Dagblad sagde, at den var sjusket.

— Jeg har dog gjort mig al mulig Umage, sagde den unge Pige stammende.

— Det kan være, men for Øjeblikket har jeg ingen Brug for Deres Oversættelse.

Antoinette samlede alt sit Mod og sagde med stolt Holdning og i en bestemt Tone:

— Undskyld mig, men jeg havde dog gjort Regning paa Dem i Dag, min Herre.

— Ja saa! De skal have Hundrede Franks hos mig; men vi kan gjøre vort Regnskab op næste Mandag.

— Men et uforudset Tilfælde, stammede Antoinette, nøder mig til at bede . . .

— De skal bruge Penge? spurgte Roussélet. Jeg skal se, hvor mange jeg har hos mig.

Han tog ned i sin Vestelomme og trak tre Louisdorer frem, som han lagde paa Bordet.

Antoinette blegkede.

— Det er ikke tredjindstyve Francs, jeg skal bruge, sagde hun, men tre Hundrede.

Roussellet gjorde et Hop paa Stolen.

— Jeg maa rigtignok sige, sagde han, at de unge Piger forstaar at bruge Penge.

Antoinette rejste sig op.

Hr. Roussellet rejste sig ogsaa fra sin Plads; han gik hen imod den unge Pige, klappede hende paa den hvide Arm og sagde med indsmigrende Stemme:

— Paa Mandag skal De faa Deres Tilgodehavende; men hvis De trænger til fem Hundrede Francs, saa kom i Aften hen paa mit Kontor, saa bliver vi nok enige om det.

Han bukkede og gik.

Antoinette stod som forstenet. Hun kunde i Djebliffet ikke finde et passende Svar paa hans frække og uhøvlte Tilbud.

Antoinette tog de Penge, hun havde, og begav sig paa Vej til Bærten; hun vilde dog forsøge at formilde ham.

Hun gik hurtig ned ad Trappen og blev lidt forundret, da hun paa Fortovet ligeoverfor saa en ung Mand, som gik op og ned ad Gliserne med Hænderne i Lommen.

Hun gik hurtig forbi; den unge Mand gav sig til at spadserere efter hende.

Hun fordoblede sine Skridt; han gjorde det Samme.

Heldigvis laa Gaden Augouleme ikke langt fra Gaden Anjou; efter saa Minutters Gang havde den unge Pige naaet det Hus, hvor Bærten boede.

Antoinettes Hjerte bankede heftig, da hun ringede paa Hr. Durpillards Dør.

En grim Tjenestepige lukkede op og førte hende ind til Hr. Durpillard, der sad ved Frokosten.

Antoinette traadte ind.

Hr. Durpillard var en lille midaldrende Mand, fed og skaldet, med en Næse som en Grib; hans smaa, lumske og ondskabsfulde Øjne var det første, man lagde Mærke til, naar man saa ham.

— Naa, sagde han barsk, De er Lejerinden fra Gaden Anjou, ikke sandt?

— Ja, min Herre, stammede Antoinette forlegen, idet hun skjælvede over hele Legemet.

— Naa, naa, tab ikke Modet, sagde Mad. Durpillard, en rødmusset og mildt udseende Kone.

— Det lader nok til, at en Stævning er det eneste, der kan bevæge Dem til at betale? vedblev Durpillard.

— Min Herre . . . sagde Antoinette.

— De skylder for et halvt Aar, fortsatte han. Det skal ikke ske oftere.

— Min Herre . . .

— Og hvad Dem og Deres Moder angaar, vedblev han, saa maa De flytte snarest.

— I tre Aar har jeg betalt Lejen punktlig, sagde Antoinette, men min Plejemoder har være syg.

Kan være, men jeg giver Dem ikke Henslænd mere. Lad os saa en Ende paa det. Har De Vengene?

— Jeg bringer kun et Afdrag, stammede Antoinette, jeg vilde blot bede Dem . . .

— Bede mig, det kan De spare Dem, jeg modtager intet Afdrag. Vi har ikke mere at tale om.

— Om tre Dage er det den første, stammede Antoinette, saa kan jeg maaske . . .

— Maaske atter bede mig om at vente. Nej, jeg vil ikke vente tre Minutter.

— Vent dog de tre Dage, sagde Mad. Durpillard, der fólte Medlidenshed med den unge Pige.

Den lille Mand sprang op og slog med den knyttede Haand i Bordet.

— Madam Durpillard, sagde han, bland Dem ikke i mine Sager, men pas Deres Kjøffen. Jeg har sagt mit sidste Ord i denne Sag, og dermed Basta!

Antoinette fólte hele sin Stólthed vaagne paany. Hun hilste paa Bærtens Kone og forlod Bærelset uden at sige et Ord.

Antoinette gik ned ad Trappen og skjulte sit Ansigt i sine Hænder; hede Taarer trillede ned ad hendes Kinder.

Da hun kom ud paa Gaden, befandt hun sig Ansigt til Ansigt med den unge Mand, som havde fulgt hende fra Gaden Anjou-Saint-Honore; hun udstødte et ængsteligt Skrig og traadte et Skridt tilbage; men han hilste ærbødigt og sagde:

— Tør jeg spørge Dem, om jeg har den Ære at tale med Frøken Antoinette?

Antoinette blev helt forvirret.

— Hvorfra kjender De mig?

— Frøken, svarede han, jeg ønskede gjerne at tale med Fru Raynaud, mit Navn er Agenor de Morlux.

Antoinette udstødte et søgt Glædeskrig; hun troede at se en Ven i den Mand, der heraabte sig paa hendes elskede Plejemoders Navn.

3die Kapitel.

Major Avatar (Rocambole) optages i „Aspargesklubben“.

— Mine Herrer, sagde Præsidenten i Aspargesklubben, da de fornemste Medlemmer af denne adelige Klub havde rejst sig fra Bordet og nu søgte at fordøje Laksen og Fasanen ved Hjælp af en ægte Havana-cigar og et Glas Rikør, jeg har i Dag modtaget Anmodning fra en Fremmed om at blive Medlem af Klubben.

— Hvem er denne Fremmede? spurgte et af Medlemmerne, Hr. Oscar de Marigny, som vi Dagen i Forvejen have set Kloffen sej om Morgen paa Fortovet i Gaden Anjou i Selskab med Agenor de Morlux.

— Hvem af dem, mine Herrer, sagde Præsidenten, vare i Torsdags i Theatret?

— Allesammen, naturligvis!

— Erindrer De en af de forreste Loger, i hvilken der sad en meget krumet, lidt bleg Dame med et stolt Udtryk?

— Ganske tydelig, og jeg maa tilstaa, sagde Oscar de Marigny at jeg aldrig har set en saa alvorlig Skjønhed.

— Erindrer Du endvidere en Mand, som traadte ind i Logen, hvori

Damen sad ganske ene ved Tæppets Fald; han kastede en elegant Belskaabe om hendes Skuldre og fulgte hende. Det korte Øjeblik det varede, forhindrede de Fleste fra at iagttage ham.

— Jo, sagde Oscar de Morigny, jeg saa ham. Det var en Mand af Middelhøjde paa omtrent seks og tredive Aar. Han havde sort Guldskjæg, en lys Hudfarve, et skarpt Blik, smukke hvide Hænder og en fornem Holdning.

— Det er rigtigt, sagde Præsidenten. Barret er russisk, skal være meget rige, og Manden ønsker at blive Medlem af vor Klub. Her er hans Andragende; det er undertegnet af to Medlemmer, de Herrer B. og K., som vi have den Ære at kjende, og ved, at deres anbefaling er nok til at sikre hans Optagelse.

— Hvad hedder han, spurgte Agenor de Morlug, som sad ved samme Bord som Oscar de Morigny og Præsidenten.

— Han har et mærkeligt Navn, endogsaa for en Russer, han kalder sig Major Avatar.

— Det er jo et indisk Navn?

— Ikke et Navn, men et Verbum, som betyder „at blive til Menneske“.

— Hvorfra kjender De denne Mand, spurgte Agenor de Morlug Marquis B., den ene af de to Herrer, som havde anbefalet Majoren til Optagelse.

— Paa en af mine Rejser; jeg nød en sjælden Gæstfrihed hos hans Fader. Major Avatars Bedstefader var Indier; hans Fader har været en Ven af Schamyl, men senere forlod han den tscherkessiske Emirs Sag og op slog med sine Kvæghjorder, sine Kvinder og sine Slaver sine Telte i Nærheden af det azovske Hav. Major Avatar blev i sit femtende Aar sendt til Kadetsskolen i St. Petersborg; i sit attende Aar drog han som Sekondløjtnant til Kaukasus. Tsjerkesserne tog ham til Fange, og Schamyl, som den Gang stod paa Højdepunktet af sin Bælde, vilde lade ham dræbe, da han i ham gjenkjendte Sønnen af den Mand, der havde forraadt hans Sag. Men en Datter af Schamyl, som havde forelsket sig i den unge smukke Løjtnant og indladt sig i en intim Kjærlighedsforbindelse med ham, frelst hans Liv. Efter seks Aars Fangenskab lykkedes det den unge Mand at flygte, og han tog kort Tid efter sin Hjemkomst Tjeneste i den indiske Armee. Han er rig, tapper, har mange Ordener, er gift med en smuk Kone og i Besiddelse af en fyrstelig Formue. For nogle Dage

kom Majoren med sin Hustru og sine Tjenestefolk til Paris; han henvendte sig da til mig, mindede mig om den Gjæstfrihed, jeg havde nydt hos hans Fader og anmodede mig om at anbefale hans Optagelse i Klubben, hvilket jeg gjorde med Glæde.

— Mine Herrer, sagde Præsidenten, efter at De nu har hørt Hr. B., vil jeg foreslaa Dem at optage Major Avatar som udenlandsk Medlem i Klubben.

Man skred nu til Afstemning; Optagelsen vedtoges enstemmig.

— Mine Herrer, sagde Præsidenten smilende, jeg var forud overbevist om dette Resultat, saa jeg har derfor anmodet Vicomte R. om at føre Major Avatar herhen i Aften.

— Bravo! raabte flere af Medlemmerne.

Herrerne skiltes nu fra hinanden; Præsidenten, Agenor de Morlux og Oscar satte sig ved et Bord i Nærheden af Indgangen til Salen, efter at have forlangt en Flaske Vin.

De øvrige Herrer satte sig ved Spillebordene eller spillede Billard.

Kloffen slog tolv. I samme Øjeblik slog en Tjener Glødderne op paa vid Gab.

Major Avatar traadte ind.

Major Avatar stod rolig, med en fornem Mine og betragtede de forsamlede Herre, der Alle havde vendt sig om imod ham. Præsidenten rejste sig straks og gik ham imøde.

— Det er mig en stor Ære og Fornøjelse, at hilse Dem velkommen som Medlem af vor Klub, sagde han.

— Æren og Fornøjelsen er ikke mindre hos mig, svarede Major Avatar høfligt, men fornemt, paa saa rent Fransk, som alle Rusere af Adel taler.

Majoren blev nu præsenteret for samtlige Herrer, men han talte kun lidt og tilfredsstillede kun i ringe Grad den Nysgjerrighed, hvormed man havde imødeset Fortællingen om hans Eventyr.

Man ledte flere Gange Talen hen paa Kavkasus. Majoren svarede kort, gav nogle enkelte aldeles korrekte Beskrivelser, men lod sine Tilhørere forstaa, at han kun holdt lidt af at spille Fortællerens Rolle. Kort

spillede han aldrig, men Billard var han, efter Marquis B.s Eigende, en stor Ynder af.

Han havde snart fundet en Modstander og viste i dette Spil en Færdighed, at Klubbens Billard bogstavelig var omringet, saalænge han spillede.

Da Majoren havde spillet Partiet tilende, sagde han Farvel til Medlemmerne af Aspargesklubben og forlod Klubben.

Klokken var to; Natten var lys og kold.

Majoren gik til Fods langs med Boulevarderne henad Madeleinekirken, hvor han fik Dje paa et lille Kjøretøj. Han saa sig omkring for at se om Nogen fulgte efter ham. Bludselig aabnedes Vogn døren og en Damehaand greb ham i Armen og trak ham ind i Vognen.

— Kom! sagde Bando, thi hende var det. Jeg fryser. Hvorledes gik det?

— Godt, svarede Rocambole. Jeg er bleven optaget som Medlem i Klubben.

Derpaa sagde han til Rudskjen:

— Billa Said.

Medens Kjøretøjet rullede afsted, sagde Rocambole:

— Takket være Dig er jeg nu fuldstændig inkarneret i Major Avatars Skind, og alle de Papirer, Du har leveret mig, ere fuldstændig i Orden. Du har altsaa kjendt Avatar?

— Som jeg kjender Dig, svarede Bando.

— Og Du er vis paa, at han er død.

— Han døde for tre Aar siden i mine Arme i et lille Hotel i Marseille, hvor Ingen forstod Russisk. Jeg lod Dødsattesten udfærdige under et andet Navn, idet jeg tænkte paa, at hans Papirer en Gang kunne komme mig til Nytte. Du kan være ganske rolig, Herre, Ingen kan bestride Rigtigheden af Papirerne.

— Det er godt.

— Men det er sandt, Milan er kommen tilbage.

— Endelig!

— Han kom en Time efter, at Du var taget afsted; han venter Dig med Længsel.

— — — Nat kan vi dog ikke opsjøge Pengesassen eller de unge Piger. Næste Nat vil vi se at faa fat i Pengene.

Ved Indgangen til Villa Said gik Kæmpen frem og tilbage med alle Tegn paa Uro.

Idet Rocambole steg ud af Vognen greb han hans Haand og kyssede den ærbødig.

— Gamle Ven, sagde Rocambole, som betragtede ham, da de gik forbi Portnerens Loge, foran hvilken der brændte en Gaslygte; lad mig se, om Du har faaet Dig et ægte italiensk Hoved. Ej, ej, det er slet ikke daarligt!

Der var forløbet et halvt Aar siden de to Lærkekammerater en Nat havde brudt deres Lænker og flygtet ombord i et tomastet Skib. Det var landet i Italien.

Der havde Milon og Rocambole midlertidig sagt Farvel til hinanden.

Milon var rejst til Rom, hvor et tidligere Medlem af Hjerterknægtklubben haade taget ham under Behandling for at faa en rigtig Italiener ud af ham.

Hans Haar og Skjæg havde faaet Lov til at vokse; Skjægget blev farvet sort. Denne Forskjel mellem det hvide Haar og det sorte Skjæg gav hans Ansigt et haardt Udtryk, som gjorde ham aldeles ukjendelig. Han havde lært sig Italiensk, hvad han havde haat let ved, da han var fra Provence, og han aldrig havde kunnet aflægge den for Sydens Beboere ejendommelige Akcent.

De traante alle tre ind i det møblerede Hotel, som Rocambole havde lejet til dem.

Kammertjeneren, som modtog dem, var ingen Anden end Smeden Noel.

— Lad os saa tale lidt sammen, sagde Rocambole, da de vare komne ind i Vandas Kabinet, hvor Elden blussede lystigt i Raminen. Han skilte sig ved sin Joerbærkskappe, som hører til enhver fornem Russers Toilet, naar han besøger Paris, tændte sig en Cigar og satte sig ned paa en tyrkisk Divan; Vanda tog Plads ved hans Side.

Noel og Kæmpen tog Plads lige overfor dem.

— Har Du flere Penge tilbage af dem, Du fik? spurgte Rocambole Milon.

— Nej, men jeg ved, hvor Kassen er.

Du vidste det; men der er sket mange Forandringer i Paris siden den Tid.

4de Kapitel

Paa Jagt efter Millionen.

Næste Nat gik to Mænd ved Midnatstid over Almabroen og tog Bejen henad Invalidesvarteret til.

De vare klædte som Murere i lyse Bluser og Rasketter, som vare overstænkede med Ralk. Natten var lys og Maanen skinnede klart.

— Det maa være denne Vej, Herre, sagde Milon til Rocambole, det var nemlig de to Lænfekammerater fra Bagueot, som var ude for at finde Skatten, ved hvis Hjælp Rocambole var aldeles sikker paa at straffe Brødrene, der havde myrdet deres Søster, og skaffe de to Pigeboern deres Formue og Navn tilbage.

— Kjender Du nu ogsaa Stedet igjen?

— Ja, jeg havde en Kusine, som havde Værtshus i Nærheden; der kom jeg ofte, og da min Frue gav mig Pengene at gemme, fik jeg den Ide at indmure dem i en Kjælderhvælving; for at fuldføre dette, søgte jeg Arbejde hos en Murerformand, der ogsaa kom hos min Kusine; han antog mig straks ved Opførelsen af en stor herskabelig Bygning lige i Nærheden.

Kjæmpen skjælvede.

— Jeg tror dog, at vi skal finde den, ellers maatte Gud ikke være den gode Gud, mumlede han.

— I hvilket Kvarter af Byen har Du gjemt Skatten?

— I Invalidesvarteret.

— Ja saa!

— I Nærheden af Militærskolen.

Rocambole trak Bejret friere.

— Godt, sagde han, der er kun sket saa Forandringer der. Men nu til noget andet.

— Tal, Herre.

— Kjender Du de to forældreløse Pigers Onkler.

— Hvorfor?

— Fordi det ikke alene er Guldet i Kassen, vi skal finde, men den Formue, Onklerne har stjålet.

— Vil De ogsaa skaffe Børnene den Formue.

— Det vil jeg! sagde Rocambole.

— Tak, Herre, sagde Milon, hvis De vil hjælpe mine stakkels smaa Piger.

Jeg fortalte Formanden at jeg i min Ungdom havde været ved Murerhaandværket, og da han saa mig haandtere Vinkelen og Murskeen, mærkede han nok, at jeg forstod mig derpaa, og gav mig en Kjælder for mig selv at arbejde i.

Det var netop det, jeg vilde.

Vi vare dengang midt i Sommeren; Arbejderne gik paa Arbejde Kloffen Sex om Morgen og hjem igjen Kloffen Sex om Aftenen.

Men de, der arbejdede paa Afford, vare flittigere og arbejdede ofte et Par Timer længere. Jeg var ved mit Arbejde før Kloffen Sex, ja undertiden endogsaa Kloffen Halvfem.

Da jeg nu havde taget alle mine Forholdsregler, indfandt jeg mig en Morgenstund inden Kloffen Fem i Kjælderen med min Pengekasse, brød nogle Sten ud af Muren, satte Rassen ind i Gullet og murede atter Aabningen til, saa at ikke et Menneske kunde se, hvad jeg havde gjort.

De kan vel begribe, sluttede Milon, at man ikke bygger et Hus op for otte Dage, og at der godt kan gaa et Par Hundrede Aar, inden man tænker paa at rive det ned igjen.

— Det har Du ganske Ret i, svarede 117 med ironisk Betoning; men har Du ogsaa mærket Stenen?

— Nej, men det er den femte Sten tilvenstre, naar man kommer ind ad Døren.

— Og Kjælderen?

— Den er for Enden af den underjordiske Gang, der fører fra Trappen ind til Kjældrene.

— Det er godt; men hvis dette Hus eksisterer endnu maa det være beboet.

— Uden Tvivl.

— Og hvorledes tænker Du at komme ned i Kjælderen?

— Vent lidt! vent lidt! svarede Milon med sit siffigste Smil; jeg har hele Planen i Hovedet.

Imidlertid vedbleve de at gaa hen i Retningen af Kvartieret Gros-Caillou.

Under denne Samtale vare de naaede til Begyndelsen af Gaden Grenelle.

— Holdt, sagde Milon, nu ere vi der.

Han gik ind i Gaden, og Rocambole fulgte ham.

Kvarteret Gros-Caillou er, naar Kloffen er over Elleve om Aftenen, meget øde.

Butiker og Huse vare luffede! man saa ikke en Kat i hele Gaden Grenelle? kun i det Fjerne saa man en grøn Lygte komme nærmere og nærmere.

— Lad os lade Omnibussen komme forbi, sagde Milon.

Han standsede; Omnibussen kjørte forbi, og de to forklædte Mursvende fortsatte deres Vej.

Endelig standsede Milon atter.

Her er det! sagde han.

Og han pegede paa to nye, ganske ens udseende Bygninger.

Milon standsede foran det første Hus og sagde ganske sagte til Hocambole.

— Der ere Bengene!

Efterat Omnibussen var passeret forbi, var der saa stille i Gaden Grenelle som i en af Alleerne paa Kirkegaardene Pere-Lachaise eller Montmartre.

Milon bukkede sig ned og rykkede i en Jernstang, som sad for et af Kjældervinduerne.

— Den er solid, sagde han, men det gjør intet til Sagen.

— Forklar mig saa din Plan, sagde 117 til ham.

— Den er ganske ligefrem, svarede Milon, jeg har Værktøj med mig.

— Hvilket Værktøj?

— En Fil til at file Jernstængerne over med.

— Godt . . . og saa?

— Saa har jeg en Hammer til at hugge Stenene løs med.

— Er det det Hele? spurgte 117 smilende.

— Nej, jeg har ogsaa et Tov viklet om Livet paa mig.

— Og hvad vil Du med det?

— Løse os ned i Kjælderen dermed og atter krybe op deraf.

— Det er Alt sammen meget godt, vedblev 117, men fjærend! vi tage fat paa din Plan, saa lad os sætte os lidt paa denne Afviser.

Milon saa forbavset paa 117.

— Følg med, sagde Herren med bydende Steuime.

Milon fulgte ham.

117 traf en Pibe op af Lommen, stoppede den i Ro og Mag og sagde:

- Hvorlænge er det siden, at Du forlod Paris.
- Elleve Aar, svarede Rjæmpen.
- Ved Du, hvormange Politibetjente der dengang var i Paris?
- Mellem to og tre Hundrede.
- For Øjeblikket er der tre Tusinde, og Poster i ethvert Kvarter.
- Godt! sagde Milon, saa maa de holde Vagt.
- Lad gaa; men dersom man saa overrasker os.
- Na, for Pokker!
- Saa ville vi paa Øjeblikket vende tilbage igjen til Bagnoet; thi det er attenteret Tyveri i Forening med Indbrud.
- Men det er jo ikke noget Tyveri, siden Pengene tilhøre os.
- Nu vel, min Ven, sagde 117 leende, kan Du overbevise Retten derom, naar den har stukken sin Næse i vore Affærer. saa er Du en Pokkers fløgtig Karl!
- Ja, men Pengene tilhøre jo de Smaa?
- Ganske vist.
- Og vi maa absolut have dem.
- Jeg siger ikke Nej dertil. Kun er det aldeles overflødigt at indsætte sig for en ny Rejse til Toulon, naar man har Lust til at blive i Paris.
- Jeg seer ikke noget andet Middel til at komme ned i Kjælderen og faa Pengene.
- Saa Du for sex Maaneder siden noget Middel til at slippe ud af Bagnoet uden at blive paagrebet igjen.
- Nej, det tilstaaer jeg.
- Og er det ikke afgjort, at Du skal være Armen og jeg Hovedet i vor Forening?
- Milon bukkede ydmyg sit Hoved.
- De har Ret, Herre, sagde han, jeg er et Jæ. Tilgiv mig.
- Paa den Betingelse, at Du adlyder mig.
- Er jeg ikke Deres Slave?
- Nuvel, saa følg mig! sagde 117, idet han atter førte ham hen til Huset og viste ham nogle smaa beskrevne Tabler, der hang uderfor Portnerens Vindue.
- Se der, sagde han, boer en temmelig ligegyldig Portner. Det ender dog med, at man engang stjæler Tablerne fra ham.

— Det er sandt, svarede Milon trofskyldig. Han burde tage dem ned hver Aften.

— Derfor har jeg ogsaa i sinde at affsædige ham, sagde 117 med Kulde.

— De? spurgte den forbausede Milon.

— Naturligvis, naar vi have kjøbt Huset.

— Vil De købe Huset?

— Ja, imorgen. Det er det sikreste Middel til uforstyrret at undersøge Kjælderne.

— Men, indvendte Milon, hvorledes skulde vi betale det?

— Er der ikke en Million i Pengesækken?

— Jo, der er.

— Nuvel, saa kunne vi jo godt anbringe en lille Del af Børnernes Formue i denne Ejendom.

— Herre, sagde Milon, jeg forstaar dem ikke. Skal man ikke have Penge for at kunne købe et Hus?

— Du tager fejl, min Gamle. Man kjøber ikke et Hus ligesom en Trøje med Pengene i Haanden. Vi kunne købe Huset med en Udbetaling efter tre Maaneders Forløb og bestemme i Kontrakten, at vi strax ville tage det i Besiddelse.

— Ja, men saa maa Folk have Tiltro til os.

— Dumrian sagde 117, er jeg ikke Major Avatar, en russisk Adelsmand?

— Jo.

— I saa Tilfælde vil den halve Del af Paris sælge mig den anden Halvdel paa Kredit.

— Men sæt nu, sagde Milon, at Huset ikke er tilsalgs?

— Har Du ikke set Tablerne, hvorpaa der staaer „Bærelser tilleje“?

— Jo.

— Nuvel! Du lejer en Lejlighed med Loft og Kjælder, og tilfalder den rigtige Kjælder ikke os, saa maa vi gjøre vor Brug af vort gamle Haandværk.

— Herre, De har Svar paa Alt, sagde Milon ydmyg.

— Se, om Du nu ogsaa kan have det, sagde 117, som tog sin gamle Lænsfammerat under Armen og atter tog Bejen tilbage ad Marsmarken til, thi Du har glemt en Ting, min gamle Ven.

Og det er?

— At sige mig Navnet paa dine to Smaa.

— Den Ene, den Brunette, hed Antoinette, den Anden, den Blonde, Madeleine,

— Og deres Efternavn?

— Det maa Pigebørnene vel ikke faa at vide siden deres Moder satte dem i Pension uden at ville sige det.

— Men Du veed det dog? vedblev 117, som morede sig over Kjæmpens Trosthyldighed.

— Ja, min Frue kaldte sig Baronesse Miller: det var et tydsk Navn.

— Og hendes Brødre?

— Det veed jeg ikke; Fruen talte aldrig om dem.

— Men da Du blev arresteret og dømt, maa man dog have nævnt deres Navne?

— Ja, men dengang havde jeg rent tabt Hovedet; jeg erindrer det ikke mere. Alt, hvad jeg kan huske, er, at den Ene af dem blev kaldt Hr. Karl.

— Min stakkels Ben, sagde 117, det er meget heldigt, at jeg har blandet mig i dine Sager; Du vilde aldrig være kommen ud deraf.

— Jeg er saa dum, svarede Milon trostydlig.

— Men Du kan da huske Gaden, hvori din Frue boede?

— Ja, det kan jeg godt huske; det var i Gaden Berneuil.

— Kom, saa gaar vi derhen! sagde 117.

— Hvorledes, sagde Milon med et Suk, skulle vi nu derhen?

— Ja, naturligvis.

— Men . . . hvis man nu stjæl Pengesækken inat?

117 traf paa Skuldrene.

— Har den været der i ti Aar, kan den vel ogsaa være der til imorgen, sagde han.

De tog derpaa Vejen over Marxmarken til Universitetsgaden.

Milon slog sig for Banden.

— Nu har jeg det! udbrød han; nu forstaaer jeg, hvorfor vi skulle hen i Gaden Berneuil!

— Virkelig? sagde 117 smilende.

— For Poffen! Fruens Brødre have jo arvet hende og maa altsaa bo i Hotellet.

— Eller have solgt det: men vi skulle nok finde dem.

De naaede nu Gaden Berneuil. Milon gik iforvejen ligesom en Jagthund, der støver efter et Stykke Bildt.

— Nej, udbrød han, dette kan jeg ikke finde Rede paa.

— Da kan jeg, svarede 117, Hotellet er nedrevet og har maattet

gibe Plads for et feretages Hus.

— Hvorledes skulde vi da faa at vide . . . ?

— Det faar vi at vide imorgen, svarede 117. Kom nu; Noel venter os.

De vandrede nu tilbage gennem flere Gader og standsede først midt i Gaden Serpente.

117 ringede her paa en Klokke, der hang paa en ormstucken Dør, som førte ind til et gammelt Hus.

— Hvem der? spurgte en Stemme indenfor.

— Venner fra Limousin! svarede 117.

Døren aabnedes, og Cocorico, den forhenbærende Smed ved Bagnoet ilede sin Herre imøde.

5te Kapitel.

En uventet Redning.

Vi vil vende tilbage til Antoinette, som vi forlod da hun tra Agenor de Morlux, der talte om hendes Plejemoder.

Agenor de Morlux var et smukt Menneske, og hans Ansigt forstod at antage et saa uskyldigt og blidt Udtryk, at det aldeles bedrog den stakkels Antoinette.

— De kjender virkelig min Moder? sagde hun.

— Jeg kjender hele Deres Liv, min Frøken, og jeg har ilet med at opfylde en hellig Pligt.

— En Pligt?

Og dette Ord, som pirrede den unge Piges Nysgjerrighed, bragte hende for Øjeblikket til at glemme enhver Sorg.

— Frøken, sagde Agenor, som jeg sagde Dem, hedder jeg Agenor de Morlux og er af breitanisk Herkomst. Jeg er bleven opdragen i Paris ligesom en af mine Kusiner, Frøken de Beaurevert.

Dette Navn bidrog ligeledes til at vække Antoinettes Interesse.

— Ah! sagde hun, jeg kan godt erindre hende. Hun maa være en

halv Snøs Alar ældre end jeg. Hun var i Pension hos Madam Raynaud, min Plejemoder.

Denne saa besynderlig begyndte Samtale fandt Sted paa Fortovet i Gaden Angouleme, en ensom og mørk Gade.

— Kan De tilgive mig, Frøken, vedblev Agenor, at jeg har antastet Dem paa Gaden istedetfor at fremstille mig i Deres Hjem? Men naar de faar Grunden til min Udfærd at vide . . .

— Tal, min Herre, sagde Antoinette, som nu var bleven Herre over sin Bevægelse.

— Min Kusine, som nu er gift og rig, fortsatte Agenor, har paa-
lagt mig at opspøge Madame Raynard. Jeg maa tilstaa Dem, at Pauline . . .

— Ja, afbrød Antoinette ham, nu erindrer jeg det; hun hed Pauline.

— Pauline, tog Agenor atter Ordet, havde ingen Anden til at sørge for sig end en svag og fattig Tante. Hendes Ophold i Pensionsanstalten blev meget uregelmæssig betalt. Da hun forlod Madam Raynards Pension, skyldte hun denne Dame et Tusinde Franks.

Antoinettes Hjerte bankede meget heftig.

— Det var omtrent fem eller sex Alar senere, at min Kusine blev gift; nu er hun rig og lykkelig, og det er allerede nogen Tid siden, at hun har paalagt mig at opspøge Madam Raynard og afgjøre hendes første Gjæld.

Agenor talte med en Ligesfremhed, der i Et og Alt førte Antoinette bag Lyset.

Han fortsatte.

— Jeg er letjindig og skjodesløs. Mine første Efterforskninger havde et daarligt Udfald, thi Madam Raynaud havde solgt sin Pensionsanstalt. Hvad var der blevet af hende? Hun var maaske død . . . Kort sagt, Udspredeiserne i Paris fik mig til at glemme det Hver, jeg havde paa-
taget mig.

Men for otte Dage siden tilskrev min Kusine mig følgende Ord:

„Madam Raynaud boer i Paris og lider stor Nød“. Tilgiv mig, Frøken, at jeg benytter mig af et Udtryk, som maaske er urigtigt.

Jeg begyndte nu atter mine Opdagelser, og imorges kronedes mine Bestræbelser med Held. Man fortalte mig, at Madam Raynaud var syg og jeg var bange for at komme til Ulejlighed. Da De gik ud, tøvede

jeg endnu . . . men nu tøver jeg ikke længere, da jeg seer, at De bærer paa en eller anden dyb Sorg.

Agenor saa saa bedrøvet ud, hans Stemme lod saa ærlig og saa rørt.

Det forekom den unge Pige, at Gud her sendte hende en Ven; med hele sin Ungdoms Ærlighed og Oprigtighed fortalte hun ham sin rørende og simple Historie, om sit anstrængende Arbejde og sin Opofrelse for Madame Raynaud; derpaa talte hun om denne Sidstes skræffelige Sygdom, der havde bragt dem i deres nuværende trange Kaar, den brantne og raa Modtagelse, hun havde faaet hos denne hjerteløse Mand, der bar Navnet Durpillard.

Agenor hørte taus paa hende og lod, som om han tørrede en Taare af sit Øje.

Hvis den unge Pige ikke alt i Forvejen havde troet ham, vilde denne Taare havde bevirket det.

— Ah! sagde hun til ham, De er vor Frelser . . . Kom, kom! thi Rettens Folk komme, og Synet af dem vil dræbe min Moder.

Medens de talte sammen, forvandlede Taagen sig til en tæt Regn.

— Frøken, sagde Agenor, jeg kan ikke tillade Dem at gaa tilbage tilfods. Tillad mig at hente en Vogn til Dem.

Og førend hun kunde afflaa det, havde han gjort Tegn til en tom Hærebogn, der kom kjørende gennem Gaden. Han aabnede Vogn døren, tog ærbødig sin Hat af og stak en lille Papirslap i Haanden paa den unge Pige, som han løftede op i Vognen, uden at hun berørte Trinet.

— Gaden Anjou, Nr. 19, sagde han til Kudsken.

Og idet han atter tog sin Hat af for Antoinette, forlod han hende, førend hun i sin Forandring eller Bevægelse havde kunnet fremsføre et eneste Ord.

Vognen rullede rask afsted og havde saa Øjeblikke efter naaet Gaden Anjou.

Moer Philippe stod just og fejede udenfor Huset. Hun blev meget forundret ved at se Antoinette stige ud af Vognen.

Og da den unge Pige ikke græd, udraabte den ærlige Portnerske:

— Bærten gif altsaa ind paa det, ikke sandt?

— Han viste mig Døren uden at ville høre et Ord, svarede Antoinette men heldigvis kom Vorherre mig til Hjælp.

Hun viste nu Bankbilletten paa de tusinde Franks til Moder Philippe, som i sin Bevægelse slap Kisten og faldt den unge Pige om Halsen uden engang at tænke paa at spørge hende om, hvor hun havde faaet alle de Penge fra.

— Ah! sagde hun, idet hun samlede sin Kist op og truende svingede med den, lad dem nu komme, Bærten og hans Gripomenusser, nu kunne vi tale et Ord med! . . . , Og lad ham kun give os Afsked! vi kunne vel nok tjene vort Brød ved. at arbejde.

*

*

*

Samme Dags Aften fuldendte Antoinette, medens Madam Raynaud, der var staaet op af sin Seng, blundede i en Lænestol, det Brev, som hun om Morgenens havde begyndt til Madeleine. Hun skrev;

„Jeg har Ret, kjære Søster, da jeg imorges skrev, at Slutningen af mit Brev maaske vilde indeholde et Sejrsbudskab. Alt er betalt, den resterende Husleje, den fattige Moder Philippes Udlæg og lidt Klatgjæld hos forskjellige Handlende — og jeg er desuden i Besiddelse af over femhundrede Franks! Du skal derfor hverken sende os Noget i denne eller næste Maaned . . . Du maa vistnok være meget tarvelig paaflædt og trænger uden Tvivl til adskillige Ting.

Veed Du, hvorledes dette Mirakel er gaaet til? Jeg skal fortælle Dig det“.

(Her fortalte Antoinette ligesom sit Eventyr fra om Morgenens og lod igjennem Fortællingen skimte en naiv Beundring for den unge, smukke elegante og venlige Mand, der var forekommen hende som en frelsende Engel ved Afgrundens Rand.)

Og tænkt Dig, fortsatte hun, jeg har endnu ikke talt til Moder Raynaud derom. Jeg brænder af Begjærlighed derefter, og er tillige bange derfor . . . hun er endnu saa svag.

Men ikke desto mindre piner jeg min Fantasi og Forstand for at finde et Paaskud til at udspørge hende om Pauline de Beaurevert.

Moder har en god Huskommelse, og hun kan ikke have glemt Pauline.

Og desuden, nu skal Du høre! Jeg trænger til for min egen Beroligelse at faa Overbevisning om, at disse Penge tilkomme os; thi siden

imorges har jeg to eller tre Gange tænkt paa en Ting, som har forfærdet mig.

Jeg kom til at tænke paa en Yttring, som engang naaede mit Øre, da to unge Menneſter gik forbi mig.

— Der ſkal Du ſe et Pigebarn, ſagde den ene af dem, der er altfor ſmuk til at gaa tilfods!

Men ligemeget, jeg maa have Bekræftelse paa, at Pengene tilkomme os. Naar Moder Raynaud vaagner — thi nu ſover hun i den ſtore Læneſtol, ſom Du nok veed, at hun plejer — ſaa fortæller jeg hende Alt.

Min elſkede Søſter. jeg kyſſer i Tanterne tuſinde Gange dine røde Kinder og dit lyſe Haar.

Din Antoinette.

Da Antoinette forſeglede ſit Brev, aabnede Madam Raynaud Øjnene.

— Arbejder Du endnu mit kjære Barn? ſagde hun.

— Nej, Moder, ſvarede Antoinette. Jeg har lige nu ſluttet et Brev til Madeleine.

Men det er ſandt, Moder, vedblev Antoinette, jeg kan ikke begribe, hvorfor jeg hele Dagen har haft en af mine Kammerater i Tanterne. Og det er ſaa meget mere beſynderligt, ſom hun er meget ældre end jeg, og jeg næppe kan kjende hende.

— Hvem er det? ſagde Madam Raynaud, ſom holdt meget af at tale om den Ungdom, ſom hun havde opdraget, og ſom for længe ſiden var fløjen ud i Verden.

— Erindrer Du Pauline?

— Pauline Dubal?

— Nej, ſagde Antoinette, Pauline de Beaurevert.

— Af ja! hende erindrer jeg meget vel, ſvarede Madam Raynaud ſørgmodig. Staffels Barn!

— Hun var meget fattig, ikke ſandt?

— Tværtimod, ſagde Madam Raynaud, hendes Fader, Baron de Beaurevert, var en velhavende Mand.

— Ah! ſagde Antoinette, ſom ſølte ſin Strube ſammensnøres af en ſkræffelig Angſt.

Men hun havde endnu et Haab — et affindigt Haab. Pauline kunde have erfaret ſin gamle Juſtitsbeſtyrkerindes Nød og maaſke fortalt ſin Fætter en lille Uſandhed.

— Hvorfor, ſagde hun med ſkjælvende Stemme, ſagde Du „Staffels Barn“, da Du talte om hende, Moder?

— Fordi det kjære Barn døde i sit nittende Aar, Dagen før sit Bryllup, svarede Madame Raynaud.

Antoinette udstødte et Skrig og sank besvimet om paa en Stol. Nu forstod hun Alt, og hun troede atter i sit Øre at høre Lyden af de Ord, som de to unge Mænd brugte, der havde talt om, at hun var for smuk til at gaa tilfods.

6te Kapitel.

Rocambole paa Spor efter Giftblanderen.

Vi vende nu tilbage til 117 og Milon, som vi have seet træde ind ad den ormstufne Dør i et Hus i Gaden Serpente.

Den Mand, som havde aabnet Døren for dem, var Noel, Smeden fra Bagnoet i Toulon.

Noel var en Søn af Portnerisken i det gamle Hus, som truede med at styrte sammen af Elde.

— Nuvel, sagde Major Avatar til ham, medens Noel tændte en Svovlstik ved den lille Olielampe, som brændte paa Gangen, har Du udført mine Befalinger.

— Ja, Herre. svarede Noel ganske sagte.

— Du har begivet Dig til Gaden Bille-Eveque?

— Ja, Herre,

Majorens Stemme skjælvede af Bevægelse.

— Og hun boer stedse der?

— Ja.

— Og Huset i Gaden Suresnes, som vendte ud til Haven?

— Ah! sagde han, jeg har ikke hele Aftenen haft en Draabe Blod i mine Aarer.

Derpaa sænkede han sin Stemme og sagde bevæget:

— Du har ikke seet hende?

— Nej; men jeg har seet Barnet.

117 skjælvede.

— Har hun et Barn? spurgte han.

— En smuk Dreng paa otte eller ni Aar, som legede i Haven.

Rocambole aftørrede en Taare, vendte sig rask om til Noel, idet han sagde:

— Vis mig det Sted, hvor Milton og jeg kunne skifte Klædedragt straks.

— Det er lidt højt oppe, sagde Noel, i sjette Etage. Trappegangen er mørk og Møblementet deroppe er meget tarveligt, men Deres Ruffert er deroppe.

— Bor der ellers Nogen deroppe?

— Ja, den Gale.

— Hvilken Gale?

— Det er en Læge, som rigtignok er meget lærd, men vi kalder ham den Gale, fordi han fantaserer hele Natten igjennem, og kan aldrig sove rolig.

— Har han da ingen Patienter?

— Jo, tværtimod . . . han har stor Praxis . . . og skal gjøre mange Mirakelfure.

— Bespynnerligt! mumlede Rocambole.

Han fulgte derpaa efter Noel, som med et Lys i Haanden lyste dem op ad Trapperne.

Trappen var ligesom Huset daarlig og faldefærdig. Ved tredje Sal fik Rocambole Øje paa en Dør, der bar en Kobberplade med følgende Indskrift.

Henry Vincent,
Læge.

— Bor her to Læger? spurgte han.

— Nej, svarede Noel, det er den samme. Her bor han om Dagen og modtager sine Patienter, men han sover ovenpaa. Naar Nogen søger ham, henter hans Husholderske ham ned.

— Du siger, at han taler hele Natten.

— Ja.

— Denne Læge interesserer mig, mumlede Rocambole, mit sædvanlige Held følger mig. Tilfældet synes at komme os til Hjælp. Jeg aner at vi har fundet et Spor.

Han saa paa Milton.

— Hvorledes, Herre? spurgte denne.

— Det vil Du maaske snart komme til at forstaa.

De naaede ry til fjettede Etage. Noel luffede en Dør op, som var lige overfor Trappen.

— Her er det, jagde han, og her er ikke smukt, som De ser. Her er kun lidt Plads.

Han satte Stryk paa et malet Bord, som tilligemed en Seng og to skræbelige Stole udgjorde hele Bohavet.

— Hvor er Lægens Bærelse? spurgte Rocambole.

— Der, svarede Noel og pegede paa den ene Væg. Det er kun et trædt Bræddeskilleum, som skiller hans Bærelse fra dette. Giver han sig til at vaase, kan De høre hvert Ord.

Rocambole var falden i dybe Tanke.

— O, Paris! mumlede han, Du er en stor By med utallige Hemligheder.

De andre betragtede ham i Tausked.

— Hvorlænge har han boet her? spurgte han pludselig.

— Han har boet her fra han var Student; han er dog endnu ikke fyrrerive Aar, men han ser ud som om han var tredjindstyve. Han har fridvidt Haar.

I dette Øjeblik trængte et dybt Suf gennem Bræddewæggen, det lød som en Gysen fra et Menneske, der befandt sig i en skræffelig Dødsangst.

— Saa, jagde Noel, nu begynder han.

Rocambole listede sig sagte hen til Væggen, lagde Dret til og lyttede, idet han med et Tegn bød de Andre at være rolige.

En Stemme, der lød sitrende og sprukken som en Oldings, men dog højt nok til at forstaa hvert Ord, mumlede:

— Ak! Hvor Nætterne ere lange om Vinteren! Naar vil dog Dagen gry? Naar vil den første Lysstraale forjage det Syn, som hver Nat stiller sig ved mit Leje.

— Hm! mumlede Rocambole, jeg har ikke Stort at udrette i Nat . . . lad os høre efter.

Han skar lydloft Tapetet itu, idet han haabede at træffe paa en Sprække i den tynde Bræddewæg, hvorigjennem han kunne kigge ind til Lægen.

Hans Haab blev ikke skuffet.

Bludselig spillede en Lysstraale paa den modsatte Væg gjennem en Sprække paa en halv Tommes Brede.

Han slukkede derfor Lyset paa Bordet og hvissede til Milton:

— Skil Dig af med din Murerdragt og isør Dig dit Kostume som Italieneren Baudoni. Du kan nok se ved Maanens Skin. Du kan gaa, Noel, men gjør ingen Støj.

Noel forlod lydløst Kammeret.

Rocambole fæstede sit Øje til Sprækken i Væggen og saa ind til Naboen.

Værelset saa ud til at tilhøre en forarmet Student. En Jernseng, to Stole og et Bord var hele Møblementet. Paa Bordet laa en Del Bøger og Papirer.

Paa Sengen laa en halvpaafældt Mand, som vendte og drejede sig hvert Øjeblik.

Rocambole betragtede ham med Opmærksomhed.

Hans Hoved var magert, med saa og snehvide Haar; Øinene laa dybt inde i Hovedet og lyste med en skummel Glans; Læberne vare blege og smalle.

Han havde omfattet sit Hoved med begge Hænder og fæstede Blikket paa et eller andet skræffeligt Syn, der kun var synligt for ham, thi han var ene i Værelset.

— Ja, mumlede Lægen, det er Dem, Frue — ja, saaledes saa De ud den Dag, da Djævelen førte mig til Deres Leje — et Uhyre vilde have haft Medlidenhed med Dem — — med Deres Ungdom — — med Deres Skjønhed — — Men jeg var værre end et Uhyre, siden jeg ikke følte Medlidenhed med Dem — — I ti lange Aar har jeg set Dem her hver eneste Nat, bleg og truende, taus som de Døde, men ubønhørlig og — — O! Jeg ved nok, at jeg ikke fortjener nogen Tilgivelse — — Jeg ved, at jeg er en nedrig Giftblander — — jeg, som man kalder en Lærd, som Fakultetet ærer og agter — — De Fattige tilbede mig, fordi jeg giver dem Alt, hvad jeg tjener — — Hav Barmhjertighed — — Kunne jeg blot give mit Blod til Gjengjæld for Deres, Fru Baronesse, saa vilde jeg — — —

I samme Øjeblik, som Lægen gav Spøgelseset denne Titel, vendte Rocambole sig hurtig om og greb Milton i Armen.

— Svar mig hurtig. Din Frue var Baronesse?

— Ja.

— Hvorledes døde hun?

— En Dag følte hun sig upasselig, og der blev sendt Bud efter en Læge. Da han gif sin Vej, sagde han mig, at der var intet Haab; min Frue kunde ikke leve.

— Nu vel, sagde Rocambole, vil Du se hendes Morder?

Milon udstødte et kvalt Skrig; Rocambole greb ham i Struben og sagde:

— Ti, og se!

Derpaa stødte han ham hen til Sprækken i Bræddewæggen, idet han gjentog:

— Se!

Milon saa igjennem Sprækken, men han kunde ikke gjenfjende denne Olding.

— Du kjender ham ikke igjen?

— Hvem?

— Ham, Lægen!

— Lægen? Tror De, at det er den Læge, som har dræbt min Frue?

— Jeg tror det ikke, jeg er vis derpaa.

— I ethvert Tilfælde er det ikke denne Mand.

— Hvorfor ikke?

— Fordi det var en ung Mand, og fordi det ikke er mere end ti Aar siden.

— Ah! sagde Rocambole spottende, tror Du da ikke, at Samvittighedsnag gjør ældre?

Milon skjælvede.

Andeseeren, som havde været taus nogle Djebliffe, vedblev nu igjen med sin Fantaseren.

— Gud er ubønhørlig ligesom De, Frue, og han har valgt den grusomste af alle Pinsler til at straffe mig med. Ellers er det den jordiske Retfærdighed, der rammer Forbryderen. Gud har sikkert ment, at dette ikke var nogen Straf for mig; derfor har han givet mig en dobbelt Tilværelse — —

Om Dagen er jeg den berømte Læge, som gratis plejer de Fattige.

jeg giver utallige Almisser; jeg gaar fer at være et sandt Vidunder i Videnskaben.

Om Natten driver en uimodstaaelig Magt mig op paa dette elendige Kvistkammer, hvor jeg boede som den fattige Student, som Guldet forførte til Forbrydelse. Jeg forsøger at slukke min Lampe, men Bejret svigter mig — — Da aabner Muren sig — — jeg ser Dem komme til Syne — — lige til det Øjeblik, da Dagen gryer, staar De taus og truende foran mig.

Naar mine Dje et Øjeblik falde til, naar jeg et Øjeblik sover ind, overvældet af Dagens Anstrengelser, griber en iskold Haand mig og tvinger mig til at være vaagen til Dagen gryer.

Under disse Ord havde Lægen rejst sig og var falden paa Knæ for det Billede af sit Offer, som hans forvirrede Indbildningskraft viste ham. Pludselig vendte han sit Hoved om mod Væggen, hans Øjes mørke Flamme traf Milons Blik.

Rjæmpen veg et Skridt tilbage og hviskede til Rocambole:

— Det er hans Blik!

— Den unge Læges Blik.

— Ja.

— Det er altsaa ham! sagde Rocambole.

Derpaa traf han Milon hen til sig og hviskede:

— Hør nu vel efter, medens jeg skifter Klædning.

Han vædede med sine Fingre det ituskaarne Tapet i Bræddewæggen og fæstede det for Aabningen i Skillerummet.

— Tal, Herre, sagde Milon.

— Den Gang, jeg som Ansører for „Hjerterfægtklubben“ begik den ene Forbrydelse efter den anden, havde jeg ofte det mærkværdigste Held med mig; ved første Øjekast fandt jeg Nøglen til en hemmelig Gaade, som Mange forgæves havde forsøgt at løse, og Hændelsen bragte ofte Folt paa min Vej, som jeg ellers aldrig havde kunnet haabe at træffe. Det lader til, at dette Held ikke har forladt mig, siden jeg straks træffer paa den Mand, som har myrdet din Frue.

— Ja, Herre, Heldet følger os.

— Det forundrer mig kun, at Du den Gang søgte en Læge, som boede paa en Kvist og hverken havde Patienter eller Anseelse.

— Jeg skal sige Dem Grunden, Herre, sagde Milon, ! Fruens Læge var en ældre Mand, som nød stor Anseelse. Kloften var ti om Aftenen,

da min Frue blev upasselig. Da jeg kom hen til Lægen, var han lige fjørt ud til en Barselspatient og ventedes først hjem om Morgen. Da jeg gik ned ad Trappen, mødte jeg en ung Mand, som standsede og sagde til mig.

— De søger Doktor S. Jeg er hans Kollega og en Elev af ham; jeg har i Kommission at besøge de Patienter, han ikke selv har Tid til at besøge.

Jeg troede ham og tog ham med, thi jeg havde aldeles ingen Mistanke til ham — —

Rjæmpen skjulte Ansigtet i sine Hænder, overbældet af Grindringerne fra Fortiden.

— Ak! sagde han, det er mig, der har dræbt min Frue!

— Nu vel, svarede Rocambole med Kulde, det er en Grund mere for Dig til at hævne hende.

— De har Ret! sagde Milon.

Han styrtede hen imod Døren.

— Hvor vil Du hen? spurgte Rocambole, idet han greb ham i Armen og standsede ham.

— Jeg vil med et Spark slaa Døren ind til denne Skurks Bærelse og kvæle ham.

Rocambole trak paa Skuldrene.

— Dumrian! sagde han til Rjæmpen, denne Mand har kun været et Redskab for Andre; det er ikke ham, men Fruens Brødre, vi skal ramme, thi denne Mand er straffet nok.

— De har Ret, Herre.

Medens de saaledes talte sammen, havde Rocambole afført sig sin Dragt som Murhaandlanger for atter at blive Major Avatar. Milon havde ogsaa skiftet Udseende og var nu Italieneren Baudoni.

— Kom med, sagde Rocambole.

— Hvorhen?

— Hjem, til Villa Said.

I det Samme hørte de en dump Larm.

— For Pokker, sagde Rocambole, det var Dørhammeren. Noel forsikrede mig dog, at ingen af Lejerne kom hjem efter Kloffen elleve.

Man hørte Gadedøren blive lukket op.

Rocambole aabnede Døren paa Klem og lyttede.

Der kom en Person gaaende op ad Trappen og standsede ved tredje Sal; man hørte en Klokke ringe og en Stemme spurgte:

— Er Doktoren hjemme?

— Ja, svarede en Fruentimmerstemme, men han er gaaet til No.

— Bæf ham straks, thi man trænger til ham.

— Hvor?

— Hos Baron Morlux, som har brækket Benet, da han vendte hjem fra Klubben.

— Vent et Djeblif, sagde Husholdersken.

Nogle Djebliffe efter hørte man en Person stige hurtigt op ad Trappen.

Det var Lægens Husholderske. Rocambole lukkede sin Dør, medens hun bankede paa Døren ved Siden af.

Paa samme Tid slukkede han paany sit Lys og rev Papiret fra Bæggen, saa han kunde se, hvad der foregik inde hos Lægen.

— Herre! raabte Husholdersken, idet hun bankede paa Doktorens Dør.

Doktoren sprang op af Sengen.

— Hvad er det? spurgte han.

— Der er en Syg, som trænger til Deres Hjælp.

— Godt, nu kommer jeg.

Rocambole var nu Vidne til en mærkværdig hurtig Forvandling. Mandeseeren gav Plads for Lægen, og Lægen blev atter rolig og kold. Han klædte sig paa, ordnede sit Linned og fantaserede ikke mere. Synet var uden Tvivl forsvundet for hans Blik.

— Hør, hviskede Rocambole i Dret paa Milon, jeg kunde have Lyst til at følge ham.

— Hvorhen?

— Til hans Patient, naturligvis. Kom!

Og han aabnede lydløst Døren til Kvistværrelset, hvorpaa de listede sig ned ad Trappen.

7de Kapitel.

Hjælpen kommer.

Der var forløbet tre Dage, siden Antoinette var bekvimet ved at høre Madam Raynaud fortælle, at Pauline de Beaurevert var død for ti Aar siden.

Den gamle Dame havde kaldt paa Hjælp, og Antoinette var vendt tilbage til Bevidstheden, men det var blevet en Hemmelighed for Alle, hvad der havde bevirket hendes Afmagt. I de sidste tre Dage var Antoinette bleven saa forandret, at man skulde tro, hun havde gennemgaaet en svær Sygdom.

Hun var bleg, stirrede stift hen for sig, skjælvende ved den mindste Larm og saa i Tanterne stadig den Mand, som uden Tvivl havde spekuleret i hendes Fattigdom.

Hun havde brugt hans Penge, og naar denne Mand kom igjen, kunde hun ikke give ham dem tilbage. Antoinette kjendte saa meget til Livet, at hun vidste, han vilde komme og forlange sin Belønning.

Hun havde brugt Halvdelen af Pengene; de andre femhundrede Franks havde hun skjult inderst inde i sin Skuffe, for at undgaa Synet af de forhadte Penge. Hun forkortede sin Nattesøvn og forlængede sin Arbejdstid.

Dersom hun kunne saa den Roman, som hun arbejdede paa, færdig inden otte Dage, havde Konselet lovet hende firehundrede Franks, og fra Madeleine ventede hun Brev, som i Reglen indeholdt et Hundrede Franks.

Den femte Dag begyndte, og endnu havde hun intet hørt fra Agenor de Morlux. Hvis han blot vilde vente tre Dage endnu, saa var hun frelst. Blot tre Dage.

Hun huskede hans Navn, og hun vilde gennemstøve hele Paris for at finde ham og tvinge ham til at tage sine Penge tilbage.

Hun havde fortalt Portnerkonen det Hele, om sit mærkelige Møde med den unge Mand, om Bankbilletten paa Tusind Franks, den Løgn, han havde bildt hende ind, og den dødelige Angst, hun havde svævet i fra det Øjeblik.

Men den brave Moer Philippe var ikke saa fintfølende.

Agencer de Morlay, Præsidenten, Oscar de Morigny, Marquis B. Stocambolt,
Racamboltes Optageffe i „Aspargesklubben“.

— Ah! sagde hun, jeg tør give mit Hoved paa, at Alt ender godt.

— Hvad mener De? spurgte Antoinette skjælvende.

— Hr. Agenor de Morlux, vedblev Moer Philippe, jo, jeg kjender det Ja, han er en meget rig ung Mand.

— Det maa han vel være, mumlede Antoinette med Bitterhed, siden han kan begaa saadanne Dumheder.

— Men, fortsatte Moer Philippe, saavidt jeg ved, kjender min Mand hans Kammertjener.

Antoinettes Binde rynkedes let.

— Saa vilde det være en let Sag, at faa at vide, hvor denne Mand bor.

— Ja, Gudbevares.

— Tre Dage endnu! mumlede Antoinette.

Moer Philippe forstod ikke den unge Piges Udbrud, men hun fortsatte sin Tankegang, idet hun sagde?

— Naar Alt kommer til Alt, har man vel set mærkelige Ting før!

— Hvad mener De? spurgte Antoinette.

— Ser De, Frøken, vedblev Moer Philippe. Hr. Agenor er rig nok . . .

— Nu vel?

— Ja, rig nok for to.

— Jeg forstaar Dem ikke, sagde den unge Pige.

— Og naar det nu ikke var i en god Hensigt, saa kaster man ikke tusinde Franks ud af Vinduet.

— Hvad mener De, spurgte Antoinette, som ikke vovede at fatte Meningen.

— Hvorfor skulde han ikke ligesom være forelsket i Dem, der er saa god, klog og velopdragen, som om De var en virkelig Prindsesse? sagde Moer Philippe med naiv Beundring, og hvorfor skulde han ikke ville ægte Dem, en ung Pige af god Stand?

Antoinettes Kinder farvedes røde, og hendes Sorg forsvandt for et Øjeblik.

Men Bleggheden vendte snart tilbage paa hendes Kinder, og hun mumlede med et bittert Smil;

— Man ægter ikke en fattig Pige som mig.

— Hvorfor ikke? spurgte Moer Philippe. Hør engang, jeg, som, staar her og taler med Dem, ægtede jeg ikke min anden Mand, skjønt han kun havde sine to Arme til at arbejde med, sine to og tredive Tænder til

at spise med og sine to Dine til at græde med? Og dog var jeg en Kone som den Gang sad i en god Bedrift.

Og Moer Philippe rejste sig stolt i Bejret.

— Ah! sagde Antoinette, idet hun forsøgte at forjage sine sørgelige Tanker, De var altsaa Enke, da De giftede Dem med Philippe?

— Ja, jeg havde en pæn lille Næringsvej.

Hvilken?

— Jeg havde et Værtshus i Gaden Grenelle, sagde Moer Philippe, og jeg havde Penge paa Rente. Alle Kvarterets Arbejdere spiste hos mig. Alt gik godt en Tidlang. Men saa gik det ned ad Bakke, Philippe forstod sig ikke paa det, og en skøn Dag vaagnede vi op som ødelagte og maatte prise os lykkelige ved at faa denne Portnerplads.

— Stakkels Folk, mumlede Antoinette, som glemte sin egen Rummer.

— Men ligemeget, vedblev Moer Philippe, jeg har nu min Idee, og jeg tror Hr. Agenor . . .

— O! ti stille, ti! Moer Philippe.

— Bah! Hvis jeg blev spurgt til Raads, saa skulde jeg nok fortælle at man kunde lede hele Jorden rundt uden at finde en Perle som Dem, Frøken.

Her blev Moer Philippe afbrudt ved Uhret, som slog otte Slag, og ved en sagte Bank paa Døren.

Antoinette vendte sig om og blegnede paany.

Det var Faer Philippe, som bragte to Breve, af hvilke det ene helt var oversaaet med Poststempler og det andet forseglet med et Segl med et Baaben i.

Ved Synet af det første udraabte Antoinette:

Ah! Det er fra Madeleine!

Derpaa greb hun med skjælvende Haand det andet, som hun ikke vovede at bryde.

— Jeg tør vædde paa, sagde Moer Philippe, at det er fra Hr. Agenor de Morlux.

Faer Philippe havde truffet sig tilbage, da han havde afleveret de to Breve, og hans Kone forlod ligeledes Værelset, da hun hørte Fru Raynaud falde.

Antoinette befandt sig altsaa ene.

Den unge Pige betragtede med Opmærksomhed de to Breve uden at aabne dem.

Hun betoges af en nervøs Skjælven.

Fra hvem kom dette Brev med det røde Segl?

Det hændte undertiden, at Antoinette modtog Breve, efter hvis Udskrift hun ikke kunne afgjøre, hvem de kom fra. Undertiden var det hendes Elevers Forældre, som tilskrev hende, undertiden ogsaa en Veninde fra Pensionen, som hun ikke havde set i mange Aar.

Men indtil det Djeblif havde hun kun aabnet hvert Brev med en nysgjerrig Følelse og aldrig med Angstelse.

I Reglen brød hun med en utaalmodig Glæde strax de Breve, der kom til hende med rufiske Posttempler, Brevene fra Madeleine.

Og dog var det ikke Madeleines Brev, som hun aabnede først idag.

Det var Brevet med det røde Segl, det ubekjendte Brev.

Dette Brev var skrevet med en smuk tydelig Mandfolkehaand.

Førend Antoinette gjennemlæste Brevet, saa hun efter Underskriften:

Baron Agenor de Morlux.

Hendes lille Hjerte bankede heftigt, og der drog lige som en Sky for hendes Dine.

Og dog læste hun —

Hun læste, fordi Nysgjerrighed er en Følelsen, som Intet kan besejre hos Kvinden.

Hun læste tillige, fordi en Stemme i hendes Indre sagde, at den Mand, som havde skrevet dette Brev, ville komme til at spille en indgribende Rolle i hendes Liv.

Brevet fra Hr. Agenor var saa høfligt som muligt. Han skrev,

Frøken!

Hændelsen er ofte uforklarlig. Jeg mistede min Moder medens jeg endnu laa i Buggen, og blev til mit nittende Aar opdraget af min Fader, som kun i mig saa' en Hindring at leve for sin Fornøjelse. Som Følge deraf var jeg i den Alder, hvor Mennesket endnu kun er et vogent Barn, Herre over alle mine Handlinger.

Jeg er nu seks og tyve Aar gammel, har tredsindstyvetusinde Franks i aarlig Rente, et gammelt og hæderligt Navn, og er saa ene i Verden, som en Dervisch i sin Orken.

En Dag fandt en af min Families gamle Veninder, som finder Fornøjelse i at arrangere Giftermaal, paa at forestille mig i den fornemme Verden, hvor der var ligesaamange gistesfærdige unge Piger, som der en Sand ved Strandbredden.

Der var Skønheder af alle Farver og alle Aldre. Disse unge Damer spille alle udmærket Piano, tale om Moderne ligesom en Damefrædderinde, kjendte Navnene paa alle Gesandtskabernes Sekretærer og for hører sig om, hvorvidt deres Tilkommende agter at give dem smukke Diamanter og Fuldblodsheste. Blandt mine Bekjendte i den fornemme Verden er der saa mange, som vilde være lykkelige ved at ægte en af disse Damer at jeg straks begreb, at disse Skønheder ikke vare skabte til at gjøre mig lykkelig.

I de sidste seks Maaneder er jeg næsten bleven menneskesky, jeg har truffet mig tilbage fra mine Omgangsvener, levede et ensomt Liv og tænkte allerede paa at foretage en længere Udenlandsrejse for at fri mig for den Sygdom, som Englænderne kalde Spleen.

Men en Nat — eller snarere Morgen, paa den Tid, da hele det dovne Paris sover, skinnede der en Stjerne paa min mørke Himmel, og denne hemmelighedsfulde Stjerne betragtede jeg denne Morgen, den følgende Dag og de næste seks Maaneder.

Denne Stjerne — ja, De gætter vistnok, hvad jeg mener?

Det var den lille Lampe, hvorved den flittige Engel, som er den eneste Støtte for en stakkels, svag og fattig Kvinde, arbejdede.

Jeg vil ikke tale om hendes Skønhed, Frøken, jeg vil kun tale om hendes ædle Hjerte og skønne Dyder.

Ja, jeg har bovet at drømme, og min Drøm var vistnok ubesindig; men jeg drømte, at dersom denne velopdragne Pige vilde det, kunde hun blive den fuldkomneste af alle Hustruer.

Men fortjener jeg en saadan Lykke, jeg, som kun er rig og kjedelig.

Jeg bover ikke at tro det, jeg bover ikke at haabe det, og dog maa min Forstand bukke under for mit Hjerte, og jeg skriver Dem til, idet jeg bøjer mit Knæ for Dem og beder om Tilgivelse for en lille uskyldig Usandhed.

Kan De nægte, Frøken, at tilgive den, som kalder sig

Deres

beundrende og hengivne

Baron Agenor de Morlur.

Dette Brev henryffede Antoinette. Hendes Kinder farvedes røde, og hendes Barm bankede heftigt,

Hun havde kun set Hr. Agenor de Morlux en Gang, og hun kunde ikke andet end finde ham fortryllende.

Og desuden aandede hans Brev en saadan Opmæthed og et saa godt Humør, der i saa høj Grad lignede Ærlighed, at en mere erfaren Kvinde vilde have ladet sig bedrage deraf.

Hvor sødelig end den stakkels Antoinette var, vidste hun dog, at hun var smuk.

Hvorfor skulde hun da ikke kunne iudgyde Kjærlighed?

Og hvorfor skulde denne Kjærlighed ikke være sand og oprigtig.

Hun greb med sine Hænder om sit Hoved og mumlede:

— O! — Jeg troer, jeg mister Forstanden!

Derpaa gennemlæste hun atter dette Brev uden at tænke paa sin Søsters.

8de Kapitel.

Uge Bekymringer.

Pludselig faldt hendes Blik paa Madeleines Brev, som hun endnu ikke havde tænkt paa at aabne.

— Jeg Utafnemlige! mumlede hun.

Idet hun brød Brevet, fald et sammenfoldet Papir ud af Konvoluten. Det var en Bankbillet paa tusinde Franks.

Synet af denne Banknote gjorde et forunderligt Indtryk paa Antoinette. Madeleine havde aldrig før sendt hende en saa betydelig Sum; maaske havde hun aldrig ejet en saa stor Kapital.

Synet af disse Penge frembragte dog i Stedet for Glæde en vis Uro i hendes Sjæl.

Hun skyndte sig derfor at læse Madeleines Brev, som maatte have frydset hendes eget.

Madeleine skrev:

„Min højtelskede Antoinette!

Dersom Posten ikke gik hurtigere end de Rejsende, var dette Brev overflødig, thi jeg følger lige efter. Dog kan det næppe glæde Dig, thi din stakkels Søster vender hjem med et knust Hjerte og et kummerfuldt Sind.

Jeg har lidt saa meget i de sidste Timer, at jeg ikke forstaar, at jeg endnu er levende.

I Morgen Aften forlader jeg Moskou, ledsaget af en gammel fransk Dame, som skal have min Plads, og som man har været saa god at lade følge mig paa Hjemvejen. I Vilna vil hun betro mig til en Intendant, som skal ledsage mig til Tyskland, hvorfra jeg med en fransk Familie kan rejse til Frankrig.

Med andre Ord: Din stakkels Søster vil senest om tre Uger være hos Dig.

Greven overrakte mig i Morges en Brevtaske med tyve Tusinde Franks. Det var Betalingen for min tabte Lykke. Jeg sender Dig en Del af Pengene. Resten bringer jeg selv.

Det er kun mit Legeme, I vil modtage; mit Hjerte og min Sjæl har Moskou beholdt.

Jeg vil nu skriftlig fortælle Dig min Historie, thi jeg føler, at jeg aldrig vil have Kraft til personlig at fortælle Dig den; saa maa I love mig aldrig at tale til mig om den. I maa lade mig leve i min moralske Sløvhedstilstand, indtil Herren enten giver mig Kraft til at glemme eller kalder mig til sig.

Grev Potonieff og hans Gemalinde, som Du har set engang i Paris, ere, som Du ved, begge i en ældre Alder. Grevinden, som endnu er meget smuk, er over fyrgetyve og Greven fem og halvtredstindstyve Aar gammel.

Deres Datter, Frøken Olga, er en meget smuk, lidt fornem ung Pige, som er bestemt til at giftes med en Kaptajn ved den kejserlige Garde, der garnosionerer i Moskou.

Da vi kom dertil havde jeg endnu ikke set Ivan.

Hvem er Ivan? spørger Du.

Det er den Mand, for hvis Skyld jeg var Døden nær, det er Grev Potonieffs Søn, den eneste Arving til hans Navn.

Ivan er seks og tyve Aar; han er Officer, og hans Regiment ligger i Garnison i St. Petersborg.

J over et Aar har han været borte fra Hjemmet, og vi havde været i Moskou siden sidste Foraar, uden, at jeg endnu har set ham.

— Han er smuk — idetmindste i mine Øjne — han har en mærkværdig beherskende Kraft i sit Blik, og hans Stemme har en uimodstaaelig Vnde.

Da han for fem Maaneder siden kom hertil, var det paa den Mars-tid, da Greven og Grevinden tænkte paa at forlade Moskou for at tage Ophold paa Deres Godser.

Ivan fulgte med os.

Grevens Slot ligger i en af disse øde Egne i det sydlige Rusland, hvor man kan rejse hundrede Verser uden at træffe paa en Landsby eller et Hus.

Men det er et beundringsværdigt Land om Sommeren; da ere Step-perne rosenfarvede, Himlen blaa og Markerne bedækkede med gule Ager-medens Lærken slaar sin glade Trille i Luften. Denne fremmede og for-førende Natur sammensvør sig ogsaa mod mit Hjertes Fred.

Det var paa de lange Aftenture, naar jeg siddende i Kjøretøjet ved Siden af Ivan, som til Fuldkommenhed forstaar at styre de halvvilde Heste, at jeg følte Forvirringen trænge ind i mit Hjerte.

Ivan elskede mig eller lod i ethvert Tilfælde, som om han elskede mig.

Al! endnu i denne Time og tiltrøds for Alt, hvad jeg har hørt, er det en skrækkelig Gaade for min svage Forstand.

Ivan var fuld af Omhed, Erbødighed og Lidenstabs for mig, og da jeg en Dag kastede mig ned for hans Fødder og bønfuldt ham have Medlidenhed med en stakkels, fattig Pige, som næsten heller ikke havde noget, som hun endnu kunne kalde sit Fædreland, løftede han mig op med de Ord:

— Mine Forældre elske mig og ville gjøre Alt, hvad jeg vil. Jeg vil betro Dem, at jeg vil ægte Dem, og de vil samtykke i vor Forbindelse.

Jeg troede Ivan, jeg elskede ham, jeg haabede.

Otte Dage efter vendte vi tilbage til Moskou.

Ivans Pension var udløben: han ansøgte om en Forlængelse og erholdt den.

Han vilde, sagde han mig, tilstaa sine Forældre vor Kjærlighed og indhente deres Samtykke. Endnu truede jeg ham.

Alf, hvor megen Lykke drømte jeg ikke om i disse otte Dage for mig, Dig og Moer Raynaud! Igaar styrtede Himlen ned over mit Hoved, og dog er jeg ikke død endnu.

Igaar Aftes kom Grevinde Potonieff ind i mit Værelse, sluttede mig med Taarer i sine Arme og sagde:

— Staffels Barn! Vær stærk, thi det, jeg har at fortælle Dem, kan dræbe Dem.

Og da jeg blegnede, vedblev hun:

— De elsker Ivan, og han paaiaar, at han elsker Dem. Han har endog lovet at ægte Dem. Staffels Barn! De kjender ikke Ivan: han er et hjerteløst, jordærvet og ærgjerrigt ungt Menneske.

Jeg udstødte et Skrig, hvorved jeg protesterede mod disse Ord. Hun fortsatte:

— Ivan ved, at vi ikke ere rige; Slavernes Emancipation har omtrent ødelagt vor Formue. For at rejse bort suntne Hus, er det nødvendigt, at Ivan ægter en rig Arving, og i Morgen rejser han til St. Petersborg, hvor vi have arrangeret et Møde for ham med Basilika W., som han skal fri til.

— O, Fru Grevinde, udbroød jeg, det er umuligt. Det er imod Ivans Vilje.

— Nej, det er hans eget Ønske, sagde Grevinden koldt, følg mig, saa skal De faa at se, at det er sandt.

Viljels fulgte jeg hende.

Døren til mit Værelse vendte ud til en Korridor, ved Enden af hvilken Ivans Lejlighed befandt sig. Denne Lejlighed bestod af to Værelser, en Dagligstue og et Sovestue. Da vi vare ved Døren til hans Dagligstue, hørte vi højrøstet Tale og støjende Latter indenfor. Jeg gjenkjendte Ivans Stemme; han talte med de Officerer, som han havde indbudt til The.

— Hør efter, sagde Grevinden med bydende Stemme.

Mere død end levende lagde jeg Øret til Nøglehullet og lyttede til, hvad der blev talt om.

Ivan sagde:

— Ja, mine Venner, min Fader og min Moder ere altfor slemme imod mig; de have forstyrret mig midt i en lille Kjærlighedshistorie, som jeg havde arrangeret.

— Ah! sagde en anden Stemme, var det med den smukke Dame fra Frankrig.

— Al ja!

— Du havde da ikke i Sinde at gifte Dig med hende?

— Nej, jeg tænkte et Øjeblik derpaa, men jeg blev snart fornuftig igjen. I Morgen rejser jeg og tilhører i Et og Alt min Rufine, den blonde Basilika.

Jeg hørte ikke mere, thi jeg segnede bevidstløs om i Grevindens Arme.

Da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg paa min Seng som Bytte for en heftig Feber. Kloffen var seks om Morgen. Grevinden stod ved mit Leje.

— Mit Barn, sagde hun til mig, vi maa skilles; De maa vende tilbage til Frankrig.

Hun overleverede mig nu fra Greven en Brevtaske, som indeholdt tyve Tusinde Franks.

Ivan var rejst for en Time siden, og jeg vilde aldrig mere faa ham at se igjen.

Se, det er mit Lids Roman, min elskede Søster. Den er ganske ligefrem, ikke sandt? Men den er forfærdelig — — — jeg længes efter Døden.

Lev vel! vi sees snart; thi jeg tænker paa Dig, og denne Tanke vil give mig Kraft til at leve.

Din Madeleine."

Antoinette havde fældet bitre Taarer under Læsningen af dette Brev. Agenors Brev laa endnu stedse foran hende paa Bordet.

Hun stødte heftig dette Brev fra sig.

Madeleines Brev var som en af disse skræffelige Advarslar, som Skæbnen saa ofte sender os.

Var denne unge Mand, som tilskrev hende om Ægteskab, ikke en ussel Forsører ligesom denne Ivan, der havde bedraget hendes stakkels Søster.

Hun greb en Pen og skrev med feberagtig Hast:

„Min Herre!

De har taget fejl med Hensyn til mig. Jeg er hverken en ung Pige, som man forsører, eller en Kvinde, som man ægter. De har

bedraget mig — vistnok paa en gavmild Maade, men De har dog bedraget mig!

Frøken Pauline de Beaurevert var ikke Deres Kusine, og den stakkels Pige er død for over ti Aar siden.

Det er muligt, at jeg har behaget Dem; thi jeg er altfor stolt til at antage, at Udrykkene i Deres Brev ikke ere alvorlig mente; jeg har altfor megen Agtelse for mig selv til at tro, at De et eneste Øjeblik skulde have haft den Tanke, at det vilde være Dem umuligt at fastholde Deres Plan, at gjøre mig til Deres Hustru.

De har rig Familie, som uden Tvivl er stolt af Deres Navn, og jeg bør ikke skjule for Dem, at jeg ikke har noget andet Navn end det, hvorunder De har skrevet mig til.

Jeg hedder kort og godt Antoinette.

Jeg har ikke en Gang et borgerligt Navn at føje til dette mit Fornavn.

Min Søster og jeg ere blevene opdragne ved Fru Raynauds Barmhertighed. Hun har aldrig kjendt vort Navn.

Deres Familie vil snart overbevise Dem om det Latterlige ved en Forbindelse med mig. Vort Bekjendskab maa altsaa være afsluttet hermed, min Herre.

Glem mig. Det vil være Dem en let Sag i den Verden, hvori De færdes.

Jeg vil aldrig glemme Deres ligefremme og ædelmodige Handling og den Ære, som De har bevist mig ved at tilbyde Deres Haand til den, som har den Ære at undertegne sig

Deres Tjenerinde
Antoinette."

Inden i Brevet lagde Antoinette Anvisningen paa Tusinde Franks, som havde lagt i Madeleines Brev.

Hun slog en Konvolut om Brevet og kaldte paa Moer Philippe, som gjorde rent i et andet Værelse.

— Gode Moer Philippe, sagde Antoinette, kan Deres Mand ikke gaa et Ørinde for mig.

— Jo, Frøken, hvorhen?

— Til Gaden Suresnes.

Portnerfsken gjorde en let Bevægelse.

- Til den unge, smukke Herre.
- Har De set ham?
- Ja, han bragte selv det Brev, som De fik i Morges.
- Og det har De ikke fortalt mig.
- Vi turde ikke.
- Vil De da ikke ægte den unge Herre, som elsker Dem, og som vil gjøre Dem til Baronesse?
- Jeg vil aldrig ægte Baron de Morlux, fordi jeg hverken har Navn eller Formue. Gaa nu og hent Deres Mand.

Moer Philippe adlød.

Antoinette forseglede Brevet og skrev udenpaa Konvoluten:

Til

Hr. Baron Agenor de Morlux,

Gaden Suresnes."

Hun gav sig derpaa til at tænke paa Madeline for at glemme Alt, som kunne minde hende den unge Mand.

9de Kapitel.

En vigtig Opdagelse.

Moer Philippe kom nu tilbage med sin Mand, som modtog Brevet og straks gif for at besørge det.

Da han var gaaet, sagde Portnersten:

- Frøken, er De nu ogsaa sikker paa, at Deres Moder er død.
- Sidste Gang, da min Søster og jeg saa hende, vare vi omtrent otte Aar gamle. Hun græd og bedækkede os med Kys, thi hun anede formodentlig, at det var sidste Gang, hun saa os. Vi vidste ikke selv, hvad vi hed, thi vi kaldte hende „Moder“, og Tjenestefolkene kaldte hende „Fru Baronesse“; det er jo kun saa Ting, jeg erindrer fra mit hyggelige Barndomshjem, det gamle, store Hus med den smukke Have, som nu maa være nedrevet og sløffet, thi jeg kan ikke gjenfinde det, trods at jeg er sikker paa, at det laa i Forstaden Saint Germain.

— Erindrer De da ikke nogle af Deres Moders Tjenestefolk; da jeg i sin Tid havde Værtshus, kjendte jeg Adskillige, saa jeg kunne maaske lede Dem paa Sporet.

— Pigerne erindrer jeg ikke, men min Moders Tjener, ham husker jeg godt. Hvor han elskede os, den kjære Gamle, og hvor han græd, da vi skulde søres til Pensionsanstalten — — Gud ved, hvor han er — — Staffels Milon!

Ved at høre dette Navn udstødte Moer Philippe et overrasket Skrig og udbroød:

— Milon! Hed han Milon.

— Ja, sagde Antoinette forundret.

— Var det en Rjæmpe, stor og stærk som en Herkules, og talte han med provencalsk Afcent.

— Det er ham; De har kjendt ham? udbroød Antoinette med skjælvende Stemme.

Moer Philippe var dødbleg.

— Det var min Fætter, sagde Moer Philippe.

— Ah! sagde Antoinette næsten afmægtig, han er altsaa død?

Moer Philippe sænkede sit Hoved.

— Gid det var saa vel! sagde hun.

— Men saa tal dog! raabte Antoinette.

— Moer Philippe greb hende i sine Arme, som om hun havde været hendes eget Barn, og sagde:

— Ah! kjære Frøken, jeg har set Dem som ganske lille, og jeg har set Deres Moder — — og jeg ved ogsaa, hvor Deres Hotel maa ligge, thi jeg har været der en Gang for at besøge Milon.

— Men saa maa De ogsaa vide min Moders Navn? udbroød Antoinette ængstelig.

— Ja, Deres Moder var født i Tyskland, hun kaldte sig Baronesse Miller.

— Ah! sagde Antoinette, ja saaledes er det; jeg erindrer, at man en Gang har nævnet dette Navn for mig.

Hun sænkede Hovedet og store Taarer perlede i hendes mørke Djenhaar, idet hun hviskede:

— Min Moder er død — — ikke sandt?

— Død! mumlede Moer Philippe.

Taarerne strømmede ned ad Antoinettes Kinder.

— Staffels Moder! hulkede hun.

Der herskede et Djeblis Tausshed.

— Men, sagde Antoinette pludselig, hvad er der blevet af Hotellet? og hvor er vor Moders Formue blevet af?

— Jeg veed det ikke, svarede Bortnersken; Milon vilde ene have været istand til at sige det.

— Og Milon er ogsaa død?

— Nej, svarede Moer Philippe sørgmodig.

— Men hvor er han da?

— Langt borte herfra.

Og Bortnersken gjorde en Bevægelse, som syntes at sige: Der ligger et Hav mellem ham og os.

— De dræber mig, Moer Philippe, fortæl mig Alt! sagde Antoinette aandeløs.

— Til hvad Nytte, Frøken?

Da Bortnersken endnu tøvede, udraabte den unge Pige:

— Der er altsaa tilstødt ham en Ulykke?

— Ja, en Ulykke . . . en stor Ulykke!

— O, tal . . . tal!

Med kvalt Stemme mumlede Bortnersken:

— Han er i Bagnoet!

— I Bagnoet! udbrød Antoinette.

— Ja, han kom derind for ti Aar siden. Først blev han sendt til Toulon, og i lang Tid, saalænge jeg havde Raad dertil, sendte jeg ham hver Maanedsdag nogle Penge — de ere saa ulykkelige dernede. Men saa tilføjede Moer Philippe, blev jeg ruineret, efterat jeg atter havde giftet mig — og over to Aar havde jeg ikke hørt noget til ham — og da jeg paany fik noget tilovers og henvendte mig i Præfektoret, søgte man efter i Registrene og sagde mig, at han var bleven transporteret til Cayenne thi det lader til, at man nu sender alle derhen.

— Men hvad havde den Ulykkelige da gjort, spurgte Antoinette.

— Stjaalet?

— Ja, — stjaalet deres Moders Diamanter.

Med disse Ord rejste Antoinette sig stolt og roligt i Bejret.

— Det er ikke sandt! udbrød Antoinette, Milon har ikke kunnet bestjæle nogen og mindst af alle min Moder! — Milon er uskyldig!

— Af, sagde Moer Philippe, idet hun rystede paa Hovedet, jeg var ogsaa engang af samme Mening —

— Men nu tror De det ikke mere?

Moder Philippe rystede atter paa Hovedet.

— Nu vel! udbrød Antoinette, jeg tør sværge paa, at han er uskyldig. Stakkels Miron!

Og idet hun hævede sin Stemme, vedblev hun ivrig:

— Min Søster og jeg ere kun svage Kvinder, men min Søster kommer tilbage, og nu, da vi kjende vort Navn, maa man laane os Dre! Vi ville gaa til de Dommere, der have dømt ham, og vi ville overbevise dem om Miron's Uskyldighed. O, man maa give os ham tilbage nu, da vor Moder er død. Skulle vi da altid staa uden Benner?

Fru Raynaud, som imidlertid var staaet op, hørte Antoinette tale højt og traadte derfor ind i den unge Piges Bærelse.

Antoinette græd og lo paa engang.

— O, Moder, sagde hun, idet hun fastede sig om Institutsbestyrerindens Hals, det er et Bink fra Himlen!

— Hvilket mit Barn;

— Jeg ved vort Navn — Madeleines og mit Navn, vor Moders Navn, hører Du!

Og Moder Philippe, som staar her, det er en Kousine til vor gode Miron

Antoinette kyskede Fru Raynaud og vedblev:

— Moder levede i Rigdom, vi have hverken Brødre eller Sødsfende og hun kan ikke have gjort os arveløse. — Vi maa altsaa funde gjenfinde vor Formue! — O, Moder, nu skulde Du, Madeleine og jeg føre et lykkeligt Liv!

Fru Raynaud blev revet med af Antoinettes Bevægelse og sank om i en Lænestol.

— Kjære Barn, sagde hun, lad Dig ikke rive formeget med af din Glæde; hvem ved om Din Moder ikke har haft et eller andet skræffelig Motiv til saaledes at skjule Eder begge og til ikke at kalde Eder til sit Dødsleje?

— O, mumlede Antoinette, nu maa Miron nødvendig komme tilbage til os!

Fader Philippe traadte nu ind i Bærelset.

Han kom fra Gaden Suresnes og bragte et Brev tilbage, som Svar paa det Antoinette havde skrevet til Baron Agenor de Morlux.

Antoinette greb hastigt Brevet og aabnede det.

Der var foregaaet saa mange Ting for hende i de sidste ganske saa Minutter.

Agenor skrev;

Frøken!

Jeg har haft to Sorger i mit Liv.

Den første Sorg overgik mig i en kold Vinternat, inden jeg endnu var boren.

Min elskede Moder døde i mine Arme.

Denne Sorg udbredte i en lang Tid Mørke og Rummer i mit Sind, og endnu den Dag i Dag bliver jeg sørgmodig ved den blotte Tanke derom

Min anden Sorg, Frøken, følte jeg, da jeg aabnede Deres Brev; og denne Sorg, troer jeg, vil vare hele mit Liv. De har tvivlet om mig, Frøken, og jeg tilstaar, at De var i Deres Ret.

Men i det Øjeblik, da jeg siger Dem Farvel for bestandigt — thi jeg rejser, jeg forlader mit Fødeland for om mulig i fjerne Lande at søge Lindring for min Fortvivlelse — i det Øjeblik, siger jeg, tilsværger jeg Dem, at min Kjærlighed er alvorlig, og at intet i Verden skulde have forhindret mig i at gjøre Dem til den lykkeligste og mest agtede Hustru i Verden.

Den, som med Fortvivlelse undertegner sig

Deres for evigt hengivne Agenor de Morlux.

Antoinette havde skjælvende gennemlæst dette Brev.

— Nej, udbrød hun, det maa aldrig ske; nu maa han ikke rejse! Nu trænge vi til en Ven, en Beskytter, til en Mand, som kan skaffe den uskyldige Milon fri og gjenerhverve os vor Moders røvede Formue.

Og med feberagtig Hast skrev hun følgende Svar;

Hr. Baron!

For en Time siden skrev jeg som en stakkels forladt Pige, uden Navn og uden Venner, til Dem med den ubøjelige Stolthed, som er Ulykkens Følgesvend.

Men fra det Øjeblik har en blaa Lisstribe vist sig paa mit Livs

formørkede Himmel, og jeg skriver Dem atter til. Jeg tror ikke, og jeg bør ikke tro, at jeg nogensinde oftere vil tale til Dem med den Bestemthed som mit Brev her udviser, men jeg trænger til en Ven.

Vil De afflaa denne Titel?

Rejs ikke — min Adoptivmoder, Fru Raynaud, vil have den Ære at modtage Dem i Aften.

Deres Tjenerinde

Antoinette Miller

— Tag dette, sagde hun til Faer Philippe — og løb hurtigt med det.

Faer Philippe tog Brevet og ilede hen i Gaden Suresnes, hvor Hr. Agenor de Morluz i Ro og Mag røggede en Cigar, idet han afventede den uundgaaelige Virkning, som hans sidste fortvivlede Skrivelse maatte og skulde frembringe.

10de Kapitel.

forbryderne mødes.

Baron Morluz, som havde brækket Benet, da han vendte hjem til sit Hotel, var ikke, som man maaske har troet, den unge og glimrende Forfører, som lød Navnet Agenor, og til hvem Antoinette samme Aften havde skrevet om Hjælp og Beskyttelse.

Det var den unge Mands Fader.

Baron de Morluz var en Mand paa fem og fyrgetyve Aar, som havde været meget smuk, meget afholdt af Damerne og meget frygtet af Mændene.

Man kunde i de frnemme Cirkler træffe paa Mænd, som i Dueller havde maattet prøve Baronens Vaabenfærdighed, og en berømt Hestehandler

kunde fortælle om en ustyrlig Fuldblodshingst, som kun et eneste Menneske, nemlig Baron de Morlug, havde kunnet tæmme.

Baronen, som tidlig var bleven Embedsmand og kun havde en eneste Søn, havde ført et udsvævende Liv med sine to hundrede tusinde Franks i aarlig Rente.

Men denne Levemaade havde hævnnet sig.

Baronen var bleven gammel før Tiden; han havde næsten hvide Haar og maatte ofte holde sig inde i den første Halvdel af Vinteren.

Denne Aften havde det været meget koldt, og Baronen havde flaaet sig saa slemt i Faldet, at det havde været ham umuligt at rejse sig op.

Heldigvis var der hurtigt kommet Hjælp tilstede, og da hans Vogn holdt for Døren, havde man straks kunnet bnfge ham hjem.

Baronen skreg højt af Smerte og lod straks sende Bud efter sin Læge.

En af hans Benner, som havde fulgt ham, sagde til ham:

— Kjære Ben, i Gaden Serpente boer der en Læge ved Navn Doktor Vincent, som skal være overordentlig dygtig.

Baronen led i saa høj Grad, at han ikke lagde Mærke til Lægens Navn.

Paa et Bink af Bennen ilede Kammertjeneren hen til Vincent i Gaden Serpente.

Tre Kvarter efter ankom Lægen.

Han blev modtaget af Baronens Ben, og førend han traadte ind til den Syge, udspurgte han Bennen om de nærmere Omstændigheder ved Uheldet.

— O, nu min Herre, sagde han endelig til Bennen, maa De lade mig komme ene ind til den Syge. Jeg er aldrig fuldkommen rolig undtagen naar jeg er ene med min Patient.

— Som De vil Hr. Dokter, svarede Bennen.

Doktoren traadte lige hen i Bærelset og gif lige hen til Sengen uden at se den Tilskadekomnes Ansigt, slog Sengetæppet til Side og blotttede det brækkede Ben, derpaa gav han sig til at beføle det med en Haardhed, som er almindelig hos Kirurgerne, der ere Autoriteter i deres Virksomhed.

— Det er et simpelt Brud, sagde han og kaldte et Par Tjenere til Hjælp.

Operationen varede et Kvarters tid.

Doktoren havde beordret Tjenerne til at holde fast paa Patienten, og

han gav sig nu til at forbinde ham uden at føle mindste Spor af Medlidenhed med hans Skrig.

Saa længe Doktoren var inde i sin Rolle som Kirurg, saa' og hørte han intet andet.

Men da dette var forbi, da Benet var surret forsvarelig fast i de Slinner, som han havde medtaget, først da betragtede han en Tid lang Patienten.

— Det forekommer mig, at jeg har set Dem en Gang tidligere, sagde han.

Hr. de Morlux saa' paa Lægen og svarede:

— Det tror jeg ikke.

Men idet han sagde dette, mødtes de to Mænds Blik, og der gik ligesom et elektrisk Stød gennem dem begge.

Doktoren vendte sig om og gjorde Tegn til de to Tjenere, at de skulde forlade Bærelset.

Bennen var imidlertid gaaet.

Tjenerne gik og Doktoren befandt sig nu ene med Hr. Baron de Morlux.

— Jo, sagde han, jeg har set Dem tidligere.

Han lod sit Blik hvile paa Baronens, dette folde Blik, hvormed Lægen undersøger sin Patient.

— Mig? sagde Hr. de Morlux, som var blevet meget bleg, jeg tror, De tager fejl.

— Ah! sagde Lægen med Bitterhed, det kommer af, at mine Haar ere hvide.

— Hvor kan jeg have set Dem? spurgte Baronens, hvis Stemme nu skjælvede.

— Ja, svarede Lægen, jo mere jeg betragter Dem, desto sjoflere bliver jeg i min Sag. Hvor De har set mig? Det vil jeg nu fortælle Dem.

De kom op til mig —

— Det tror jeg ikke, sagde Baronens, som var bleven aldeles gusten Ansigtet.

— I Gaden Serpente, i fjettede Etage, i en medicinsk Studerendes Bærelse,

— Min Herre!

— Jeg var den fattigste blandt alle Fattige, vedblev Doktoren med en sørgmodig Stemme.

Jeg arbejdede Dag og Nat for at blive kyndig i Lægekunsten, og De satte en Pose fyldt med Guld paa mit, idet de udsurgte om Kunsten til at dræbe.

Hr. de Morlux kvalte et Skrig.

Den ubøjelige Døfter vedblev:

— De vilde vide om der gaves en Gift, som dræber uden at efterlade miadste Spor.

— I Himlens Navn, hold inde! udbrød Hr. de Morlux, idet han af Bevægelse vendte sig i Sengen, hvorved Smerten afpreskede ham et højt Skrig.

Ah! sagde Lægen, der kan de selv se, at det er Dem! Ja, det er Dem, som under et falsk og paataget Navn, fristede min Ungdom og Armod, Djævel!

Og Doktoren lod sit mørke, flammende Blik hvile paa den ulykkelige Patient.

Derpaa lod han sit Blik vandre om i det smagfulde og rigt udstyrede Værelse.

— Men har Gud da ikke straffet Dem. sagde han med en hul, flangløs Stemme

— Ti, ti, udbrød Baronnen forfærdet.

— Er det da Armen, som dræber, og ikke Hovedet, som befaler, der er udset til at lide, fortsatte Doktoren.

— De er rig — De er lykkelig — De har et Navn og en Titel, Morder.

— Glendige! stønnede Hr. de Morlux, vil De da styrte os begge i Fordærvelse.

Doktoren vedblev:

— Deres Liv er altsaa ikke et Helvede, som mit? De fattige, som velsigne mig, ere Samvittighednag for mig.

Med stirrende Øjne og af Rædsel stivnende Haar, betragtede Baronnen forfærdet denne Mand.

Doktoren fortsatte:

— Og naar Dagen er tilende, naar jeg overvældet af Anstrendelse søger Sønnen, da nærmer et Spøgelse mit Leje og sætter sig snart ved Enden af min Seng, for ikke at forsvinde før Dagens første Straaler.

Det er en endnu ung, smuk Kvinde, vort Offer!

— Ti! Saa ti dog i Himlens Navn! raabte Baronnen overvældet

Doktoren vedblev;

— En Kvinde, flædt i Sorg, bleg og sørgmodig og med Udtryk som syntes at sige: „Der gives ingen Tilgivelse for Dig!“

Og De føler ingen Anger, ingen Samvittighedsnag, De!

Og De lever lykkelig? Himlen har altsaa glemt Dem mellem alle denne Verdens Glæder? Gud har altsaa ikke glemt Dem endnu? Elendige Skurk!

Doktoren holdt inde.

Derpaa kastede han et sidste Blik paa Baronnen og sagde:

— Farvel, min Herre! Fortryd Deres Brøde!

Han gik rask bort, og Tjenerne, som saa' ham gaa bleg og forstyrret ud af Huset, troede han var vanvittig.

Han gik forbi den Vogn, som skulde føre ham til sit Hjem, idet han mumlede:

— Det er ham, ham!

Doktoren var saa optaget af sine egne Tanker, at han ikke opdagede to Mand, som stod ubevægelige uden for Nabohuset.

Han gik forbi dem uden at se dem og uden at bemærke, at De fulgte ham i Hælene.

Da Doktoren havde naaet sit Hjem, bankede han efter Sædvane tre Gange paa Gadedøren.

Den blev aabnet.

De to Mænd ventede endnu nogle Øjeblikke, hvorpaa de bankede paa Døren.

11te Kapitel.

I fælden.

Som man maaske har gjættet, vare de to Mænd, som vare fulgt efter Vognen, Milton og 117.

— Skulle vi saa gaa gaa hjem, siden De nu ved, hvor han er, spurgte Milton.

Nei, svarede Rocambole, vi blive her,

— Hvorfor?

— Jeg vil vente til han kommer ud af Hotellet. Det er nu min Idee.

— Ah!

— Jeg er overbevist om, at vi endnu vil faa meget at vide inden Morgen, sagde Rocambole.

— Som De vil, svarde Milon.

Der hengik næsten en Time, under hvilken de to Personer ikke vekslede et eneste Ord.

Endelig sagde Milon til Rocambole:

— Siden det er ham, der har forgivet Fruen, maa han vel kjende Navnene paa hendes Brødre.

— Hvem siger Dig, at de Glendige, som have brugt ham til Medskab ikke have taget alle mulige Forsigtighedsregler, hvoraf den første var den, ikke at sige deres Navn.

— Det er sandt, sagde Milon, slaaet af denne Bemærkning.

Derpaa lagde han sukkende til:

— Alt dette, siger os dog ikke, hvor de Smaa ere.

— Man kan ikke faa Alting at vide paa engang, men Du ved jo hvor Pensjonsanstalten ligger

— Den laa i Anteul, men jeg kan ikke rigtig huske, hvilken Gade det var.

— Anteul er ikke saa stor. Vi maa spørge os frem.

— Men, udbrød Milon, greben af en pludselig Skræk, da Fruen døde var der ingan, som kunde betale for Pigebørnenes Ophold i Pensjonsanstalten.

— Det er sandt.

— Og maaske har man sendt dem bort, de fæere Børn.

— Det er ogsaa meget muligt,

— Min Gud! — — — om man havde sendt dem til Stiftelsen for Hittébørn . . .

Men nej — det er umuligt — de vare saa yndige — Damerne i Pensionen maa have haft Medlidenhed med dem, det kan umuligt være andet.

Gud er god mod de Engle, han sætter her paa Jorden, tilføjede Rocambole, idet han tørrede sine store, taarsfyldte Øjne.

— Staffels Gamle, Du skal se, at naar jeg tager mig af en Sag, saa gaar det godt. Vi skulle nok finde dine Smaa, og vi ville gjøre dem rige og lyffelige. —

— Og giste dem med Prinser, sagde den trofaldige Milon.

I det samme aabnedes Porten til Baronens Hotel.

Milon og Rocambole saa Doktoren træde ud.

Hans vaklende Gang, forstyrrede Udseende og afbrudte Ord slog Rocambole.

— Du skal se, sagde han til Milon, jeg tog ikke fejl; vi faar Nylt at høre.

— Tror De, Herre?

— Hør efter.

Doktoren standsede et Øjeblik, derpaa gik han talende højt med sig selv videre og gjentog:

— Det er ham! Det er ham!

Rocambole stødte til Milon, pegede paa Baron de Morlux Hotel og sagde:

— Det skulde ikke forundre mig, om denne ham er en af din Frues Brødre.

— Nej, det vilde være et altfor heldigt Træf, svarede Milon og rystede paa Hovedet.

De fulgte tause bagefter Doktoren, og da denne var traadt ind i Huset i Gaden Serpente, bankede 117 sagte paa Døren og sagde:

— Det er Bennerne fra Limousin!

Noel lukkede op.

— Hvorledes, Herre, sagde han, er De der igjen? Jeg ventede ikke at se Dem oftere i Nat.

— Du mener vel til Morgen, svarede Rocambole.

— Det er sandt, Kloffen er slaaet fire. Doktoren faar ikke megen Søvn i Nat.

— Hvorfor ikke? spurgte Rocambole.

— Nej, der har lige været Bud efter ham til en Syg, og han kom hjem lige i dette Øjeblik.

— Saa kan han jo sove saa meget desto længere op ad Dagen.

— O nej, Herre! Efter Kloffen seks sover han aldrig. Ser De det oplyste Vindue paa tredje Sal, det er hans Arbejdsværelse.

— Godt, svarede Rocambole; Du har vel endnu en af de store

Rnipler, som vi benyttede i gamle Dage.

— Vil De dræbe Nogen. Herre, eller truer der Dem nogen Fare? spurgte Noel og greb instinktmæssig om Grebet paa den Dolk, som han af gammel Bane fra den Tid han var Medlem af Hjerterknægtsklubben altid bar hos sig.

— Nej, svarede Rocambole, jeg vil kun spille lidt Komedie. Har Du en Knippel?

— Ja.

— Gaa og hent den.

Medens Noel traadte ned i Portnerlukafet, hvor hans Moder sov trygt, Rocambole til Milton:

— Knap din Overfrakke helt op i Halsen — Godt — sæt saa din Hat paa Snur — Ypperlig!

Noel kom nu tilbage med en stor knudret Stof.

— Tag den i Haanden, sagde Rocambole til Milton, nu er Du komplet; og Du, sagde han til Noel, tag nu Lyset og lys for os.

— Hvor gaar vi hen, Herre?

— Op til Doktoren.

— Ah! sagde Milton, jeg begynder at fatte det.

— Tror Du, spurgte 117 leende.

— For Pokker! Hvis Doktoren nu ikke fortæller os Alt, slaar jeg ham ihjel paa Stedet.

— Den gode Milton har tyve Ideer om Dagen, sagde 117 med sin spottende Tone, som vilde være nok til at bringe ham hundrede Aar paa Galejerne.

— Hvorledes, er det ikke Deres Plan.

— Du er en Dumrian, sagde 117, følg mig.

Noel gik allerede i Forvejen.

— Husk vel paa, sagde 117 til Milton, at du ikke maa sige et eneste Ord.

— Det er godt, svarede Kæmpen.

Da de vare komne op til tredje Etage, ringede Noel paa et Binf paa Døren.

En bevæget Stemme spurgte:

— Hvem er det?

Herre, sagde Noel ind gennem Døren, undskyld mig, jeg er Portnerstens Søn.

— Hvad vil De mig?

— Her er et Par Herrer, som nødvendigvis maa tale med Dem, svarede Noel.

— Er det for en Sygs Skyld? spurgte Doktoren.

— Nei, svarede Noel, idet han havde kastet et spørgende Blik paa Rocambole.

— Saa bed de Herrer komme igjen Kl. Otte. Jeg aabner ikke min Dør om Natten.

Men nu aabnede Rocambole Munden og sagde med en metallisk Klang i sin Stemme:

— Luf op i Lovens Navn!

Rocambole havde knappet Frakken op i Halsen og lignede nu en højtstaaende Politimand.

— Min Ven, sagde han til Noel i en overlegen Tone, gaa ned og hent mig en Bogn.

Noel steg ned ad Trappen.

Rocambole traadte derpaa ind i Bærelset.

Lægen var bleg som et Lig, og Knæerne skjælvede under ham, da han traadte ind.

— Hvad vil De mig? spurgte han.

— De er jo Doktor Vincent?

— Ja.

— Rocambole vendte sig om til Milon og pegede paa Forbærelset, idet han sagde:

— Bliv der, min Ven.

Derpaa vendte han sig om til Doktoren.

— Lad os tage og gaa ind i Deres Kabinet, min Herre, sagde han. Doktoren skjælvede, han aabnede Døren til sit Kabinet og traadte først ind.

Rocambole lukkede Døren.

— Min Herre, sagde han, jeg nærer ikke Tvivl om, at De er en Mand af Deres Fortjenester, og som nyder saa megen Anseelse, med Lethed vil kunne frigjøre sig for enhver Skyld, men desværre, jeg er kun det passive Redskab, jeg har Ordre til at arrestere Dem.

— Arrestere mig! udraabte Doktoren.

— Ja, min Herre.

— Men hvad anklages jeg da for.

— For et Giftmord, som et begaaet for ti Aar tilbage sagde Nocambole.

Doktoren udstødte et Skrig.

— Et Giftmord begaaet paa en ung Dame, i Ledtog med Baron Agenor de Morlug og hans Broder.

Doktoren var lige ved at styrte om.

I samme Øjeblik traadte Noel ind og sagde.

— Bognen holder udenfor.

12te Kapitel.

I Forhør.

Doktoren var en Afmagt nær.

Hans Hjerte, som var pint af Samvittighedsnag, lyttede til en mindre Stemme der sagde:

„Hævnens Time er nu kommen, bøj dit Hoved og find dig i din Skjæbne.“

Striden var lang og heftig, nu blandede Skammen sig i den og den Skyldiges Hjerte sagde:

„Nej, en Mand som Du, kan, hvor brødefuld han end har været dog ikke ligge dit Hoved paa Skafottet. Nej! Du Mesteren i den Kunst at helbrede, Du kan Intet have at gjøre med Manden, som dræber i Lovens Navn — — Du maa for enhver Pris undrage dig denne sidste Bod.“

Han hævede sit blege Hoved, betragtede derpaa Nocambole og sagde med en hul Stemme:

— Da de ikke er Forhørsdommeren, behøver jeg ikke at afgive nogen Forklaring til Dem.

— Aldeles ikke, svarede den falske Politiaagent.

— I saa Tilfælde er jeg rede til at følge Dem, men vil jeg straks komme i Forhør?

— Jeg antager det.

— Som Følge deraf bliver jeg altsaa midlertidig sat i Fængsel, fortsatte Doktoren.

— Desværre sagde Rocambole, jeg bør ikke skjule det for Dem, min Herre.

— De vil da udentvivl tillade mig at skrive et Par Ord til mine Kolleger, for at underrette ham om at besørge mine Patienter under min Forbærelse.

— Skriv, sagde Rocambole tørt.

Han traf en Skuffe ud og tog et lille Stykke sort Segllak og holdt det hen i Lyset.

Men i samme Øjeblik, som Laffet gnistrede, sprang Rocambole ind paa Doktoren, greb ham haardt i Skuldrene, hvorved Laffet faldt ned paa Gulvet.

— Min gode Herre, sagde Rocambole med Kulde, enhver Anden end jeg vilde roligt have ladet Dem forsegle Brevet, og om ti Minutter vilde De have været død; thi De vilde have styrtet om til Jorden, dersom De to Gange havde indaandet denne graalige Røg. De er siffigere end mangen anden. Det er altsaa ved Lugten, at De for giver Folk!

Laffet, som nu var slukket udbredte nu en gjennemtrængende Lugt i Bærelset.

Rocambole var af en kraftfuld Natur, han kaldte paa Milon, som rev Døren op.

— Tag Herren, sagde Rocambole, og lad os komme afsted.

Derpaa greb han en Sæg paa Skrivebordet og klippede Klokkestrengen over

Derpaa fulgte han efter Milon ind i Forbærelset og sagde til ham:

— Vent et Øjeblik og stil Herren op paa Fødderne.

Milon adløb.

Rocambole bandt derpaa Doktorens Hænder paa Ryggen med Klokkestrengen.

— Jeg beder Dem undskylde mig, min Herre, sagde han til Lægen; men da De for et Øjeblik siden, har villet undrage Dem Lovens Straf, og man nødvendigvis maa have Dem i Forhør, kan man ikke være forsigtig nok.

Doktoren højede sit Hoved, og Rocambole saa en Taare rulle ned ad hans furede Kind.

— Jeg er en Mand, som vil gjøre Ondt godt igjen, og straffe Skyldige, sagde Rocambole.

Nu kom den menneskelige Stolthed atter med stor Kraft tilbage hos Doktoren.

— Min Herre, sagde han, naar man vil spille Reformatør og Dommer, begynder man ikke med at krænke Loven; jeg har intet at sære Dem. Lad mig derfor komme bort.

Han gik henimod Døren,

Rocambole trak en Revolver op af Lommen, og stillede sig foran den maalløse Doktor.

— Min Herre, sagde han, saa sandt jeg forhen kaldte mig Rocambole, 117^e i Bagnoet og nu for Tiden kalder mig Major Avatar, saa sandt sværger jeg Dem, at jeg skyder Dem ned som en Hund, hvis De ikke adlyder mig.

Med Ordet Bagnoet, gav det et Sæt i Doktoren.

— De har været i Bagnoet? spurgte han.

— Ja.

— Og de vover, Elendige —

— Doktor, svarede Rocambole roligt, der gives Folk, som komme ind i Bagnoet for Tyveri, Andre for Mord. Der gives ogsaa Giftblandere — — —

Dette Ord slog Doktorens Mod.

— Ti! ti! sagde han.

— Det skal jeg gjøre, saasnart vi kunne komme lidt tilrette med hinanden.

— Hvad vil De da?

— Doktor, De maa skrifte for mig.

— Det gjør jeg kun for Gud.

— Og for Retten, Doktor.

— Hvad vil De da have? Er det Penge, spurgte Doktoren med Foragt.

Majoren trak paa Skuldrene.

— Dersom jeg havde været en almindelig Tyv, vilde jeg have plyndret Dem i Deres Hjem, sagde han.

— Men, hvad vil De da?

— Lad os først tale alvorlig og ærlig sammen, uden Omsvøb eller Talemaader.

Han befandt sig aldeles i hans Magt.

— Lad gaa min, Herre, sagde han, jeg vil høre Dem.

— Doktor, vedblev Majoren, De gjør Uret i at tale højt om Matten, Naar man har begaaet en Forbrydelse, bør man ikke fra Midnat til den lyse Morgen tale derom.

— Ah! sagde Doktoren, De troer altsaa, at jeg har begaaet en Forbrydelse.

— Jeg tror det ikke, jeg veed det, sagde Majoren.

Doktoren blegnede og tav,

— De har, vedblev Majoren, forgivet en Dame paa neppe tredive Aar, smuk og rig — —

— Min Herre!

— Hun hed Baronesse Miller, vedblev Rocambole.

— De ved hendes Navn?

— Jeg ved Alt.

— Men, hvad vil De da med mig, gjentog Doktoren for tredje Gang.

— De skal faa det at vide.

Og med en bydende Haandbevægelse tvang han Doktoren til at sætte sig ned.

Derpaa vedblev han:

— Fjærend De begif Deres Forbrydelse, kjendte De ikke Baronesse Miller; De myrdede hende kun, fordi man betalte Dem titusinde Francs derfor. —

— Min Herre!

Saa overlever mig da i Rettens Hænder, i Stedet for at pine mig saaledes, sagde Doktoren.

Endnu ikke, vedblev Majoren, De skal kun overlevere mig Deres Medskyldige.

— Oh! men De er jo alvidende, sagde Doktoren med Rædsel malet i sit Ansigt.

— Deres Medskyldige, som have spekuleret i Deres Fattigdom og gjort Dem til Deres Søsters Morder — — —

— Deres Søster: uddrød Doktoren.

— Ja, det var deres Søster, sagde Majoren.

— O, jeg Glendig, mumlede den hvidhaarede Mand.

— Og deres Søster var Moder, fortsatte Majoren, og De har, idet

De dræbte hende, plyndret to staffels Pigebørn, som nu ere fastede ud paa Paris Gader, uden Hjælp, uden Beskyttelse, ja maaske endog uden Venner.

Doktoren betragtede ham med stive Blikke.

Denne vedblev :

— Vælg nu. Enten angiver jeg Dem til Politiet eller ogsaa bliver De min Slave.

Doktoren knælede ned paa Gulvet.

O! min Gud, min Gud! ja jeg vil, sagde han.

Majoren tog ham i Armen.

— Det er godt, sagde han, De græder. Deres Anger tilskrifrer mig Deres Hjælp, tilføjede Majoren.

Doktoren rejste sig atter.

— De maa hjælpe mig med at skaffe Børnenes røvede Formue tilbage igjen.

De har Ret. sagde han, fra i Dag tilhører jeg Dem med hele mit Liv.

Majoren kaldte nu paa Milon, som ærbødigt var bleven staaende i Forbærelset.

Han bad ham at hente en Vogn, og ti Minutter efter førte Doktoren bort.

Og nu maa vi have fat i Pigebørnenes Million, sagde Rocambole.

13de Kapitel.

Skatten findes.

Klokken ni samme Morgen holdt en Vogn i Gaden Grenelle udenfor det Hus, hvori Skatten var gjemt.

To Mænd steg ud af Vognen, Major Avatar og Milon.

Majoren sagde til Portneren, idet han pegede paa Milon :

— Denne Herre, som er en Slægtning af mig, er kommen fra Provindserne; han ønsker en besteden Bolig i Nærheden af mig, som bor her i Kvarteret. Har De nogen Lejlighed?

— Mesaninetagen og anden Sal, svarede Portneren.

Majoren smilede.

— Der hører vel i det mindste een Kjælder til, sagde han.

— Ja, sagde Milon, som havde lært sin Lektie i Forvejen, jeg maa i Særdeleshed have en god og rummelig Kjælder, thi jeg venter med det allerførste et stort Parti Vin hertil.

Idet han derpaa rettede sig i Vejret, sagde han:

— Jeg skal nemlig sige Dem, at jeg ejer et af de bedste Vinbjerger i Blaisois.

Portneren bukkede dybt ved denne Underretning og svarede:

— Hvad Kjældrene angaar, da staar der fem tomme, Herren kan nu selv vælge.

— Lad os først bese Lejligheden, sagde Majoren, som frygtede for at Milon ikke skulde kunne beherske sin store Utaalmodighed. Hvor meget koster Mesaninen?

— Seksten hundrede Franks.

Majoren og Milon besaa nu Lejligheden og erklærede at de straks ville flytte ind.

— Lad os saa se Kjældrene, gjentog Milon.

De steg atter ned ad Trappen, Portneren tog en Lampe og aabnede Døren til en bred Vindeltrappe, som førte ned til de meget dybtliggende Kjældere.

Da de vare komne ned i Gangen, samlede Milon sine Tanker for at orientere sig.

Den omtalte Kjælder laa tilvenstre, men Portneren syntes at ville vende sig tilhøjre.

— Hvad er her? spurgte Milon.

— Her ligger tre Kjældere ved Siden af hinanden, svarede Portneren.

Blandt disse tre befandt den mærkelige Kjælder sig.

Milon, som følte Majorens Blik hvile paa sig, lod til at betænke sig et Øjeblik. Endelig sagde han:

— Jeg troer, at denne Kjælder er lidt større end de to andre.

— Fætter, sagde Majoren, hvorfor vil De ikke tage dem begge.

Det bliver to hundrede Franks mere, svarede Portneren.

— Det er ligemeget, svarede Milon, jeg tager de to Kjældere.

For at undgaa al unødvendig Spørgen traf Rocambole en Banknote op af Lommen og gav Portneren den med de Ord:

— Vi have ingen Tid at spille. Her har De et Fjerdingaars Leje forud. Resten kan De beholde selv.

Det var Hundrede Franks til Portneren, som forbauset og blændet svarede, at Lejligheden aldeles stod til Herrernes Disposition.

To Timer senere indfandt en Tapetserer sig i Lejligheden, tog Maal, sendte Bud efter Møbler, og samme Aften Kloffen otte tog Proprietær Josef Baudoin sin nye Lejlighed i Besiddelse.

Der var endnu ikke Gardiner for Vinduerne eller Tæpper paa Gulvene, men Møblerne vare stillede paa deres Plads.

Major Avatar kom lidt senere for at se, hvorledes hans Fætter havde det i sin nye Bopæl. I en lille Badsæf, som Milon havde ført med sig, befandt sig nødvendigt Bærktøj.

Det var et meget roligt Hus, hvori Milon havde lejet sig en Lejlighed. Portneren gik til No Kloffen elleve og ved Midnat var Trappegangen aldeles mørk.

Milon og Rocambole oppebiede dette Tidspunkt; derpaa steg de lydløst og uden Lys ned ad Trappen, Rocambole var begavet med en særegen Evne; han saa lige saa godt i Mørke som en Kat. Han ledede Milon efter sig ved Haanden og de gik forbi Portnerens Loge, hvor Alt var roligt.

De steg ned i Kjælderen. Da de vare komne ned i Kjældergangen, tændte Rocambole Lys.

Milon bar under Armen en Stiksav, et Brækjern og en Hammer, i Haanden havde han en Spand med lædsket Cement og en Murske. Rocambole bar Fyrstikker og et Lys. Han tændte Lyset og Begge saa sig omkring.

Kjælderrummet var stort og muret af mægtige Sten, der dannede store Svælvinger.

— Herre, sagde Kjæmperen sagte, jeg har lagt Mærke til, at Murene ere urørte.

Kjæmpens Hjerter bankede hæftig, da han stod her, hvor han for ti Aar siden havde skjult de Forældreløses Formue.

Rocambole satte Lyset fra sig og sagde:

— Naar, tænkt Dig nu om — — hvor er Stenen?

Milon stillede sig hen ved Døren, som de havde lukket, talte derpaa Stenene i Muren, idet han gik langsomt fremad. Endelig standsede han.

— Det er den! sagde han.

Derpaa greb han Hammeren og Brækjernet; men Rocambole rev dem ud af hans Hænder.

— Min gode Ven, sagde han til Milon, dersom Du slaar paa Brækjernet, saa gjør Du saa meget Spektakel, at Portneren vaagner derved. Du har ganske vist lejet Kjælderens, men det giver Dig ikke Ret til at ødelægge Murene.

— Men paa anden Maade kunne vi ikke faa Stenen ud.

— Jeg kjender en Mand, svarede Rocambole smilende, som har gennembrudt en Mur paa seks Fods Tykkelse med en Fil paa fire Tommers Længde, uden at gjøre saa meget Spektakel som en Rotte. Denne Mand kaldte sig Rocambole! Giv mig Brækjernet og hold Lyset for mig.

Milon tog Lyset; Rocambole stak Brækjernet ind i Abningen mellem to Sten. Ved en regelmæssig Bevægelse frem og tilbage med Brækjernet fik han derpaa det romerske Cement til at springe løs og falde ned paa Gulvet.

— Inden en Time, sagde han, vil Stenen være løs.

— Herre, sagde Milon, vi have allerede fundet Fruens Mordere, snart have vi Fingre i Pengekassen; men naar skulle vi se at finde de to Rigeboørn?

— I Morgen, sagde Rocambole rolig og fortsatte Arbejdet.

Han havde beregnet Tiden som paa Klokket, thi der manglede neppe fem Minuter i en Time, førend Stenen løsnedes og var til at tage ud. Milon paatog sig med sine Kjæmpekræfter at tage den ud. Han benyttede sig af Brækjernet som en Løstestang og skubbede den langsomt ud. Da den var gledet saa langt ud, at han kunde tage fat paa den, satte Kjæmpen Knæet mod Muren og trak Stenen til sig. Det var en uhyre Sten, som vejede over tohundrede Pund, men Milon holdt den et Øjeblik i sine Arme og lagde den derpaa uden den mindste Larm ned paa Jorden.

Derpaa styrtede han hen mod den gabende Aabning, sat Haanden og Armen ind i Gullet og udstødte et svagt Glædesfrig.

— Den er der! udbrød han.

— Stille, sagde Rocambole, som ikke heller kunde frigjøre sig for en vis Uro.

Milon traf nu en lille Jernkasse ud af Gullet.

— Men, sagde Rocambole, idet han greb Milon fast i Armen og betragtede ham med et Blik, som bragte Kæmperen til at skjælve, trods han med sine Kæmpekæfter ved et Næveslag kunne have knust denne Mand, hvem Tanken om Besiddelsen af en Million atter havde bragt til at blive Rocambole, Anføreren for den frygtede Røverbande „Hjerterknægtklubben“; er Du nu ogsaa vis paa, at der er en Million i Kassen?

— Ja, Herre, svarede Milon skjælvende, men hvad tænker De paa?

— Jeg tænker paa, sagde Rocambole med dirrende Stemme, at jeg i gamle Dage kaldte mig Rocambole, og at jeg tidligere, naar jeg havde været ene med Dig og havde set en Million i dine Hænder, vilde have dræbt Dig ganske rolig og beholdt Millionen for mig selv.

— O! Herre! sagde Milon og trykkede Kassen fast mod sit Bryst, det er de Smaas Penge!

— Frygt ikke, sagde Rocambole smilende, Du kan være ganske rolig. Lad os nu faa Stenen sat tilbage paa sin Plads og se at komme bort herfra.

— Hvorhen?

— Ovenpaa for at se, om Skatten er urørt.

— Men Nøglen til Kassen tog man fra mig i Bagvoet.

— Nuvel! Saa lade vi Kassen springe op ved Hjælp af et Knivsblad. Det forstaar jeg mig paa; er jeg ikke Rocambole? sagde 117 leende.

Stenen blev nu atter anbragt paa sin Plads, og efter en halv Times Forløb var alle Spor af det natlige Eventyr udslettet. De gik derpaa med Kassen ud af Kælderen.

14de Kapitel.

Agenor og Antoinette.

Paa samme Tid, som Baron Philippe de Morlux havde brækket Benet, overlod hans Søn Agenor sig til sine itraalende Forhaabninger. Antoinettes Billet, hvori den unge Pige skrev: „Rejs ikke, jeg trænger til Deres Hjælp!“ var den første Sejr i det Elfskovs-Felttog, som han havde begyndt.

Dagen forekom ham uendelig lang, Klokken fire om Eftermiddagen gik han hen for at spise til Middag i Kafe Anglais. Han vilde gjerne have truffet Oscar de Morigny for at fortælle ham om sit Held, men han traf ham ikke.

Han indtog derfor et lækkert Maaltid, frydrede det med en Flaske fin Rødvin, røg et Par ægte Cigarer og spadserede frem og tilbage paa Boulevarden, indtil han endelig et Kvarters før Klokken otte stod udenfor det Hus, hvor Fru Raynaud boede.

Bortneren smilede venlig til ham og sagde:

— Damerne ovenpaa venter Dem.

Idet Agenor steg op ad Trappen, sagde han til sig selv.

— Jeg kan nok allerede i morgen lade en Lejlighed møblere til min Antoinette.

Moder Philippe, som var bleven ovenpaa for at aabne Døren for Agenor, rejede utallige Gange for ham, inden hun førte ham ind i den lille Salon, som tillige tjente Antoinette til Arbejdsbærelse.

Fru Raynaud sad ved Kaffelovnen i sin store Lænestol. Antoinette, som sad ved et lille Bord, arbejdede paa et Broderi. En eneste Lampe oplyste Bærelset, hvis beskedne Møblement røbede en overordentlig Properhed. Agenor kastede et Blik paa alle Omgivelserne; han havde ventet at træffe større fattigdom.

Fru Raynaud, som var en dannet Dame, modtog Agenor paa en

saa værdig Maade, at han blev lidt forlegen derved. Hvad Antoinette angik, da rejste hun sig med en saa værdig Ligesfremhed og rakte ham Haanden paa en saa nobel Maade, at hans Forvirring forøgedes derved. Antoinettes Ro og Ligesfremhed bragte ham aldeles ud af Ligevægt.

— Min Herre, sagde Antoinette, efter at de havde vekslet nogle almindelige Talemaader, De har vist Dem saa højhjertet og god, at jeg har i Sinde at bede Dem staa mig bi med Raad og Daad. Lige til i Morges har jeg været uvidende om vort Navn, og jeg ved ikke endnu hvorledes min Moder er død. Alt, hvad jeg ved, er, at min Moder var en Dame af Stand, at hun havde en Titel, at hun besad en stor Formue, og at hendes sidste Tjener, en Mand, som min Søster og jeg holdt meget af, er bleven fæstet i Fængsel for en Forbrydelse, han aldrig har begaaet. Hvad er der blevet af min Moders betydelige Formue? Den maa kunne skaffes os tilbage. Den Ulykkelige maa kunne fries ud fra Bagnoet. Men vi kan som Kvinder ikke føre denne Sag. Vil De være min Ven og interessere Dem for den stakkels Fange?

Antoinettes Spørgsmaal var saa ædelt og frit, saa tillidsfuldt og ærligt, at Algenor rødmede og skammede sig over sine skjændige Planer. Han var ligesom fortryllet, og alle hans Forsørelsestanter vare ligesom bortvejrede.

— Frøken, sagde han, min Fader, Baron de Morlux, er en formaende Mand, som har indflydelsesrige Forbindelser. Jeg haaber, at det ved hans Hjælp skal lykkes os at befri den ulykkelige Mand.

Derpaa tilføjede han med Bevægelse:

— Og hvad Deres Formue angaar, da sværger jeg Dem til, at den skal blive Dem skaffet tilbage, om det saa er en Kejser, der har røvet den fra Dem.

Den unge Pige rakte ham Haanden for anden Gang og sagde, idet hun saa paa ham med sine mørke Øjne, som vare duggede af Taarer:

— De har et godt, medfølende Hjerte. Tak for det Venskab, De lover mig.

Algenor forstod, at det var paa Tiden at træffe sig tilbage, men han bad saa høflig og ærbødigt om Tilladelse til at komme igjen den næste Dag for at gjøre Rede for, hvad han havde udrettet, at Antoinette ikke kunne afslaa det.

Han gik henrykt bort og ilede hen i Klubben, hvor han haabede at træffe sin Ven.

Da han kom ind i Klubben, fik han straks Øje paa Oscar de Morigny. Glædesstraalende fortalte han ham om Resultatet af sit første Besøg hos Antoinette.

Vennen ønskede ham til Lykke, og glædede sig i sit stille Sind over, at han nu syntes at have opgivet sine Forførelsesplaner, thi han følte Medlidenhed med den unge smukke Pige.

Bludselig traadte et Medlem af Klubben ganske forpustet hen til Agenor.

— Hr. Baron, sagde han, De ved ikke, at Deres Fader har brækket Benet.

— Hvorledes? spurgte Agenor bevæget.

— Han gled og faldt, da han forlod Klubben for omtrent en Time siden.

Agenor gav sig ikke Tid til at høre mere; han ilede ud og førte i Vennens Vogn til sin Fader.

Doktor Vincent havde lige forladt Baronen, som var meget bleg og ophidset, men som straks paatog sig en roligere Mine, da han saa sin Søn.

— Vær kun rolig, min Søn, sagde han, det er kun et simpelt Brud, om en fem Uger er jeg atter rask, og jeg vil da foretage en længere Rejse.

— Rejse? spurgte Agenor forundret.

— Ja, svarede Baronen, jeg er kjed af Paris; jeg rejser derfor et Par Aar.

Baron Philippe betragtede sin Søn, som han hidtil næsten ganske havde ladet skjøtte sig selv;

— Du er snart sex og tyve Aar, Agenor; Du burde inden ret længe gifte Dig.

Agenor skjælvede og svarede:

— Paa Ære, Fader! jeg ønsker Intet hellere. Jeg er forelsket i en Pige, som er smuk, dydig, aandrig — —

— Og fattig! tilføjede Baronen. Dersom hun, foruden alle disse Egenskaber havde Formue, saa var det ikke galt.

— Hvem ved, afbrød Agenor.

— Hun er altjaa rig?

— Maaſke!

— Hvorledes?

— Jo, ſer De, kjære Fader; de er to Tvillingsøſtre, hvem man har fraſtjaalet en Formue, men jeg har ſvoret paa at ſkaffe dem Formuen tilbage.

Baronen blegnede.

— Hvad hedder de? ſtammede han.

— Deres Moder var Baroneſſe Miller.

Med dette Navn udfødte Baronen et forſærdeligt Skrig og ſanf til Sønnens Forbauſeſe livløs tilbage paa Hovedpuden.

*

*

*

Dette var formeget for Baron Philippe de Morlug; i en lang Aarrække havde han nydt alle Livets Glæder, ſom den ſjæalne Formue havde ſat ham i Stand til at nyde, uden at ſe tilbage paa den Forbrydelse, han havde begaaet, og uden at bekymre ſig om, hvor hans Søſters Børn vare blevne af.

Held i Spil havde bethdelig forøget hans Formue; og hans Huſtrus Død formaaede næppe i otte Dage at formørke hans Bænde.

Han var elſket af en Kvinde, ſom Paris' fornemſte Mænd forgjæves tryglede om Gunſt.

Lykken havde ſtadig fulgt ham. Ingen hævnende Skygge viſt ſig paa hans Vej.

Og nu! Lige med Et ſtod Hævnen for hans Blik.

Med et Uheld brækkede han Benet, og den Læge, ſom blev tilfaldt, var det Redſkab, ſom han ved Guld havde loffet til at begaa en ſkændig Forbrydelse.

Og endelig kom hans Søn og ſagde:

— Jeg elſker en ung Pige, hvis Formue man har ſtjaalet; hendes Moder var Baroneſſe Miller.

Det bragte ham til at tabe Modet.

Subskriptionsindbydelse

paa

Verdens mest berømte og spændende Roman

Bonson du Terrail's

Galejsslaven Rocambole.

Udgaar i ugentlige Hefter paa 16 store Sider.

Med flere Hundrede smukt udførte originale

Helsides-Illustrationer.

10 Øre pr. Hefte.

Af denne Bog, Verdens mest berømte og spændende Roman, har vi udarbejdet en ny og forbedret Udgave, der vil udkomme i ugentlige Hefter paa 16 store Sider til den billige Pris af **10 Øre pr. Hefte**. Trods den *billige Pris*, vil Bogen komme til at indeholde *flere Hundrede smukt udførte originale Helsides-Illustrationer*, forestillende de mest spændende Scener.

Saa vel gennem Billeder og Tekst vil Læserne komme til at følge Bogens Helt, *Galejsslaven Rocambole*, paa alle hans dristige Æventyr: hans Ungdoms Forbrydelser som Anfører for „Hjærterknægtklubben“, hans Bedrageri ved at udgive sig for Marquien af Chamerys forsvundne Søn; hans Ophold i Bagnoet, som han forlader ved en dristig Undvigelse for som angrende Synder ved gode Gjerninger at gøre Bod for sin Ungdoms Forbrydelser; hans Kamp med Brødrene Morlux, der har myrdet deres Søster og berøvet deres to Niecer en Million Arv; hans Æventyr i England og Indien, hvor han som Anfører for „Maaneskins-Ridderne“ bekæmper de indiske Kvælere (Thugerne). Til Slutning vil Læserne faa en Beskrivelse af *Rocamboles endelige Død*, der endnu ikke er oplyst i de tidligere Udgaver af Romanen.

Bogen bringer interessante og belærende Skildringer af de forskellige Landes Folkeliv og Kultur, saavel i Tekst som i Billeder, og man faar et nøjagtigt Indblik i den franske og engelske Forbryderverden samt Kendskab til Indretningen af Frankrigs og Englands Fængsler og Straffekolonier.

For at give den almene Befolkning Landet over Lejlighed til at erholde dette spændende og interessante Værk, der uden at have skadelig Indflydelse i moralsk Henseende kan læses af Alle, Unge og Gamle, har vi sat Prisen saa lav, at Anskaffelsen er overkommelig for Enhver.

Ærbødigst

Udgiverne.

Subskription modtages hos de fleste Bladforhandlere samt paa
Bogtrykkeriet, Vesterbrogade 65.

